

Despre preoție în texte alese

II 30.625

 editura
STEFAN

Despre preoție în texte alese

Alcătuire de
preot Ioan Popescu-Galicea și Ignatie Monahul

*Apare cu binecuvântarea IPS Serafim,
Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române
a Germaniei, Europei Centrale și de Nord*

 editura
STEFAN

1. Sublimul preoției creștine este descoperit, la modul revelațional al cuvântului, mai întâi profetic, în cuvintele inspirate ale Vechiului Testament. În realitatea lui soteriologică însă, acest sublim nu aparține decât Împărăției inaugurată de venirea Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ, adică Evangheliei și a scrierilor Noului Testament, așa cum acestea se păstrează în Biserica Ortodoxă, constituind zestrea ei dumnezeiască și adevărul ei suprem. Ortodoxia Bisericii deține de fapt semnificația sublimului de care ne ocupăm și e definit ca atare în următoarele aprecieri pauline:

„Voi v-ați apropiat de muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul cel ceresc și de miile de îngeri, și de adunarea celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, și de duhurile dreptilor celor desăvârșiți și de Iisus, Mijlocitorul Noului Testament, și de sângele stropirii care grăiește mai bine decât al lui Abel“ (Evrei 12, 22-24). Cu aceste cuvinte sunt exprimate de către Sfântul Apostol Pavel cele mai însemnate puncte de vedere din care poate fi privită Biserica totdeauna, întrucât între ceresc și pământesc nu mai există o distanță. Ceea ce voia să atingă omul, înălțându-se spre Dumnezeu într-o supremă aspirație de perfecțiune sau

dintr-o serie neputută de izbăvire, realizează Dumnezeu, coborându-se către om. În Iisus Hristos, mijlocitorul unui nou legământ, se naște zidul despărțitor dintre lumea noastră și aceea a mîrilor de îngeri, se pierde prăpastia dintre cei vii și cei morți, fiind adunați împreună într-o comuniune de neînchipuit, cerul e pe pământ, iar firea zidită dobîndind un reflex de vesnicie. Cu toată măreția lui simbolică, la răsăritul, care a aparținut asezămîntului dintîi, nu ne-a putut da nici modelul universal al unei vieți desăvârșite. Numai privilegiul pogorîrii Sfîntului Duh a preschimbă Muntele Sionului în Biserică, locul unde se înfăptuiește în veacul de acum unirea cu Dumnezeu, prin transformarea întregii noastre făpturi, făcând să strălucească Noul Testament. Asadar, toate citatele vechi-testamentare din culeșterea de față au această finalitate de a ne conduce cu gândul la sensul suprem al preoției creștine printr-o viziune ce ne descoperă sublimul drept imaginea cerului coborât de Hristos Domnul pe pămînt și încredințat slujirii „aleșilor” Săi în vederea desăvârșirii operei mîntuirii.

2. Sublimul preoției creștine se descoperă drept unul dintre cele mai de seamă adevăruri de credință la care a pătruns, ca normă susținătoare a valorilor Ortodoxiei. Iată înțelesul în care Sfîntii Părinți devin ei înșiși „norma-măntuirii” în definirea sublimului preoției creștine, pe care însă raportează nemijlocit la Apostoli Domnului. Forța de măntuire a dreptei credințe nu e concepută astfel decît teoretic, intelectual și teandric, existențial. Puterea miracu-

loasă a Sfîntului Duh care, prin dobîndirea darului preoției, schimbă la față făptura și prin care Mîntuitorul își manifestă prezența Sa reală în Sfintele Taine la înfăptuirea cărora iau parte preoții, lucrează și asupra ființei lor omenești. La acest adevăr se referă și Sfîntul Apostol care ține să pună în lumină o notă specifică a „celor care s-au învrednicit a fi slujitori ai Noului Testament” (cf. II Cor. 3.6). „Iar noi (acești slujitori), privind ca în oglindă, cu fața descoperită, slavă Domnului, ne prefacem în același chip din slavă în slavă, ca de la Duhul Domnului” (II. Cor. 3.18). Meritul Sfîntilor Părinți este tocmai acela de a face accesibil dreptărilor creștini misterul sublimului preoției creștine, avînd drept sursă de inspirație mărturisirea tradiției apostolice și pe Sfînții Apostoli înșiși.

Cugetînd profund asupra marilor fapte dumezeiești ale vieții lui Hristos, Sfîntul Pavel a fost cel dintîi care a deschis un orizont de largi perspective interpretării creștinei creștine, în cuprinsul căruia aveau să fie înțelese demnitățile supraomenească și responsabilitatea slujirii preoțești. Dar scopul acestei înțelegeri nu este contemplarea gratuită, ci transpunerea ideilor în acțiune, în mijloace eficiente de misiune, în elemente destinate edificării vieții spirituale. Marele Apostol a văzut în lucrarea preoțească puterea în stare să-l ridice pe credincios deasupra lui însuși, să-l unească în mod real cu Hristos, să-l transforme, să-l înalțe în atmosfera de pace pe care o aduce în conștiință ideea eliberării de păcat, să-i comunice energia sfințitoare a dumezeieștilor taine, care să-l conducă, încă în această lume, în împărăția luminii cerești. „O, adîncul

bogăției, al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu" (Romani 11,33). Demnitatea preoțească întrece orice idee și vrednicie. Ea este o diaconie a nemuririi și a nestricăciunii vietii venice, după modelul arătat de Domnul, care S-a făcut pe Sine „slujitor altarului și cortului celui adevărat, pe care l-a înfrânt Dumnezeu și nu omul" (Evrei 8,2). În acest sens, preoția creștină e o slujire a dreptății și a neprihănitului (II Corinteni 11,15), o lucrare care urmărește teanădina (cf. Galateni 4,15) și care ridică umanitatea la înălțimea sfinteniei îndumnezeitoare (cf. Evrei 7,11; 10,29).

3. O semnificație a sublimului preoției creștine, cea despre care putem spune că e cel mai mult trecută cu vederea, privește demnitatea profetică a preotului, iar cu legendă de față: „Despre preoție în texte alese" (alcătuită de Părintii Ioan Popescu și Ignatie Monahul) îi corespund unei date ce se încadrează în temă, pe mai mult de jumătate din antologia prezentă: „Preoția la teologi și oameni de cultură". În ce privește demnitatea profetică, o importanță dimensiune a preoției creștine, sacerdoții epocii apostolice își văd îndeplinirea îndatoririlor lor cultice în perspectiva slujirii „evangelice" a marilor taine rânduite de Hristos Domnul. Pentru ei, „Evangelhia" constituie împlinirea, respectiv desăvârșirea tuturor profețiilor, în acest sens Hristos fiind unicul profet. Pe de o parte, Hristos cu Domnia și slujirea preoțească, și Profeția ca deplinătate în El a naturii umane. Pe de altă parte, Hristos este inter-pretul unic al propriului Lui cuvânt dumnezeiesc, vorbind

despre Dumnezeu ca Dumnezeu. Puterea dată omului de a auzi prin Botez vocea lui Dumnezeu, de a-l distinge voia și de a-l răspunde este, așadar, un dar pe care îl primește orice creștin (cf. Faptele 2,17). Demnitatea profetică de care se învrednicește preotul înseamnă mai mult, fiind intim legată de îndatorirea ce-i revine în marea taină a prefacerii pâinii, vinului și apei în „trupul și sângele" lui Hristos. Prin urmare, mai mult decât descoperirea și transmiterea înțelepciunii divine, ea este descoperirea și transmiterea tainei celei din veac ascunse, care „în alte veacuri nu s-a făcut cunoscută fiilor oamenilor, cum s-a descoperit acum sfinților Săi apostoli și prooroci în Duhul" (Efeseni 3,5). Asemenea sfinților Apostoli, episcopi și preoți Bisericii dreptmăritoare, investiți cu un înfricoșat privilegiu care întrece prin măreția euharistică atribuțiile vestirii vechi testamentare, deschid și pătrund inimile celor ce primesc cuvântul eliberator al adevărului. Iar acest adevăr, care îi face cu adevărat liberi pe toți ascultătorii, le dă și puterea de a fi întorcedauna și peste tot „martori ai lui Hristos", ceea ce înseamnă a dobândi supremul conținut și ultimul înțeles a tot ceea ce suntem și a tot ceea ce facem. Preotul profet împlinește o poruncă, ascultând de un glas, de vocea pe care în ale condiții a auzit-o Saul din Tars, viitorul Apostol al neamurilor, în ceasul Damascului: „Să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină, de la puterea satanei la Dumnezeu, ca să ia iertare de păcate și parte cu cei ce s-au sfințiți prin credința în Mine" (Faptele 26,18). Așadar, stăpânit de sublimul prezenței euharistice, preotul profet nu este doar omul care vorbește despre Dumnezeu, ci este cel în care Dumnezeu însuși vorbește despre Sine. Când

I. Preotia, în lumina Sfintei Scripturi

Să ieși la tine pe Aaron, fratele tău, și pe fiii lui, ca din-
tre fiii lui Israel să-Mi fie preoți Aaron și fiii lui Aaron:
Nadab, Abiud, Eleazar și Itamar. (Ieș. 28, 1)

Și nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta, ci dacă este
chemat de Dumnezeu după cum și Aaron. (Evr. 5, 4)

Și de la turnă m-a luat Domnul și mi-a zis: „Du-te și
procește în poporul Meu Israel!” (Am. 7, 15)

Și a zis Domnul către ei: Mergi, fiindcă acesta Țmi este
vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor și a
regilor, și a fiilor lui Israel. (Fapt. 9, 15)

Pavel, rob al lui Iisus Hristos, chemat de El apostol, rân-
dui pentru vestirea Evangheliei lui Dumnezeu. (Rom. 1, 1)

Pavel, chemat apostol al lui Hristos, prin voia lui
Dumnezeu, și fratele Sostene. (I Cor. 1, 1)

Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli,
al doilea proroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au

12

Despre preotie in texte alese

darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, aju-
torările, cârmuirile, felurile limbilor. (I Cor. 12, 28)

Dar când a binevoit Dumnezeu, Care m-a ales din pâ-
tecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său. (Gal. 1, 15)

Înainte de a te fi zămislit în pântece, te-am cunoscut, și
înainte de a ieși din pântece, te-am sfințit și te-am rânduit
proroc pentru popoare. (Ier. 1, 5)

Că iată, Eu te-am făcut astăzi cetate întărită, stâlp de
fier și zid de aramă înaintea acestei țări întregi: înaintea
regilor lui Iuda, înaintea căpeteniilor ei, înaintea preoților
ei și înaintea poporului țării. (Ier. 1, 18)

Turn te-am pus în mijlocul poporului Meu și stâlp, ca
să afli și să urmărești drumul lor. (Ier. 6, 27)

Și te voi face pentru poporul acesta zid tare de aramă.
Vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, pentru că Eu
sunt cu tine, ca să te scap și să te izbăvesc, zice Domnul.
(Ier. 15, 20)

Apoi mi-a zis: „Fiul omului, mănâncă ceea ce ai
dinainte, mănâncă această hârtie și mergi de grăiește casei
lui Israel!” (Iez. 3, 1)

13

Și mi-a zis: „Fiul omului, hrănește-ți pânțele și-ți satură harul tău cu această carte pe care ți-o dau Eu!” și eu am mâncat-o și era în gura mea dulce ca mierea. (Iez. 3, 3)

✠
Prin Care am primit har și apostolie, ca să aduc, în numele Său, la ascultarea credinței, toate neamurile. (Rom. 1, 5)

✠
Nu că de la noi înșine suntem destoinici să cugețăm ceva ca de la noi înșine, ci destoinicia noastră este de la Dumnezeu. (II Cor. 3, 5)

✠
Cel ce ne-a învrednicit să fim slujitori ai Noului Testament, nu ai literei, ci ai duhului; pentru că litera ucide, iar duhul face viu. (II Cor. 3, 6)

✠
Al cărei slujitor m-am făcut, potrivit economiei lui Dumnezeu, ce mi-a fost dată mie pentru voi, ca să aduc la îndeplinire cuvântul lui Dumnezeu. (Col. 1, 25)

✠
Spre aceasta mă și ostenesc și mă lupt, potrivit lucrării Lui, care se săvârșește în mine cu putere. (Col. 1, 29)

✠
Al cărei slujitor m-am făcut după darul harului lui Dumnezeu, ce mi-a fost dat mie, prin lucrarea puterii Sale. (Ef. 3, 7)

✠
Mie, celui mai mic decât toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta, ca să binevestesc neamurilor bogăția lui Hristos, de nepătruns. (Ef. 3, 8)

✠
Și apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ. (Mat. 28, 18)

✠
Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. (Mat. 28, 19)

✠
Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin. (Mat. 28, 20)

✠
Și a rânduit pe cei disprezece, pe care i-a numit apostoli, ca să fie cu El și să-i trimită să propovăduiască. (Mc. 3, 14)

✠
Și le-a zis: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. (Mc. 16, 15)

✠
Iar după acestea, Domnul a ales alți șaptezeci (și doi) și i-a trimis câte doi înaintea feței Sale, în fiecare cetate și loc, unde Însuși avea să vină. (Lc. 10, 1)

✠
Deci după ce au prânzit, a zis Iisus lui Simon Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât

Dogme preluie în lăsa alase

„El l-a răspuns: „Da, Doamne, Tu știi că l-
acesta? „Zis-a lui: „Peste mieștii Mei”. (In 21, 15) l-
iubesc”. Zis-a lui: „Simone, fiul lui Iona, M-
i-a zis iarăși, a doua oară: „Simone, Tu știi că Te iubesc
iubesc?”. El l-a zis: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc
Zis-a Iisus lui: „Pastorește oile Mele”. (In 21, 16) Iisus l-
zis a treia oară: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubesci? Și l-a zis
s-a întinsat, că l-a zis a treia oară: Mă iubesci? Și l-a zis
„Doamne, Tu știi toate. Tu știi că Te iubesc”. Iisus i-a zis
„Peste oile Mele”. (In 21, 17)

Dar nimic nu iau în seamă și nu pun nici un preț pe
sufletul meu, numai să împlinesc calea mea și slujba mea
pe care am luat-o de la Domnul Iisus, de a mărturis
Evanghelia harului lui Dumnezeu. (Fapt. 20, 24)

Dar scoală-te și stai pe picioarele tale. Căci spre aceas-
te M-am arătat ție: ca să te rânduiesc slujitor și martor, și
al celor ce ai văzut, și al celor întru care Mă voi arăta ție
(Fapt. 26, 16)

Să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la
lumină și de la stăpânirea lui satana la Dumnezeu, ca să i-
ierțarea păcatelor și pace cu cei ce s-au sfințit, prin cre-
dinta în Mine. (Fapt. 26, 18)

Pavel, rob al lui Iisus Hristos, chemat de El apostol
rânduit pentru vestirea Evangheliei lui Dumnezeu
(Rom. 1, 1)

Dogme preluie în lăsa alase

Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să bine-
vestesc, dar nu cu înțelepciunea cuvântului, ca să nu
rămână zadarnică crucea lui Hristos. (I Cor. 1, 17)

Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin vreun om, ci
prin Iisus Hristos și prin Dumnezeu-Tatăl, Care L-a înviat
pe El din morți. (Gal. 1, 1)

Și el a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții
evangelisți, pe alții păstori și învățători. (Ef. 4, 11)

Spre desăvârșirea sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea
trupului lui Hristos. (Ef. 4, 12)

Mulumesc Celui ce m-a întărit, lui Hristos Iisus,
Domnul nostru, că m-a socotit credincios și m-a pus să-l
slujesc. (I Tim. 1, 12)

Spre aceasta am fost pus eu propovăduitor și apostol și
învățător al neamurilor. (II Tim. 1, 11)

Apropiati-vă de Mine și ascultați acestea: De la
început Eu n-am grăit întru ascuns, de când se întâmplă
aceste lucruri Eu sunt de față. Și acum, Domnul Dumnezeu
mă trimite cu Duhul Său! (Is. 48, 16)

16

17

Despre puterea în toate acestea

Dar a intrat în mine Duhul și m-a ridicat în picioare, iar Domnul mi-a grăit și mi-a zis: „Mergi și te încheide în casa ta” (1 Cor. 3, 24).

O veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și în veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului. (Fapt. 1, 8)

Iar Duhul i-a zis lui Filip: „Apropie-te și te alipește de cartul acesta”. (Fapt. 8, 29)

Iar Duhul mi-a zis să merg cu ei, de nimic îndoiind-mă. Și am mers cu mine și acești șase frați și am intrat în casa bisericii. (Fapt. 11, 12)

Și pe când slujeau Domnului și poșteau, Duhul Sfânt a zis: „Oscătu-mi pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrul la care i-am chemat”. (Fapt. 13, 2)

Deci ei, mânăți de Duhul Sfânt, au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru. (Fapt. 13, 4)

Și ei au străbătut Frigia și ținutul Galatiei, oprîți fiind de Duhul Sfânt ca să propovăduiască cuvântul în Asia. (Fapt. 16, 6)

Venind la hotarele Misiei, încercau să meargă în Bitinia, dar Duhul lui Iisus nu i-a lăsat. (Fapt. 16, 7)

18

Despre puterea în toate acestea

Drept aceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a cîștigat-o cu însuși sîngele Său. (Fapt. 20, 28)

Și găsind pe ucenici, am rămas acolo șapte zile. Aceștia spuneau lui Pavel, prin duhul, să nu se suie la Ierusalim. (Fapt. 21, 4)

Comoara cea bună, ce ți s-a încredințat, păzește-o cu ajutorul Sfântului Duh, Care sălășluiește întru noi. (II Tim. 1, 14)

Că Mă voi pogoî acolo și voi vorbi cu tine și voi lua din duhul care este peste tine și voi pune peste ei ca să ducă ei cu tine sarcina poporului și să nu o duci numai tu singur. (Num. 11, 17)

Iar eu, mulțumită Duhului lui Dumnezeu, sunt plin de putere, de dreptate și de tărie, ca să vădesc fărădelegea lui Iacov și păcatul lui Israel. (Mih. 3, 8)

Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus. (Lc. 24, 49)

19

Si pe când se rugau astfel, s-a cutremurat locul în care erau adunați, și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și grăiau cu înălțare cuvântul lui Dumnezeu. (Fapt. 4, 31)

Și a plăcut cuvântul înaintea întregii mulțimi, și au ales pe Stefan, barbat plin de credință și de Duh Sfânt, și pe Filip, și pe Prohor, și pe Nicanor, și pe Timon, și pe Parmena, și pe Nicolae, prozeit din Antiohia. (Fapt. 6, 5)

Loc le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi slujeau ei aceste lucruri, care acum vi s-au vestit prin cei ce, întru Duhul Sfânt trimis din cer, v-au propovădui Evanghelia, spre care și înțeri dorec să privească. (I Pet. 1, 12)

Să îmbraci cu acestea pe fratele tău, Aaron, și împreună cu el și pe fiii lui, să-i ungi, să-i înărești în slujbele lor și să-i sfințești, ca să-Mi fie preoți. (Leș. 28, 41)

Să îmbraci pe Aaron în sfințele veșminte și să-l ungi și să-l sfințești, ca să-mi fie preot. (Leș. 40, 13)

De curății însă să vă curețe preotul care este uns ca să slujească în locul țării său. (Lev. 16, 32)

Înainte de a te fi zămislit în pântec, te-am cunoscut, și înainte de a ieși din pântec, te-am sfințit și te-am rânduit proroc pentru popoare. (Ier. 1, 5)

Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul. (In 17, 17)

Deci, de se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfințit, de bună trebuință stăpânului, potrivit pentru tot lucrul bun. (II Tim. 2, 21)

Cine vă primește pe voi pe Mine Mă primește, și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. (Mat. 10, 40)

Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine. (Lc. 10, 16)

Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care primește pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primește; iar cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. (In 13, 20)

Căci nu suntem ca cei mulți, care strică cuvântul lui Dumnezeu, ci grăim ca din curăția inimii, ca de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, în Hristos. (II Cor. 2, 17)

În numele lui Hristos, așadar, ne înfățișăm ca mijlocii-tori, ca și cum Însuși Dumnezeu v-ar îndemna prin noi. Vă

Despre puterea lui Dumnezeu

puterea lui Dumnezeu, împotriva lui Dumnezeu
(II Cor. 13, 10)

☩
Să nu vă lăsați de milă, ceva mai mult, cu puterea
noastră, care este din Dumnezeu spre zidirea, iar nu spre
destrămarea lucrurilor, nu mai voi rușina. (II Cor. 10, 8)

☩
Pentru aceasta vă scriu acestea, neluând de fașă, ca atunci
când voi fi de față să nu cuez cu asprime, după puterea pe
care mi-a dat-o Dumnezeu spre zidire, iar nu spre distrugere.
(II Cor. 13, 10)

☩
De aceea cel ce disprețuiește (acestea), nu disprețuiește
pe Dumnezeu, Care v-a dat pe Duhul Său
și Sfințenie. (I Tes. 4, 8)

☩
Ca și Eu te-am făcut astfel cetate întărită, stâlp de
făclă și zid de armă înaintea acestei țări întregi: înaintea
reșterii lui Iuda, înaintea căpeteniilor ei, înaintea preoților
ei și înaintea poporului țării. (Ier. 1, 18)

☩
Ei se vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, că Eu
sunt cu tine, ca să te izbăvesc, zice Domnul. (Ier. 1, 19)

☩
Pentru aceasta voi împietri chipul tău ca și chipurile lor
și fruntea ta întocmai ca frunțile lor. (Iez. 3, 8)

Despre puterea lui Dumnezeu

Voi face fruntea ta ca diamantul, mai tare decât stânca.
Să nu te temi de ei și de fața lor să nu te sperii, căci ei sunt
un neam de răzvrătiți. (Iez. 3, 9)

☩
Iar eu, mulțumită Duhului lui Dumnezeu, sunt plin de
putere, de dreptate și de tărie, ca să vădesc fărădelegea lui
Iacov și păcatul lui Israel. (Mih. 3, 8)

☩
Și Domnul a zis lui Pavel, noaptea, în vedenie: „Nu te
teme, ci vorbește și nu tăcea”. (Fapt. 18, 9)

☩
Pentru că Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna
pe tine, ca să-ți facă rău. Căci am mult popor în cetatea
aceasta. (Fapt. 18, 10)

☩
Iar în noaptea următoare, arătându-i-Se, Domnul i-a
zis: „Îndrăznește, Pavele! Căci precum ai mărturisit cele
despre Mine la Ierusalim, așa trebuie să mărturisești și la
Roma”. (Fapt. 23, 11)

☩
Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să
crească. (I Cor. 3, 6) Astfel nici cel ce sădește nu e ceva,
nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu Care face să crească.
(I Cor. 3, 7) Cel care sădește și cel care udă sunt una și
fiecare își va lua plata după osteneala sa. (I Cor. 3, 8)

☩
Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt, și harul
lui care este în mine n-a fost în zadar, ci m-am ostentit mai

mult decât ei toți. Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care
este cu mine. (I Cor. 15, 10)

✠

Mulțumire fie adusă deci lui Dumnezeu, Celui ce ne
face purtarea biruinței în Hristos și descoperă prin noi, în har
leul marelui cunosinței Sale! (II Cor. 2, 14) Și chiar de
laudă, ceva mai mult, cu puterea noastră, pe care
nu o vom lăuda, ceva mai mult, spre zidirea, iar nu spre dăinuirea
ne-ă dat-o Dumnezeu spre zidirea, iar nu spre dăinuirea
noastră, nu mă voi mândri. (II Cor. 10, 8)

✠

Căci Cel ce a lucrât prin Petru în apostolia tăcută
impertur, a lucrât și prin mine la neamuri. (Gal. 2, 8)

✠

Alături stăpân m-am făcut după darul harului lui
Dumnezeu, ce mă a fost dat mie, prin lucrarea puterii Sale
(Ef. 1, 7). Mă, celălalt mai mult decât toți sfinți, mi-a fost dat
harul acesta, ca să învestesc neamurilor bogăția în
Hristos și să mă învestesc. (Ef. 3, 8)

✠

Pe E noi în veci stăruind pe orice om și învățând pe
omul nostru în înțelegerea, ca să înfățișăm pe noi
omul nostru în Hristos Iesus (Col. 1, 28) Spre aceasta
noi a omului și noi harul puterii lucrării Lui, care a
săvârșit în mine și puterea (Col. 1, 29)

✠

Si pe mine, înul omului, pe-am pus Eu stăruind ca să
învăț și pe omul nostru în Hristos Iesus, ca să înfățișăm
pe omul nostru în Hristos Iesus și în voi veni în

despre profezie în textele alese

Dacă i se pare cuiva că este proroc sau om duhov-
nicesc, să cunoască că cele ce vă scriu sunt porunci ale
Domnului. (I Cor. 14, 37)

✠

Căci nu suntem ca cei mulți, care strică cuvântul lui
Dumnezeu, ci grăim ca din curăția inimii, ca de la
Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, în Hristos. (II Cor. 2, 17)

✠

În numele lui Hristos, asadar, ne înfățișăm ca mijloci-
tori, ca și cum Iesus Dumnezeu v-ar îndemna prin noi. Vă
rugăm, în numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu!
(II Cor. 5, 20)

✠

Fiindcă știți ce porunci v-am dat, prin Domnul Iesus. (I
Tes. 4, 2)

✠

Căci noi împreună-lucrăm cu Dumnezeu suntem; voi sun-
teți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu. (I Cor. 3, 9)

✠

Si voi, voi veți fi numiți preoți ai Domnului, slujitori ai
Dumnezeului nostru. Bunăstările popoarelor voi le veți
măca și cu averile lor voi vă veți mândri. (Is. 61, 6)

✠

Că pentru aceasta plăcși și dări. Căci (dregătorii) sunt
slujitori lui Dumnezeu, stăruind în această slujire neînc-
etă. (Rom. 13, 6)

✠

despre profezie în textele alese

După preoția în lăcașele

Ci în toate înfățișându-ne pe noi însine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în marea răbdare, în neceazuri, în nevroză, în suferință. (II Cor. 6, 4) Ca să fim slujitori ai lui Iisus Hristos la necazuri, slujind Evanghelia lui Dumnezeu, pe totu ca primul neamurilor, fiind sfinți în Duhul Sfânt, să fim bine primiți. (Rom. 15, 16)

✠
Așa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos și ca icoană ai tainelor lui Dumnezeu. (I Cor. 4, 1)

✠
Precum am primit învățătură de la Epafras, iubitorul împreună-slujitor cu noi, care este pentru voi credincios slujitor al lui Hristos. (Col. 1, 7)

✠
Părinților de înaintea fraților acestora, vei fi bun slujitor al lui Hristos Iisus, înfrățindu-te cu cuvintele credinței și ale înțelegerii cărora ai învățat. (I Tim. 4, 6)

✠
Alături slujitor n-ai lăsat după dăruul harului lui Dumnezeu, de care toți de mine prin lucrarea puterii Sale. (Ef. 3, 7)

✠
Epafras, încredințat, recunoscut încredințat în credința lui Iisus și neînfrânt de la slujirea Evangheliei pe care eu am învățat, care a fost prezentându-se la vârstă răpitoare de sub cară el a fost slujitor marelui Dumnezeu. Pavel. (Col. 1, 23)

După preoția în lăcașele

Apoi vă voi da păstori după inima Mea, care vă vor păstori cu știință și pricepere. (Ier. 3, 15)

✠
Și ei a dat pe unii apostoli, pe alții profeți, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători. (Ef. 4, 11)

✠
Voi pune peste acestea păstori, care le vor păste și ele nu se vor mai teme, nici se vor mai speria, nici se vor mai pierde, zice Domnul. (Iac. 5, 14)

✠
Pe preoții cei dintre voi îi rog ca unul ce sunt împreună-preot și martor al patimilor lui Hristos și părtăș al slavei celei ce va să se descopere. (I Petr. 5, 1)

✠
Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să așezi preoți prin cetăți, precum îți-am rânduit. (Fap. 20, 28)

✠
Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. (Filip. 1, 1)

✠
Vrednic de crezare, este cuvântul: de poartă cineva episcopie, bun lucru dorește. (I Tim. 3, 1) Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înțelept, cuvincios, iubitor de străini, devotat să învețe pe alții. (I Tim. 3, 2)

Doare profeie înțele alese

Să-l văd Mergeți în toată lumea și propovăduiți

Evangelia în toată lumea. (Mc. 16, 15)

Să-l văd Mergeți în toată lumea, să-l văd Mergeți în toată lumea.

Și dacă voi fi eu din primele zile, Dumnezeu va să-l văd Mergeți în toată lumea.

Și dacă voi fi eu din primele zile, Dumnezeu va să-l văd Mergeți în toată lumea.

Pavel rob al lui Iisus Hristos, chemat de El

pentru vestirea Evangheliei lui Dumnezeu. (Rom. 1, 1)

Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să binevestesc, dar nu cu înțelepciunea cuvântului, ca să nu

rămân zadarnică crucea lui Hristos. (I Cor. 1, 17)

Ci, după cum am fost socotiți vrednici de Dumnezeu ca să m se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu căutând

să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu Care ne încercă

între. (I Tes. 2, 4)

După Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu, ca încredințat mie. (I Tim. 1, 11)

Să-l văd Mergeți în toată lumea, să-l văd Mergeți în toată lumea.

Păcatelor lor. (Ga. 1, 7)

Doare profeie înțele alese

Barbati frați, fiu din neamul lui Avraam și cei dintre voi

credători de Dumnezeu, vouă vi s-a trimis cuvântul acestui

încredințat. (Fapt. 13, 26)

Acceasta, înțându-se după Pavel și după noi, scrijea, zicând:

„Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care

vă vestesc vouă calea mântuirii!” (Fapt. 16, 17)

Vă aduc aminte, fraților, Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați. (I Cor.

15, 1) Prin care și sunteți mântuiți; cu ce cuvânt v-am binevestit-o – dacă o țineți cu tărie, afară numai dacă n-ați

crezut în zadar. (I Cor. 15, 2)

Întru Care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evan-

ghelia mântuirii voastre, crezând în El, ați fost peccatuiți cu

Sfântul Duh al făgăduinței. (Ef. 1, 13)

Iubiților, punând toată răvna să vă scriu despre mântuirea cea de obște, simțeam nevoie să vă scriu și să vă

îndemn ca să luptați pentru credința dată sfinților, odată

pentru todeauna. (Iud. 3)

Și toate sunt de la Dumnezeu, Care ne-a împăcat cu

Sine prin Hristos și Care ne-a dat nouă slujirea împăcării.

(II Cor. 5, 18). Pentru că Dumnezeu era în Hristos,

împăcând lumea cu Sine Însuși, neocotindu-le greșelile

lor și punând în noi curvântul împăcării. (II Cor. 5, 19)

În numele lui Hristos, așadar, ne înfățișăm ca mijloc de
tor, ca și cum Însuși Dumnezeu v-ar îndemna prin noi. Vă
ruga, în numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu
(II Cor. 5, 20)

Și El a trimis fiilor lui Israel cuvântul, binevestind
pacea prin Iisus Hristos: Acesta este Domn peste toate.
(Fapt. 10, 36) „Dați curaj Ierusalimului și strigați-l că
munca de rob a luat sfârșit, fărădelegea sa a fost ispășită și
că a luat pedepsă îndoită din mâna Domnului pentru
păcatele sale”. (Is. 40, 2)

Și să se propovăduiască în numele Său pocăința spre
ierțarea păcatelor la toate neamurile, începând de la
Ierusalim. (Lc. 24, 47)

Cătoro veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cătoro le
veți ține, vor fi ținute. (In 20, 23)

Despre Acesta mărturisesc toți prorocii, că tot cel ce
crede în El va primi iertarea păcatelor, prin numele Lui.
(Fapt. 10, 43)

Cunoscut deci să vă fie vouă, bărbați frați, că prin
Acesta vi se vestește iertarea păcatelor și că, de toate câte n-ați
putut să vă îndreptați în Legea lui Moise... (Fapt. 13, 38)

Mărturisind și iudeilor și elinilor întoarcerea la
Mărturisind prin pocăință și credința în Domnul nostru Iisus
Dumnezeu prin pocăință și credința în Domnul nostru Iisus
Hristos. (Fapt. 20, 21)

Prin Care am primit har și apostolie, ca să aduc, în
numele Său, la ascultarea credinței, toate neamurile. (Rom.
1, 5)

Dar ce zice Scriptura? „Aproape este de tine cuvântul,
în gura ta și în inima ta”, adică cuvântul credinței pe care-l
propovăduim. (Rom. 10, 8)

Dar cum vor chema numele Aceluia în Care încă n-au
crezut? Și cum vor crede în Acela de Care n-au auzit? Și
cum vor auzi, fără propovăduitor? (Rom. 10, 14)

Iar acum arătată prin Scripturile prorociilor, după po-
runca veșnicului Dumnezeu și cunoscută la toate neamurile
spre ascultarea credinței. (Rom. 16, 26)

Dar ce este Apollo? și ce este Pavel? Slujitori prin care
ați crezut voi și după cum i-a dat Domnul fiecăruia. (I Cor.
3, 5)

Cunoscând deci frica de Domnul, căutăm să înduple-
căm pe oameni, dar lui Dumnezeu îi suntem binecunoscuți
și nădăjduiesc că suntem binecunoscuți și în cugetele voas-
tre. (II Cor. 5, 11)

Dupre povestea în textele alese

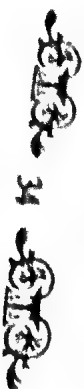
✠
Voi sunteți lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârful de munte să se ascundă. (Mat. 5, 14) Nici nu aprindeți o lumânare și o puneți sub ocher, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. (Mat. 5, 15) Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri. (Mat. 5, 16)

✠
Să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de la stăpânirea lui satana la Dumnezeu, ca să încredințarea păcatelor și puse cu cei ce s-au sfințit, prin credință în Mine. (Fapt. 26, 18)

✠
Fundați Dumnezeu. Care a zis: „Strălucescă, din încredință, lumina”. El a strălucit în inimile noastre, ca să strălucescă cunoștința slavei lui Dumnezeu, pe fața lui Hristos. (II Cor. 4, 6) Protocolul care a văzut vis, povestea că viața lui cel ce are cuvântul Meu, acela să spună credința Mea adevărată. Ce legătură poate fi între pleavă și credință de grâu curat, zice Domnul? (Ier. 23, 28)

✠
Iar la încredință mai ales, se cere ca fiecare să fie adevărat credincios. (I Cor. 4, 2)

✠
Iar ca să știți și voi cele despre mine și ce fac, Tiberiu, încredințați-vă și credinciosul slujitor întru Domnul, vi le va arăta la cunoștință pe toate. (El. 6, 21)

Dupre povestea în textele alese

✠
Precum ați primit învățătură de la Epafraș, iubitorul, împreună-slujitor cu noi, care este pentru voi credinciosul slujitor al lui Hristos. (Col. 1, 7)

✠
Toate câte mă privesc pe mine le va face cunoscută Țibic, iubitorul frate, credincios slujitor și împreună-rob cu mine în Domnul. (Col. 4, 7)

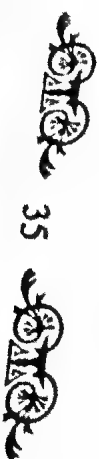
✠
Mulțumesc Celui ce m-a întâlnit, lui Hristos Iisus, Domnul nostru, că m-a socotit credincios și m-a pus să-I slujesc. (I Tim. 1, 12)

✠
„Plecați, plecați, ieșiți de acolo! Nu vă atingeți de lucrul spurcat! Ieșiți, curățiți-vă, voi, cei care purtați vasele Domnului!” (Is. 52, 11)

✠
În curățire, în cunoștință, în îndelungă-răbdare, în bună-țare, în Duhul Sfânt, în dragoste nefărmică. (II Cor. 6, 6)

✠
Nimeni să nu disprețuiască încredințele tale, ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția. (I Tim. 4, 12)

✠
Pe femeile bătrâne îndeamnă-le ca pe niște mame, pe cele încredințate ca pe surori, în toată curăția. (I Tim. 5, 2)

Dezpoz proafie în texte alese

Nu-ți pune mâinile degrabă pe nimeni, nici nu te faci părtaş la păcatele altora. Păstrează-te curat. (I Tim. 5, 22)

✠
Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. (Lev. 21, 6)

✠
Voi sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, căi de sfinți și căi de drept și fără de prihană ne-am purtat între voi, creștinilor. (I Tes. 2, 10)

✠
Ci iubitor de străini, iubitor de bine, înțelept, drept, curat, cumpănat. (Tit 1, 8)

✠
Se curvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înțelept, cuvințos, iubitor de străini, desioinic să învețe pe alții. (I Tim. 3, 2)

✠
Să păzești porunca fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Iisus Hristos. (I Tim. 6, 14)

✠
Căci se curvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu, neîngâmfat, nu grabnic la mânie, nu dat la băutura, pasiv, neposibilor de căștig urât. (Tit 1, 7)

36

Dezpoz proafie în texte alese

✠
Și într-aceasta mă străduiesc și eu ca să am totdeauna înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor un cuget neîntinat. (Tit 24, 16)

✠
Căci lauda noastră aceasta este: mărturia conștiinței noastre că am umblat în lume, și mai ales la voi, în sfințenie și în curăție dumnezeiască, nu în înțelepciune trupească, ci în harul lui Dumnezeu. (II Cor. 1, 12)

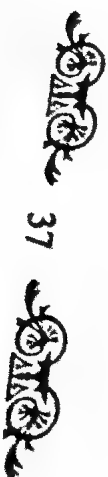
✠
Iar eu am răspuns: „O, Doamne, Dumnezeule, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr”. (Ier. 1, 6)

✠
Slujind Domnului cu toată smerenia și cu multe lacrimi și încercări care mi s-au întâmplat prin unelirile iudeilor. (Fapt. 20, 19)

✠
Căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli, care nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu. (I Cor. 15, 9)

✠
Mie, celui mai mic decât toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta, ca să binevestesc neamurilor bogăția lui Hristos, de nepătruns. (Ef. 3, 8)

✠
Pe mine, care mai înainte huleam, prigoneam și batjocoream. Totuși am fost miluit, căci în necredința mea, am lucrat din neștiință. (I Tim. 1, 13)

37

Despre proslăvire în lăcașe

Virtute de credință și de toată primirea e cuvântul lui Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintr-un care cel dintâi sunt eu. (I Tim. 1, 15)

Dragostea mea cu voi toți, în Hristos Iisus! Amin. (I Cor. 16, 24)

Astfel, iubindu-vă, eram bucuroși să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci chiar și suferințele noastre pentru că ne-ați devenit iubitori. (I Tes. 2, 8)

Nimeni să nu disprețuiască ținerețile tale, ci fă-te plăcut credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția. (I Tim. 4, 12)

Dar tu o omule al lui Dumnezeu, fugi de acestes lucruri deprețate: evlavia, credința, dragostea, răbdarea, încredința. (I Tim. 6, 11)

Fugi de poftele tinereților și umnează dreptatea, credința, dragostea, pacea cu cei ce cheamă pe Domnul din inimă curată. (II Tim. 2, 22)

Feresc-te de încredințele nebunești, știind că dau prilej de ocară. (II Tim. 2, 23)

38

Despre proslăvire în lăcașe

Un slujitor al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față cu toți, destoinic să dea învățătură, îngăduitor.

(II Tim. 2, 24)

Certând cu blândete pe cei ce stau împotriva, ca doar să-l va da Dumnezeu pocăință spre cunoașterea adevărului.

(II Tim. 2, 25)

Ci iubitor de străini, iubitor de bine, înțelept, drept, curtos, cumpătat. (Tit 1, 8)

Căci din multă supărare și cu inima strânsă de durere, v-am scris cu multe lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să cunoașteți dragostea pe care o am cu prisosință către voi. (II Cor. 2, 4)

Deci eu foarte bucuros voi cheltui și mă voi cheltui pentru sufletele voastre, deși, iubindu-vă mai mult, eu sunt iubit mai puțin. (II Cor. 12, 15)

Precum este cu dreptate să gândesc astfel despre voi toți: căci vă port în inima mea, și în lanțurile mele, și în apărarea și în înfrângerea Evangheliei, fiindcă voi toți sunteți la același har cu mine. (Filip. 1, 7) Căci martor îmi este Dumnezeu, că vă doresc pe voi pe toți, cu dragostea lui Hristos Iisus. (Filip. 1, 8)

39

Despre profeie în lătle alase
Deci, frații mei iubii și mult doriți, bucuria și
mea, așa să stați întru Domnul, iubii mei. (Filip. 4, 1)

Noi însă am fost blânzi în mijlocul vostru, așa precum
o doică îngrijește pe fiii săi. (1 Tes. 2, 7) Astfel, iubim
Dumnezeu, ci chiar și sufletele noastre, pentru că ne
devenit iubii. (1 Tes. 2, 8)

Ca un părinte pe copiii săi, precum știți, așa v-am iubit
și v-am mângâiat. (1 Tes. 2, 11)

Drept aceea, priveșteți, aducându-vă aminte că din
de trei ani, n-am încetat noaptea și ziua să vă îndemn, cu
lacrimi, pe fiecare dintre voi. (Fapt. 20, 31)

Spun adevărul în Hristos, nu mint, martor fiindu-mi
conștiința mea în Duhul Sfânt. (Rom. 9, 1) Că mare îmi
Căci as fi dorit să fiu eu însumi anatema de la Hristos pentru
frații mei, cei de un neam cu mine, după trup. (Rom. 9, 3)

Căci mulți, despre care v-am vorbit adeseori, iar acum
vă spun și plângând, se poartă ca dușmani ai crucii lui
Hristos. (Filip. 3, 18)

Despre profeie în lătle alase
Dacă am luat-o de la Domnul Iisus, de a mărturisi
pe care am luat-o de la Dumnezeu. (Fapt. 20, 24)

Căci nu m-am ferit să vă vestesc toată voia lui
Dumnezeu. (Fapt. 20, 27)

Amunci a răspuns Pavel: Ce faceți de plângeți și-mi
sfâșiați inima? Căci eu sunt gata nu numai să fiu legat, ci
să și mor în Ierusalim pentru numele Domnului Iisus.
(Fapt. 21, 13)

Și chiar dacă mi-aș vărsa sângele pentru jertfa și slu-
jirea credinței voastre, mă bucur și vă fericesc pe voi pe
tot. (Filip. 2, 17)

Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și de truda
noastră; lucrând zi și noapte, ca să nu fim povară nici
unuiu din voi, așa v-am propovăduit Evanghelia lui
Dumnezeu. (1 Tes. 2, 9)

Argint, sau aur, sau haină n-am profit de la nimeni.
(Fapt. 20, 33) Voi însă știți că mâinile acestea au lucrat
pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. (Fapt.
20, 34)

Dacă alții se bucură de acest drept asupra voastră, oare
nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul

Despre profeie în toate alose
acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu pînem piedica
gheliei lui Hristos. (I Cor. 9, 12)

Sau am făcut păcat că v-am propovăduit în dar
ghelia lui Dumnezeu, smerindu-mă pe mine însumi, pentru
ca voi să vă înălțați? (II Cor. 11, 7)

Și de față fiind la voi și în lipsuri alîindu-mă, pentru
făcut supărare nimănui. Căci în cele ce mi-au lipsit, m-am
îndestulat frații veniți din Macedonia. Și în toate m-am
păzit și mă voi păzi, să nu vă fiu povară. (II Cor. 11, 9)

Iată, a treia oară sunt gata să vin la voi și nu vă voi fi
povară, căci nu caut ale voastre, ci pe voi. Pentru că nu
copii sunt dator să agonisească pentru plămîni, ci plămîni
pentru copii. (II Cor. 12, 14)

Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și de truda
noastră, lucrînd zi și noapte, ca să nu fim povară nici
unuiu din voi, așa v-am propovăduit Evanghelia lui
Dumnezeu. (I Tes. 2, 9)

Căci acum noi suntem vii, dacă voi stați neclintîți întru
Domnul. (I Tes. 3, 8)

De aceea, dacă o mîncare sîmțeste pe fratele meu, nu
voi mîncea în veac carne, ca să nu aduc sîmțecala fratelui
meu. (I Cor. 8, 13)

Despre profeie în toate alose

Ci îmi chinuiesc trupul meu și îl supun robiei; ca nu
cumva, altora propovăduind, eu însumi să mă fac netreb-

nic. (I Cor. 9, 27)

Precum și eu plac tuturor în toate, necăutînd folosul
meu, ci pe al celor mulți, ca să se mîntuiască. (I Cor. 10, 33)

Noi însă am fost blânzi în mijlocul vostru, așa precum
o doică îngrijește pe fiii săi. (I Tes. 2, 7)

Dar tu, o, omule al lui Dumnezeu, fugi de acestea și
urmeară dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea,
blîndețea! (I Tim. 6, 11)

Un slujitor al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie
blînd față cu toți, destoinic să dea învățătură, îngăduitor,
(II Tim. 2, 24)

Tu însă mi-ai urmat în învățătură, în purtare, în nă-
zuință, în credință, în îndelungă-răbdare, în dragoste, în
stăruință. (II Tim. 3, 10)

Propovăduiește cuvîntul, stăruiește cu timp și fără de
timp, mustără, cearță, îndeamnă, cu toată îndelunga-răbdare
și învățătura. (II Tim. 4, 2)

Despre profeie în toate alose

Ci în toate înfățișându-ne pe noi înșine ca slujbitori
lui Dumnezeu, în mulță răbdare, în neceazuri, în necazuri,
strămătorii. (II Cor. 6, 4)

†
Ținându-se de cuvântul cel credincios al învățării,
să fie destoinic și să îndemne la învățătura cea sănătoasă,
să mustre pe cei potrivnici. (Ti 1, 9)

†
Fiți următorii ai mei, precum și eu sunt al lui Hristos! (I
Cor. 11, 1)

†
Fraților, faceți-vă următorii mei și uitați-vă la aceia
care umblă astfel precum ne aveți pildă pe noi. (Filip. 3, 17)

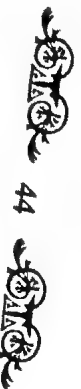
†
Nu doar că n-avem putere, ci ca să ne dăm pe noi
înșine pildă vouă, spre a ne urma. (II Tes. 3, 9)

†
Nimeni să nu disprețuiască încreștile tale, ci fă-te pildă
credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu

dubul, cu credința, cu curăția. (I Tim. 4, 12)

†
Întru toate arată-te pe tine pildă de fapte bune, do-
vedind în învățătură neschimbare, curvință. (Ti 2, 7)

†
Nu ca și cum ai fi stăpâni peste Biserici, ci pilde
făcându-vă rumei. (I Petr. 5, 3)

44

Despre profeie în toate alose

Ci ne-am lepădat de cele ascunse ale rușinii, neum-
blând în vicleșug, nici stricând cuvântul lui Dumnezeu, ci
băd în cunoșcuti prin arătarea adevărului față de orice
făcându-ne omenească înaintea lui Dumnezeu. (II Cor. 4, 2)

†
Cunoscând deci frica de Domnul, căutăm să indu-
conștiință omenească înaintea lui Dumnezeu. (II Cor. 4, 2)

†
Cunoscând deci frica de Domnul, căutăm să indu-
conștiință omenească înaintea lui Dumnezeu. (II Cor. 4, 2)

†
Nu vă înjugăți la jug străin cu cei necredincioși, căci ce
însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărțire
are lumina cu întunericul? (II Cor. 6, 14)

†
Căci voi, fraților, v-ați făcut următorii ai Bisericilor lui
Dumnezeu, care sunt în Iudeea, întru Hristos Iisus, pentru
că ai suferit și voi aceleași de la cei de un neam cu voi,
după cum și ele de la iudei. (I Tes. 2, 4)

†
Silește-te să te arăți încercat, înaintea lui Dumnezeu
lucrător cu fața curată, drept învățând cuvântul adevărului.
(II Tim. 2, 14)

45

Despre preoție în lăsa alese

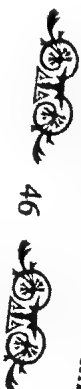
Fugi de poftele tinereților și urmează dreptatea, cinția, dragostea, pacea cu cei ce cheamă pe Domnul cu inimă curată. (II Tim. 2, 22)

✠ Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, iubitor de singure femei, veghetor, înțelept, cuviincios Bine chivernisind casa lui, având copii ascultători, cu bună-cuviința. (I Tim. 3, 4) Căci dacă nu știe cineva să rânduiască propria lui casă, cum va purta grija de Biserică la Dumnezeu? (I Tim. 3, 5) Episcopul să nu fie de curâc botezat, ca nu cumva, trufindu-se, să cadă în osândă diavolului. (I Tim. 3, 6) Dar el trebuie să aibă și mâine diavolului. (I Tim. 3, 7)

✠ Nimeni să nu disprețuiască tinerețile tale, ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția. (I Tim. 4, 12)

✠ Până voi veni eu, ia aminte la citit, la îndemnat, la învățatură. (I Tim. 4, 13)

✠ Nu fi nepăsător față de hanul care este întru tine, care ți s-a dat prin prococie, cu punerea mâinilor mai-marilor preoților. (I Tim. 4, 14) Cugeală la acestea, țin-te de acestea, ca propășirea ta să fie vădită tuturor. (I Tim. 4, 15)

46

Despre preoție în lăsa alese

la aminte la tine însuși și la învățatură; stăruie în aceea, făcând aceasta, și pe tine te vei mântui, și pe cei care te ascultă. (I Tim. 4, 16)

✠ Petrește-te de întrebările nebunești, știind că dau prilej de ceartă. (II Tim. 2, 23) Un slujitor al Domnului nu trece de certe, ci să fie blând față cu toți, destoinic să dea botez, să se ceară, să se îngăduie. (II Tim. 2, 24) Certând cu blândete învățatură, împotriva, ca doar le va da Dumnezeu pe cei ce stau împotriva adevărului. (II Tim. 2, 25)

✠ Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca potvință spre cunoașterea adevărului. (II Tim. 2, 25)

✠ Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca potvință spre cunoașterea adevărului. (II Tim. 2, 25)

✠ Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca potvință spre cunoașterea adevărului. (II Tim. 2, 25)

✠ Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca potvință spre cunoașterea adevărului. (II Tim. 2, 25)

✠ Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca potvință spre cunoașterea adevărului. (II Tim. 2, 25)

✠ Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca potvință spre cunoașterea adevărului. (II Tim. 2, 25)

✠ Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca potvință spre cunoașterea adevărului. (II Tim. 2, 25)

✠ Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca potvință spre cunoașterea adevărului. (II Tim. 2, 25)

✠ Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca potvință spre cunoașterea adevărului. (II Tim. 2, 25)

47

Despre preoție în texte alese

Femeile (lor) de asemenea să fie curvicioase, clevețitoare, cumpătate, credincioase întru toate. (I Tim. 3, 11)

De este cineva fără de prihană, bărbat al unei femei având fi credincioși, nu sub învinuire de desfrânare neascultători. (Tit 1, 6)

Dacă alții se bucură de acest drept asupra voastră, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul Evangheliei lui Hristos. (I Cor. 9, 12)

Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut rob lui.

Cu inderii am fost ca un iudeu, ca să dobândesc pe iudei, lege, ca să dobândesc pe cei de sub lege. (I Cor. 9, 19)

Cu cei ce n-au Legea, m-am făcut ca unul fără lege, deși nu sunt fără Legea lui Dumnezeu, ci având Legea lui Hristos, ca să dobândesc pe cei ce n-au Legea. (I Cor. 9, 20)

Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i măntuiesc pe unii. (I Cor. 9, 22)

Dar toate le fac pentru Evanghelie, ca să fiu părtaş la ea. (I Cor. 9, 23)

Precum și eu plac tuturor în toate, necăutând folosul meu, ci pe al celor mulți, ca să se măntuiască. (I Cor. 10, 33)

✠

Despre preoție în texte alese

și de față fiind la voi și în lipsuri aflându-mă, n-am făcut supărare nimănui. Căci în cele ce mi-au lipsit, m-am îndestulat frații veniți din Macedonia. Și în toate m-am păzit și mă voi păzi, să nu vă fiu povară. (II Cor. 11, 9)

Nici n-am mâncat de la cineva pâine în dar, ci, cu încredință și cu trudă, am lucrat noaptea și ziua, ca să nu împovărați pe nimeni dintre voi. (II Tes. 3, 8)

Întă-mă, mărturisii asupra mea înaintea Domnului și a unsului Lui, de am luat cuiwa bou, de am luat cuiwa asinul, de am asuprit pe cineva și de am apăsăat pe cineva; vă luat de la cineva mită și am închis ochii la judecata lui, voi despăgubi. (I Reg. 12, 3)

Argint, sau aur, sau haină, n-am poftit de la nimeni. (Fapt. 20, 33)

Nebeiv, nedepins să bată, neagonisitor de câștig urât, ci blând, pasnic, neuibitor de argint. (I Tim. 3, 3)

Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cucernici, nu vorbind în două feluri, nu dedați la vin mult, neagonisitori de câștig urât. (I Tim. 3, 8)

Pastoriți turma lui Dumnezeu, dată în paza voastră, cercetând-o, nu cu silnicie, ci cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câștig urât, ci din dragoste. (I Petr. 5, 2)

✠

Căci niciodată nu ne-am arătat cu cuvinte de încredere
după cum știți, nici cu ascunse pomeni de la Dumnezeu îmi este martor. (I Tes. 2, 5)

Că iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor și că
ce au profit-o cu înfocare au răstăcit de la credință și s-au
străpuns cu multe durenți. (I Tim. 6, 10)

Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a
Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăci
însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos. (Gal. 1, 10)

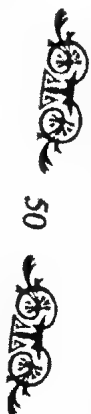
Ci, după cum am fost socotiți vrednici de Dumnezeu,
ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu căutăm
să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu Care ne încercă
inimile. (I Tes. 2, 4)

Nici n-am căutat slavă de la oameni, nici de la voi, nici
de la alții, deși puteam să fim cu greutate, ca apostoli ai lui
Hristos. (I Tes. 2, 6)

Un slujitor al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie
blând față cu toți, destoinic să dea învățătură, îngăduitor.
(II Tim. 2, 24)

Fiul omului! Iată, te-am pus străjer casei lui Israel; vei
asculta deci cuvântul ce-Mi va ieși din gură și-l vei vesti ca
din partea Mea. (Iez. 3, 17)

De voi zice celui rău: Vei muri! și tu nu-l vei înștiința,
nici nu-i vei grăi, pentru a abate pe cel rău de la calea lui
și să trăiască, cel rău va pieri în nelegiuirea sa și
cea rea, ca să trăiască, cel rău și el nu se va întoarce
ceea rău, ca să trăiască, cel rău și el nu se va întoarce
Eu voi cere sângele lui din mâna ta. (Iez. 3, 18)

Eu voi cere sângele lui din mâna ta. (Iez. 3, 18)

Iar dacă tu vei înștiința pe cel rău și el nu se va întoarce
de la răutatea lui și de la calea sa cea rea, acela va pieri de
la răutatea sa, iar tu îți vei mântui sufletul tău. (Iez. 3, 19)

De asemenea, când cel drept se va abate de la dreptatea sa
păcatul său, iar tu pune înaintea lui o cursă și va muri,
și va săvârși răul când voi pune înaintea lui o cursă și va muri,
și va săvârși răul când voi pune înaintea lui o cursă și va muri,
dacă tu nu l-ai înștiințat, acela va muri pentru păcatul său, iar
dacă tu nu l-ai înștiințat, acela va muri pentru păcatul său, iar

faptele lui de dreptate, pe care le-a făcut el, nu i se vor pomeni,
și Eu voi cere sângele lui din mâinile tale. (Iez. 3, 20)

și Eu voi cere sângele lui din mâinile tale. (Iez. 3, 20)

Iar dacă tu vei înștiința pe cel drept să nu păcătuiască
și Eu voi cere sângele lui din mâinile tale. (Iez. 3, 21)

și el nu va păcătuia, atunci va fi și el viu, pentru că a fost
înștiințat, și îți vei mântui și tu sufletul tău. (Iez. 3, 21)

Și pe tine, fiul omului, te-am pus Eu străjer casei lui
Israel și tu vei auzi cuvânt din gura Mea și îl vei vesti din
partea Mea. (Iez. 33, 7)

Când Eu voi zice păcătosului: „Păcătosule, vei muri!”,
și tu nu-i vei grăi nimic, ca să vestești pe păcătos să se
abată de la calea lui, atunci păcătosul acela va muri pentru
păcatele sale, iar sângele lui îl voi cere din mâna ta. (Iez.
33, 8) Iar dacă tu ai vestit pe păcătos să se abată de la calea
lui și să se întorcă de la ea, și el nu s-a abătut de la calea
lui, atunci el va muri pentru păcatele lui, iar tu îți-ai scăpat
viața. (Iez. 33, 9)

Despre preoție în texte alese

Ascultați pe mai mari voștri și vă supuneți lor, fiindcă seamă, ca să faceți aceasta cu bucurie și nu suspinând, ca aceasta nu v-ar fi de folos. (Evr. 13, 17)

Apoi vă voi da păstori după inima Mea, care vă vor păstori cu știință și pricepere. (Ier. 23, 4)

Voi pune peste acestea păstori, care le vor păște, și ei nu se vor mai teme, nici se vor mai speria, nici se vor mai pierde, zice Domnul. (Ier. 23, 4)

Fiul omului, procește împotriva păstorilor lui Israel, de păstoriți lui Israel, care s-au păstoriți pe ei înșiși! Păștoriți nu trebuia ei oare să păstorească turma? (Ier. 23, 1)

Drept aceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. (Fapt. 20, 28)

Pe lângă cele din afară, ceea ce mă împresoară în toate zilele este grija de toate Bisericile. (II Cor. 11, 28)

Păstoriți turma lui Dumnezeu, dată în paza voastră, cercetând-o, nu cu silnicie, ci cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câștig urât, ci din dragoste. (I Petr. 5, 2)

Despre preoție în texte alese

Și nu piați credința ta. Și întărește pe frații tăi. (Lc. 22, 32)

Iar Eu M-am rugat pentru tine să nu pierzi credința ta. Și întărește pe frații tăi. (Lc. 22, 32)

Întărind sufletele ucenicilor, îndemnându-i să stăruie în credință și (arătându-le) că prin multe suferințe trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu. (Fapt. 14, 22)

În credință și în împărăția lui Dumnezeu. (Fapt. 14, 22)

Iar Iuda și cu Sila, fiind și ei protoci, au mângâiat prin multe cuvântări pe frați și i-au întărit. (Fapt. 15, 32)

Și străbătea Siria și Cilicia, întărind Bisericile. (Fapt. 15, 41)

Și stând acolo câțiva timp, a plecat, străbătând pe rând ținutul Galatiei și Frigia, întărind pe toți ucenicii. (Fapt. 18, 23)

Privigheti, stăți tari în credință, îmbrățați-vă, întăriți-vă. (I Cor. 16, 13)

Și am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună-lucrător cu noi la Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă îndemne în credința voastră. (I Tes. 3, 2)

Între tinda și Altar să plângă preoții, slujitorii Domnului, și să zică: „Milostivește-Te, Doamne, către poporul Tău și nu face de ocară moștenirea Ta, ca să-și bată

Despre preotie în texte alese
joc de ea neamurile!" Pentru ce să se spună printre muri: „Unde este Dumnezeu lor?” (Ioi 2, 17)

✠
Căci martor îmi este Dumnezeu, Câtăia fi slujesc duhul meu, întru Evanghelia Fiului Său, că neînceai rugăciunile mele ca să am cumva, prin voința Lui, dată, bun prilej ca să vin la voi. (Rom. 1, 10)

✠
Nu încetez a mulțumi pentru voi, pomenindu-vă în rugăciunile mele. (Ef. 1, 16) Ca Dumnezeu Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea vouă duhul înțelepciunii și al descoperirii, spre deplina Lui cunoaștere. (Ef. 1, 17) Și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți slavei moștenirii Lui, în cei sfinți. (Ef. 1, 18)

✠
Pentru aceasta, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Iisus Hristos. (Ef. 3, 14) Din Care își trage dăruiască, după bogăția slavei Sale, ca să fiți puternic înrădăcinați și întemeiați fiind în iubire. (Ef. 3, 17) Și puteți înțelege împreună cu toți sfinții care este lărgimea și lungimea și înălțimea și adâncimea. (Ef. 3, 18) Și să cunoașteți iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu. (Ef. 3, 19)

Despre preotie în texte alese
mă rog pentru voi toți, cu bucurie. (Filip. 1, 4)

✠
Căci totdeauna, în toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți, ca iubirea voastră să se prisosască tot și aceasta mă rog, întru cunoștință și întru orice pri-mai mult și mai mult, (Filip. 1, 9)

✠
Mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, rugându-ne totdeauna pentru voi. (Col. 1, 3)

✠
De aceea și noi, din ziua în care am auzit aceasta, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoașterea voii Lui, întru toată înțelepciunea și priceperea duhovnicească. (Col. 1, 9)

✠
Vă îmbrățișează Epafras, care este dintre voi, rob al lui Iisus Hristos, pururea luptând pentru voi în rugăciunile sale, ca să stați desăvârșiți și plini de tot ce este voința lui Dumnezeu. (Col. 4, 12)

✠
Mulțumim lui Dumnezeu totdeauna pentru voi toți și vă pomenim în rugăciunile noastre. (1 Tes. 1, 2)

✠
Iar pe voi, Domnul să vă înmulțească și să prisoșiți în dragoste unul către altul și către toți, precum și noi față de voi. (1 Tes. 3, 12) Spre întărirea inimilor voastre, ca să fiți fără de prihană întru sfințenie, înaintea lui Dumnezeu,

Despre proclie în toate altele
Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Iisus Hristos
toți sfinții Săi. (I Tes. 3, 13)

✠
Înșuși Domnul nostru Iisus Hristos și Dumnezeu Tatăl
nostru, Care ne-a iubit pe noi și ne-a dat, prin har, Vestirea
mângâiere și bună nădejde. (II Tes. 2, 16) Să mângâie
inimile voastre și să vă întărească, la tot lucrul și cuvântul
bun. (II Tes. 2, 17)

✠
Și chiar de mă voi lăuda, ceva mai mult, cu puterea
noastră, pe care ne-a dat-o Domnul spre zidirea, iar nu spre
dărâmarca voastră, nu mă voi rușina. (II Cor. 10, 8)

✠
De mult vi se pare că ne apărăm față de voi. Dar noi
grăim în Hristos, înaintea lui Dumnezeu. Și toate acestea,
iubiții mei, pentru zidirea voastră. (II Cor. 12, 19)

✠
Pentru aceea vă scriu acestea, nefiind de față, ca atunci,
când voi fi de față, să nu culez cu asprime, după puterea pe
care mi-a dat-o Domnul spre zidire, iar nu spre dărâmar.
(II Cor. 13, 10)

✠
Și el a dat pe unii apostoli, pe alții proci, pe alții
evangelisti, pe alții păstori și învățători. (Efes. 4, 11) Spre
desăvârșirea sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea trupului
lui Hristos. (Efes. 4, 12)

✠

Despre proclie în toate altele
Doar voi izbuti să atâți răvna celor din neamul meu și
să măntuiesc pe unii dintre ei. (Rom. 11, 14)

✠
Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i
dobândesc; tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip, să
măntuiesc pe unii. (I Cor. 9, 22)

✠
Vă aduc aminte, fraților, Evanghelia pe care v-am bi-
nevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați. (I Cor.
15, 1) Prin care și sunteți măntuiți; cu ce cuvânt v-am bine-
vestit-o – dacă o țineți cu tărie, afară numai dacă n-ați
crezut în zadar. (I Cor. 15, 2)

✠
Să știți că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii
lui își va mântui sufletul din moarte și va acoperi mulțime
de păcate. (Iac. 5, 20)

✠
Pe alții, smulgându-i din foc, măntuiți-i; de alții însă,
fie-vă milă cu frică, urând și cămașa spurcată de pe trupul
lor. (Iuda 23)

✠
Înănti-vă voi, mâini slabe, și prindeți putere, genuunchi
slăbănogi. (Is. 35, 3)

✠
„Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu”, zice
Dumnezeul vostru. (Is. 40, 1)

✠

Despre preoții în țara alasă

Cel ce prorocește vorbește oamenilor, spre zidire, în demn și mângâiere. (I Cor. 14, 3)

✠ Cel ce ne mângâie pe noi în tot necazul nostru, ca și

putem să mângâiem și noi pe cei care se află în tot necazul prin mângâierea cu care suntem noi înșine mângâiați de Dumnezeu. (II Cor. 1, 4)

✠ Deci fie că suntem strămtorați, este pentru a voastră

mângâiere și mântuire, fie că suntem mângâiați, este pentru aceeași suferință pe care le suferim și noi. (II Cor. 1, 6)

✠ L-am trimis pe el la voi, pentru aceasta, ca să aflați cele

despre noi și să mângâie inimile voastre. (Ef. 6, 22)

✠

Ca un părinte pe copiii săi, precum știți, așa v-am rugat și v-am mângâiat. (I Tes. 2, 11)

✠

Iar ucenicii au hotărât ca fiecare dintre ei, după putere, să trimită spre ajutorare fraților care locuiau în Iudeea, mâna lui Barnaba și a lui Saul. (Fapt. 11, 30)

✠

După mulți ani, am venit ca să aduc neamului meu milostenii și pîinoase. (Fapt. 24, 17)

✠

Despre preoții în țara alasă

Acum însă mă duc la Ierusalim, ca să slujesc sfinților. Căci Macedonia pentru săracii dintre sfinții de la Rom. 15, 25) Căci Macedonia pentru săracii dintre sfinții de la Ierusalim. (Rom. 15, 26)

✠

o sfințire. (Rom. 15, 26)

Cât despre strângerea de ajutoare pentru sfinți, precum am rânduit pentru Biserica Galatiei, așa să faceți și voi. (I Cor. 16, 1)

✠

Prisosința voastră să împlinească lipsa voastră, spre a fi ca și prisosința lor să împlinească lipsa voastră, spre a fi potrivire. (II Cor. 8, 14)

✠

Numai să ne aducem aminte de săraci, ceea ce tocmai m-am și silit să fac. (Gal. 2, 10)

✠

Pe zidurile tale, Ierusalime, Eu pun străjeri, care nici zi, nici noapte nu vor tăcea! Voi, care aduceți aminte Domnului de făgăduințele Lui, să n-aveți odihnă! (Is. 62, 6)

✠

Fiul omului! Iată, te-am pus străjer casei lui Israel; vei asculta deci cuvântul ce-Mi va ieși din gură și-l vei vesti ca din partea Mea. (Iez. 3, 17)

✠

Ascultați pe măi-marii voștri și vă supuneți lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ate seamă, ca să facă aceasta cu bucurie și nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos. (Evr. 13, 17)

De voi zice celui rău: Vei muri! și tu nu-l vei înșuina
nici nu-i vei grai, pentru a abate pe cel rău de la calea ta.

Eu voi cere sângele lui din mână ta. (Iez. 3, 18) Iar dacă tu
vei înșuina pe cel rău și el nu se va înlouarce de la calea ta,
iar tu îți vei mântui sufletul tău. (Iez. 3, 19) De asemenea,
când cel drept se va abate de la dreptatea sa și va săvârși
răul când voi pune înaintea lui o cursă și va muri, dacă tu
nu l-ai înșuina, acela va muri pentru păcatul său.
Iar dacă tu vei înșuina pe cel drept să nu păcătuiască și el
nu va păcătui, atunci va fi și el viu, pentru că a fost
înșuina, și îți vei mântui și tu sufletul tău. (Iez. 3, 21)

Și stând ei împotriva și hulind, el, scuturându-și ha-
nele, a zis către ei: Sângele vostru asupra capului vostru!
Eu sunt curat. De acum înainte mă voi duce la neamuri.
(Fapt. 18, 6)

☩
Că eu cunosc îndărătnicia ta și cerbicia ta; dacă și
acum, când trăiesc eu cu voi, sunteți îndărătnici înaintea
Domnului, dar cu cât mai mult veți fi după moartea mea?
(Deut. 31, 27)

☩
Acum du-te, scrie acestea pe o tablă și trece-le într-o
carte, ca să fie pentru mai târziu mărturie veșnică. (Is. 30, 8)

☩
pentru că ei sunt un popor de răzvrătiți, feciori minci-
noși, care nu voiesc să asculte de legea Domnului. (Is. 30, 9)

☩
Strigă din toate puterile și nu te opri, dă drumul glasu-
lui să sune ca o trâmbiță, vestește poporului Meu păcatele
sale și casei lui Iacov fărădelegile sale. (Is. 58, 1)

☩
lui să sune ca o trâmbiță, vestește poporului Meu păcatele
sale și casei lui Iacov fărădelegile sale. (Is. 58, 1)

☩
Acela mi-a zis: Fiul omului, am să te trimit la fiii lui
Israel, la acești oameni neascultători, care s-au răzvrătit
împotriva Mea; ei, ca și părinții lor, păcătuiesc înaintea
Mea până în ziua de astăzi. (Iez. 2, 3) Acești fii sunt
nenșinați și cu inima împietrită; la ei te trimit Eu, ca să le
zici: Așa grăiește Domnul! (Iez. 2, 4) Ori te-or asculta, ori
nu te-or asculta – căci sunt un neam îndărătnic –, să știe
înă că este între ei un proroc. (Iez. 2, 5) Dar tu, fiul omu-
lui, să nu te temi de ei și de cuvintele lor să nu te sperii,
deși ei vor fi pentru tine spini și ciulini, și ai să trăiești între
ei ca între scorpii; să nu te temi de cuvintele lor și de fața
lor să nu te sperii, deși sunt un neam îndărătnic. (Iez. 2, 6)

☩
Ci să le spui cuvintele Mele, ori te-or asculta, ori nu te-or
asculta, căci sunt un neam de răzvrătiți. (Iez. 2, 7)

☩
Scoală și mergi la cei duși în robie, la fiii poporului tău
și, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, tu grăiește-le și le
spune: Așa zice Domnul Dumnezeu. (Iez. 3, 11)

☩
Dar când îți voi grai, voi deschide gura ta și tu le vei
zice: Așa grăiește Domnul Dumnezeu! Cine va vrea să

Despre preoție în țările slave

Și spune casei celei răzvrățite:
Domnul Dumnezeu zăbovește să
îndărălnic. (Iez. 3, 27)

Iar eu, mulțumită Duhului lui Dumnezeu, **putere, de dreptate și de tărie**, ca să vădesc țările Iacov și păcatul lui Israel. (Mih. 3)

Voi cei tari în cerbice și netăiați împrejur la inimă și la
urechi, voi pururea stați împotriva Duhului Sfânt, precum
și părinții voștri, așa și voi! (Fapt. 7, 51)

Stringă din toate puterile și nu te opri, dă drumul glorio-
săi și casei lui Iacov fărădelegile sale. (Is. 58, 1) În fiecare
popor care făptuiește dreptatea și de la legea Dumnezeului
său nu se abate. Ei Mă întreabă despre legea Dumnezeului
doresc să se apropie de Dumnezeu. (Is. 58, 2)

Ascultați cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda, (Ier. 7, 2) Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele voastre și vă voi lăsa să trăiți în locul acesta! (Ier. 7, 3)

Despre

✠

Sunune deci băbaților lui Iuda și locutorilor Ieru-
decia zice Domnul: Iată, Eu vă gătesc fiecare de la
calimului: Așa zice Domnul: Așadar să se întoarcă fiecare de la
vin împotriva voastră. Așadar să se întoacă voastre!
în împotrirea cea rea; îndreptați-vă căle și purtările voastre;
calea lui cea rea; îndeptati-vă cale și purtările voastre;
(Ier. 18, 10) Dar ei zici: „Este zadarnic! Noi vom trăi după
gândul nostru și ne vom puta fiecare după învățosarea
noastră celei rele”. (Ier. 18, 11)

✠

. acențit pe toți robii Să

Trimis-a Domnul la noi necontenit pe toți robii Săi
proci și voi n-ați ascultat, nici v-ați plecat urechea ca să-i
ascutați. (Ier. 25, 4) Vi s-a zis: Să se întoarcă fiecare de
calea sa cea rea și de la faptele sale cele urâte, și veți trăi în
calea sa cea rea și de la faptele sale cele urâte, și veți trăi în
tara pe care Domnul a dat-o vouă și părinților voștri din
veac în veac. (Ier. 25, 5) Și să nu umblați după alți dum-
nezei, ca să le sluiți și să vă închinați lor, și să nu Mă
mânați cu faptele mâinilor voastre, și nu vă voi face nici
un fel de rău. (Ier. 25, 6)

Aşa zice Domnul: Stai în curtea templului Domnului şi graieşte tuturor cetăţilor lui Iuda, care vin la închinare în templul Domnului, toate cuvintele ce îţi voi porunci să le graieşti, să nu laşi nici un cuvânt. (Ier. 26, 2)

Și să luați aminte la cuvintele robilor Mei proci, pe care-i trimiți la voi, pe care-i trimiți din-de-dimineață, și voi nu-i ascultați. (Ier. 26, 5)

Acela mi-a zis: Fiul omului, am să te trimit la Israel, la acești oameni neascultători, care s-au răvărșit împotriva Mea; ei, ca și părinții lor, păcătuiesc întru mine și cu inima împietrită, la ei te trimt Eu, ca să-i faci să se întoarcă la Mine. (Iez. 2, 3) Acești întru Mine nu te-or asculta – căci sunt un neam îndărătnic – să mă asculte, însă că este între ei un proroc. (Iez. 2, 5)

Si pe tine, fiul omului, te-am pus Eu străjer casei Mea. (Iez. 33, 7) Când Eu voi zice păcătosului: „Păcătosule, vei muri”, și tu nu-i vei grăi nimic, ca să nu-ți pierzi viața, și tu nu-i vei grăi nimic, ca să nu-ți pierzi viața, și el nu s-a abătut de la calea lui, atunci el va muri pentru păcatele lui, iar tu îți ai scăpat viața. (Iez. 33, 9)

A prins a grăi zicând: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am clădit cu întru tăria puterii mele și spre cinstea strălucirii mele, ca reședință regală?” (Dan. 4, 27)

Acum eu, Nabucodonosor, laud, înalț și preamăresc pe împăratul cerului; toate faptele Lui sunt adevărate și căile Lui drepte, iar pe cei ce umblă mândri poate să-i smerescă! (Dan. 4, 34)

Dejpe preafie în larte alose

Iesind, ei propovăduiau să se pocăiască. (Mc. 6, 12)

Iar Petru a zis către ei: Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintr-e voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt. (Fapt. 2, 38)

Deci pocăiți-vă și vă întoarceți, ca să se șteargă păcatele voastre. (Fapt. 3, 19)

și zicând: Bărbaților, de ce faceți acestea? Doar și noi suntem oameni, asemenea păcătoșilor ca voi, binevestind să vă întoarceți de la aceste desertăciuni către Dumnezeu cel viu, Care a făcut cerul și pământul, marea și toate cele ce sunt în ele. (Fapt. 14, 15)

Mărturisind și iudeilor, și elinilor întoarcerea la Dumnezeu prin pocăință și credința în Domnul nostru Iisus Hristos. (Fapt. 20, 21)

Apropiati-vă de Dumnezeu și Se va apropia și El de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor, și sfințiți-vă inimile, voi cei îndoielnici. (Iac. 4, 8)

În numele lui Hristos, așadar, ne înfățișăm ca mijloci-tori, ca și cum însuși Dumnezeu v-ar îndemna prin noi. Vă rugăm, în numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu! (II Cor. 5, 20)

Despre preoție înțeleasă
Nu, copiii mei, nu este bună vestea că voi; nu mai faceți așa, căci nu este bună vestea că voi, voi răzvrătiți poporul Domnului. (I Regi 2, 24)

Pe cei ce păcătuiesc mustră-i de față cu toți, ca celalți să aibă teamă. (I Tim. 5, 20)

Propovăduiește cuvântul, stăruiește cu timp și fără și învățătura. (II Tim. 4, 2)

Mărturia aceasta este adevărată; pentru care prigoniți-mă cu asprime, ca să fie sănătoși în credință. (Tit. 1, 13)

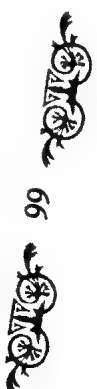
Acestea grăiește, îndeamnă și mustră cu loată cea depărtăzătoare! (Tit. 3, 10) Știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit. (Tit. 3, 11)

De omul eretic, după înlăina și a doua mustrare, depărtază-te! (Tit. 3, 10) Știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit. (Tit. 3, 11)

Dintre aceștia sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat satanei, ca să se învețe să nu hulească. (I Tim. 1, 20)

Cine nu vă va primi pe voi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieșind din casa sau din cetatea aceea, scuturați pra-

ful de pe picioarele voastre. (Mat. 10, 14)

Despre preoție înțeleasă

Și dacă într-un loc nu vă vor primi pe voi, nici nu vă vor asculta, ieșind de acolo, scuturați praful de sub picioarele voastre, spre mărturie lor. Adevărat grăiesc vouă: dacă într-un loc nu vă vor primi pe voi, nici nu vă vor asculta, ieșind de acolo, scuturați praful de sub picioarele voastre, spre mărturie împotriva lor. (Lc. 9, 5)

Și căi nu vă vor primi, ieșind din acea cetate scuturați praful de pe picioarele voastre, spre mărturie împotriva lor. (Lc. 9, 5)

Iar ei, scuturând asupra lor praful de pe picioare, au venit la Ierusalim. (Fapt. 13, 51)

Și stând ei împotriva și hulind, el, scuturându-și hainele, a zis către ei: Sângele vostru asupra capului vostru! Eu sunt curat. De acum înainte mă voi duce la neamuri. (Fapt. 18, 6)

Iar ei, mărturisind și grăind cuvântul Domnului, s-au întors la Ierusalim și în multe sate ale samaritenilor binevesteau. (Fapt. 8, 25)

Și acolo propovăduiau Evanghelia. (Fapt. 14, 7)

Astfel, cât despre mine, sunt bucuros să vă vestesc Evanghelia și vouă, celor din Roma. (Rom. 1, 15)

*Ca să nu rămânem în lume, să
Evangelia lui Dumnezeu. Pentru ca
fără de Dumnezeu. Pentru ca
fără de Dumnezeu. Pentru ca*

*Căci nu ne înțelegem pe noi înșine, ci
pe Dumnezeu. Pentru ca
fără de Dumnezeu. Pentru ca*

*Vă aduc aminte, fraților, Evangelia pe care v-am
crescut-o, pe care aiți și primiți-o, întru care și stăți. (I Cor. 9, 18)*

*Căci nu ne înțelegem pe noi înșine, ci
pe Dumnezeu. Pentru ca
fără de Dumnezeu. Pentru ca*

*Sau am făcut păcat că v-am propovăduit în da
Evangelia lui Dumnezeu, smenindu-mă pe mine însumi,
pentru ca voi să vă înălțați? (II Cor. 11, 7)*

*Rugați-vă și pentru mine, ca să mi se dea mie cuvânt,
când voi deschide gura mea, să fac cunoscută cu îndrăz-
neală taina Evangeliei. (Ef. 6, 19)*

*Că Evangelia noastră n-a fost la voi numai în cuvânt,
ci și întru putere și în Duhul Sfânt și în deplină încre-
dintare, precum bine știți ce fel am fost între voi, pentru
voi. (I Tes. 1, 5)*

Dumnezeu este în lume, alături

*Căci nu suntem ca cei mulți, care strică cuvântul lui
Dumnezeu, ci grăim ca din curăția inimii, ca de la
Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, în Hristos. (II Cor. 2, 17)*

*Să se arate să te arăți încercat, înaintea lui Dumnezeu
cu fapta curată, drept învățând cuvântul adevăratului.
(II Tim. 2, 15)*

*Ținându-se de cuvântul cel credincios al învățării, ca
să fie desioinic și să îndemne la învățătura cea sănătoasă și
să mure pe cei potrivnici. (Tit. 1, 9)*

*Și pe când se rugau astfel, s-a cutremurat locul în care
erau adunați și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și grăiau cu
îndrăzneală cuvântul lui Dumnezeu. (Fapt. 4, 31)*

*Iar cei ce se împărășiseră străbăteau țara, binevestind
cuvântul. (Fapt. 8, 4)*

*Iar ei, mărturisind și grăind cuvântul Domnului, s-au
înors la Ierusalim și în multe sate ale samaritenilor bine-
vesteau. (Fapt. 8, 25)*

*Și ajungând în Salamina, au vestit cuvântul lui
Dumnezeu în sinagogile iudeilor. Și aveau și pe Ioan slujii-
lor. (Fapt. 13, 5)*

Și când au aflat iudeii din Tesalonie că și în Berea vestit de către Pavel cuvântul lui Dumnezeu, au venit acolo, întârînd și tulburînd mulțimile. (I Cor. 17, 13)

Al cărei slujitor m-am făcut, potrivit iconomiei lui Dumnezeu, ce mi-a fost dată mie pentru voi, ca să aduc și-au încheiat viața și urmași-le credința. (Evr. 13, 7)

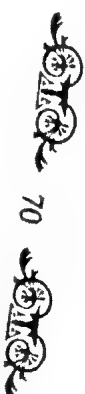
Aduceți-vă aminte de mai-mari voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu. (Col. 1, 25)

Ci ne-am lepădat de cele ascunse ale rușinii, nemăcând în vicleșug, nici stricînd cuvântul lui Dumnezeu, ci conștiință omenească înaintea lui Dumnezeu. (II Cor. 4, 2)

Punându-le înaintea fraților acestea, vei fi bun slujitor al lui Hristos Iisus, hrănindu-te cu cuvintele credinței și ale bune învățături căreia ai urmat. (I Tim. 4, 6)

Ținându-se de cuvântul cel credincios al învățării, ca să fie destoinic și să îndemne la învățătura cea sănătoasă și să mustră pe cei potrivnici. (Tit 1, 9)

Dar tu grăiește cele ce se cuvin învățării sănătoase. (Tit 2, 1)

Dupre profeție în lăsa alese

Întru toate arată-te pe tine pildă de fapte bune, dînd în învățatură neschimbare, cuvîntă. (Tit 2, 7)

Rămînd astfel să binevestesc acolo unde Hristos nu fusese numit, ca să nu zidesc pe temelie străină. (Rom. 15, 20)

Căci dacă vestesc Evanghelia, nu-mi este laudă, pentru că stă asupra mea datorita. Căci vai mie dacă nu voi binevesti! (I Cor. 9, 16) Căci dacă fac aceasta de bună voie, am plată, dar dacă o fac fără voie, am numai o slujire încredințată. (I Cor. 9, 17) Care este, deci, plata mea? Că, binevestind, pun fără plată Evanghelia lui Hristos înaintea oamenilor, fără să mă folosesc de dreptul meu din Evanghelie. (I Cor. 9, 18)

Astfel, iubindu-vă, eram bucuroși să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci chiar și sufletele noastre pentru că ne-ați devenit iubii. (I Tes. 2, 8)

Rugați-vă și pentru mine, ca să mă se dea mie cuvânt, când voi deschide gura mea, să fac cunoscută cu îndăzneală taina Evangheliei. (Ef. 6, 19)

Având deci o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală. (II Cor. 3, 12)

Despre profeie în toate alese

Căci nu mă rușinez de Evanghelia lui Hristos, pentru că este putere a lui Dumnezeu spre mântuirea tuturor celor care cred, iudeului întâi, și elinului. (Rom. 1, 16)

Deci nu te rușina de a mărturisi pe Domnul nostru, nici de mine, cel pus în lanțuri pentru El, ci pătimește împreună cu mine pentru Evanghelia, după puterea de la Dumnezeu. (II Tim. 1, 8)

Sau am făcut păcat că v-am propovăduit în da-
Evanghelia lui Dumnezeu, smetindu-mă pe mine însumi,
pentru ca voi să vă înălțați? (II Cor. 11, 7)

Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și de truda
noastră; lucrând zi și noapte, ca să nu fim povară nici unuia
din voi, așa v-am propovăduit Evanghelia lui Dumnezeu. (I
Tes. 2, 9)

Până voi veni eu, ia aminte la citit, la îndemnat, la
învățătură. (I Tim. 4, 13)

Pe cel bătrân să nu-l înfrunți, ci să-l îndemni ca pe un
părinte; pe cei tineri, ca pe frați. (I Tim. 5, 1)

Propovăduiește cuvântul, stăruiește cu timp și fără de
timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga-răbdare
și învățătura. (II Tim. 4, 2)

Despre profeie în toate alese

Ținându-se de cuvântul cel credincios al învățăturii, ca
să fie desioinic și să îndemne la învățătura cea sănătoasă și
să mustră pe cei potrivnici. (Tit 1, 9)

Acesta grăiește, îndeamnă și mustră cu toată tăria.
Nimeni să nu te disprețuiască. (Tit 2, 15)

Certând cu blândețe pe cei ce stau împotriva, ca doar
le va da Dumnezeu pocăință spre cunoașterea adevărului.
(II Tim. 2, 25)

Harul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi cu toți!
Amin. (II Tes. 3, 18)

Pe cei ce păcătuiesc mustră-i de față cu toți, ca și
celalți să aibă teamă. (I Tim. 5, 20)

Marturia aceasta este adevărată; pentru care pricină,
mustră-i cu asprime, ca să fie sănătoși în credință. (Tit 1, 13)

Căci, frații mei, despre voi, prin cei din casa lui Hloe,
mi-a venit știre că la voi sunt certuri. (I Cor. 1, 11) Și spun
această, că fiecare dintre voi zice: Eu sunt al lui Pavel, iar
eu sunt al lui Apollo, iar eu sunt al lui Chefa, iar eu sunt al
lui Hristos! (I Cor. 1, 12)

Deștep-proble în lăile albe
Finică sunteți tot trupesți. Căia vreme este întră
după firea omenească umblăți? (I Cor. 3, 3)

Si acestia poruncindu-vă, nu vă laud, fiindcă voi
adunați nu spre mai bine, ci spre mai rău. I Cor. 11, 17

Căci mai întâi auz că atunci când vă adunați în biserică
între voi sunt dezbinări, și în parte cred. (I Cor. 11, 18)

Aminteste-le acestea și îndeamnă stăruitor înaintea lui
Dumnezeu să nu se certe pe cuvinte, ceea ce la Dumnezeu
folosește decât la pierzarea ascultătorilor. (II Tim. 2, 14)

Iar de desăratele vorbiri lumesci ferește-te, căci ele vor
spori nelegiuirea tot mai mult. (II Tim. 2, 16)

Iar de întrebările nebunești și de înșirări de neamuri
de certuri și de sfădii pentru lege ferește-te, căci sunt
nefolositoare și desărate. (Tit 3, 9)

Nici să ia aminte la basme și la nesfârșite înșirări de
neamuri, care aduc mai degrabă certuri decât lucrarea mîin
tănuire a lui Dumnezeu, cea într-o credință. (I Tim. 1, 4)

O, Timotee, păzește comora ce ți s-a încredințat de
deplinătate de vorbire desărate și lumescă și de în-
credință răuă mincinoasă! (I Tim. 6, 20)

74

Deștep-proble în lăile albe
Deștep-proble în lăile albe

Te încredințez de întrebările nebunești, știind că dau prilej
pentru... (II Tim. 2, 23)

Te încredințez de întrebările nebunești, știind că dau prilej
pentru... (II Tim. 2, 23)

Certitudinea cu blîndețe pe cei ce stau împotriva, ca doar
Dumnezeu pocămintă spre cunoașterea adevărului.
(II Tim. 2, 25)

Trăindu-se de cuvântul cel credincios al învățăturii, ca
și pe deosebite și să îndemne la învățătura cea sănătoasă și
să mînuie pe cei potrivnici. (Tit 1, 9)

Ține dreptarul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit
de la mine, cu credința și cu iubirea ce este în Hristos Iisus.
(II Tim. 1, 13)

Ține dreptarul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit
de la mine, cu credința și cu iubirea ce este în Hristos Iisus.
(II Tim. 1, 13)

Comora cea bună ce ți s-a încredințat păzește-o cu
ajutorul Sîntului Duh, Care sălășluiește întru noi. (II Tim.
1, 14)

Tu însă rămâi în cele ce ai învățat și de care ești încre-
dinc, deoarece știi de la cine le-ai învățat. (II Tim. 3, 14)

La aminte la tine însuși și la învățătură; stăruie în acea-
cea căci, făcând aceasta, și pe tine te vei mîntui, și pe cei
care te ascultă. (I Tim. 4, 16)

Căci dacă cel ce vine vă propovăduiește un alt Iisus, pe
care nu l-am propovăduit noi, sau luăți un alt duh, pe care

75

2. După porțile în toate alee

nu l-am luat, sau altă ei anghele pe care nu am putut
nu l-am îngădui foarte puine (II Cor. 11, 4)

Pe care dădă-mă sau un fiu din ceri și ai înghe-
tarea' (Gal. 1, 8)

Pe care am plecat în Macedonia, pe am înghe-
tarea' în pace, să să pînă în ceri și ai înghe-
tarea' (I Tim. 1, 1)

Pe care am o sîmneală dinu mine, ca să nu fie să
de sîmneală de sîmneală (II Cor. 11, 3)

Pe care să nu se mai înduie unu pe altu, și mai de-
să sîmneală de sîmneală (Rom. 14, 13)

Pe care să nu mădănci carne, nici să bei vin, nici să
sădăscă (în credință) (Rom. 14, 21)

De aceea dacă o mîncare sîmnește pe frațele meu, nu
voi mîncă în veac carne, ca să nu aduc sîmneala fraței
meu (I Cor. 8, 13)

Nu fii piatră de pîcînire nici iudeilor, nici elinilor,
nici Bisericii lui Dumnezeu. (I Cor. 10, 32)

76

3. După porțile în toate alee

Acumă pînă la 31 încredințez, fiule Timotee, ca,
pentru pînă la 31 facite mai înainte asupra ta, să te lupți

luptă te luptă cea bună a credinței, eucerește viața
venedă în care ai fost chemat și pentru care ai dat bună

sufără încredință cu mine, ca un bun omag al lui Hristos
pînă (II Tim. 2, 3)

Luptă cea bună m-am luptat, călătoria am săvîrșit,
credința am păzit (II Tim. 4, 7)

Deci fie că suntem strămtorați, este pentru a voastră
măgăiere și mîntuire, fie că suntem mîngăiați, este pen-
tru a voastră mîngăiere, care vă dă putere să îndurați cu
ablată aceleași suferințe pe care le suferim și noi. (II
Cor. 1, 6)

Acum mă bucur de suferințele mele pentru voi și
împlinesc, în trupul meu, lipsurile necazurilor lui Hristos,
pentru trupul Lui, adică Biserica. (Col. 1, 24)

De aceea toate le rabd, pentru cei aleși, ca și ei să aibă
parte de mîntuirea care este întru Hristos Iisus și de slava
veșnică. (II Tim. 2, 10)

77

Și toată ziua, în templu și prin case, nu încetau
învete și să binevestească pe Hristos Iisus. (Fapt. 5, 42)

Iar Filip, coborându-se într-o cetate a Samariei,
propovăduia pe Hristos. (Fapt. 8, 5)

Iar Filip, deschizând gura sa și începând de la scriptura
aceasta, i-a binevestit pe Iisus. (Fapt. 8, 35)

Apoi propovăduia în sinagogi pe Iisus, că Acesta este
Fiul lui Dumnezeu. (Fapt. 9, 20)

Și erau unii dintre ei, bărbați ciprieni și cireneni, care
venind în Antiohia, vorbeau și către elini, binevestind pe
Domnul Iisus. (Fapt. 11, 20)

Deschizându-le și arătându-le că Hristos trebuia să
pătimească și să învieze din morți, și că Acesta, pe Care vi-l
vestesc eu, este Hristosul, Iisus. (Fapt. 17, 3)

Însă noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: pentru
iudei, sminteală; pentru neamuri, nebunie. (I Cor. 1, 23)

Căci am judecat să nu știu între voi altceva, decât pe
Iisus Hristos, și pe Acesta răstignit. (I Cor. 2, 2)

Despre preoție în textele alese

Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Cel propovăduit vouă – prin noi, prin mine, prin Silvan și prin Timotei –, nu a fost da și nu, ci da a fost în El. (II Cor. 1, 19)

Căci nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Iisus, Domnul, iar noi înșine suntem slugile voastre, pentru Iisus. (II Cor. 4, 5)

Să descopere pe Fiul Său întru mine, pentru ca să-L binevestesc la neamuri, îndată nu am primit sfat de la trup și de la sânge. (Gal. 1, 16)

Mie, celui mai mic decât toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta, ca să binevestesc neamurilor bogăția lui Hristos, de nepătruns. (Ef. 3, 8)

Pe El noi Îl vestim, sfătuind pe orice om și învățând pe orice om, întru toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe tot omul, desăvârșit, în Hristos Iisus. (Col. 1, 28)

Dacă vorbește cineva, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, slujba lui să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca întru toate Dumnezeu să Se slăvească prin Iisus Hristos, Căruia Îi este slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin. (I Petr. 4, 11)

Despre preoție în toate alese
Dacă i se pare cuiva că este proroc sau om de Dumnezeu, să cunoască că cele ce vă scriu sunt pentru Domnului. (I Cor. 14, 37)

✠
Căci nu suntem ca cei mulți, care strică curămintă, ci grăim ca din curăția inimii, ca de Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, în Hristos. (II Cor. 2, 17)

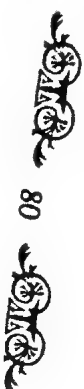
✠
Suiete pe munte înalt, cel ce binevestești Ierusalimului, ridică glasul tău cu putere, cel ce binevestești Iuda: „Iată Dumnezeul vostru!” (Is. 40, 9).

✠
Strigă din toate puterile și nu te opri, dă drumul glasului să sune ca o trâmbiță, vesteste popoului Meu păcatele sale și casei lui Iacov fărădelegile sale. (Is. 58, 1)

✠
Mergeți și, stând, grațiți popoului Meu păcatele cuvintele vieții acesteia. (Fapt. 5, 20)

✠
Și cum n-am ascuns nimic din cele folositoare, ca să nu vi le vestesc și să nu vă învăț, fie înaintea popoului, fie prin case. (Fapt. 20, 20)

✠
Căci nu m-am făcut să vă vestesc toată voia lui Dumnezeu. (Fapt. 20, 27)

80

Despre preoție în toate alese
Ceea ce vă grăiesc la înmuncie spuneți la lumină, și ceea ce scriu la ureche propovăduiți de pe case. (Mal. 10, 27)

✠
Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot ucide; temeiți-vă mai curând de acela care poate și sufletul, și trupul să le piardă în gheena. (Mat. 10, 28)

✠
Și chemându-l, le-au poruncit ca nicidecum să nu mai grăiască, nici să mai învețe în numele lui Iisus. (Fapt. 4, 18)

✠
Le Petru și Ioan, răspunzând, au zis către ei: Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu. (Fapt. 4, 19) Căci noi nu putem să nu vorbim cele ce am văzut și am auzit. (Fapt. 4, 20)

✠
Mergeți și, stând, grațiți popoului în templu toate cuvintele vieții acesteia. (Fapt. 5, 20)

✠
Și Domnul a zis lui Pavel, noaptea în vedenie: „Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea!” (Fapt. 18, 9).

✠
Având deci o astfel de nădejde, noi lucrăm cu mulță îndrăzneală. (II Cor. 3, 12)

✠
„Să nu te temi de dânșii, căci Eu sunt cu tine, ca să te izbăvesc”, zice Domnul. (Ier. 1, 8)

81

Despre profeie în textele alese
Dar tu încinge-ți coapsele tale și scoala de le sporească tremurii înaintea lor. (Ier. 1, 17)

Voi face fruntea ta ca diamantul, mai tare decât orice un neam de răzvrătiți. (Iez. 3, 9)

Dar venind cineva, le-a dat de veste: Iată, băbajii pe care i-ați pus în temniță sunt în templu, stând și înălțându-se. (Fapt. 5, 25)

Și l-au ascultat pe el, și chemând pe apostoli și băbajii, și le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus învește și să binevestească pe Hristos Iisus. (Fapt. 5, 40)

Și toată ziua, în templu și prin case, nu încetau să trimită Eu, ca să le zici: Așa grăiește Domnul! (Iez. 2, 4) Oți

nuc -, să știe însă că este între ei un proroc. (Iez. 2, 5)

Ci să le spui cuvintele Mele, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam de răzvrătiți. (Iez. 2, 7)

82

Despre profeie în textele alese
Școală și mergi la cei duși în robie, la fiii poporului tău și, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, tu grăiește-le și le spune. Așa zice Domnul Dumnezeu. (Iez. 3, 11)

Iar ei, auzind acestea, fremătau de furie în inimile lor și scrișneau din dinți împotriva lui. (Fapt. 7, 54) Iar Ștefan, fiind plin de Duh Sfânt și privind la cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu. (Fapt. 7, 55) Și a zis: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu!” (Fapt. 7, 56) Iar ei, strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și au năvălit asupra lui. (Fapt. 7, 57)

Și se va propovădui această Evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile, și atunci va veni sfârșitul. (Mat. 24, 14)

Și le-a zis: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. (Mc. 16, 15)

Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni și Domnul lucra cu ei și înălțarea cuvântului, prin semnele care urmau. Amin. (Mc. 16, 20)

Și să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. (Lc. 24, 47)

83

Iar cei ce se imprăștiaseră străbăteau lăzile albe
cuvântului. (Fapt. 8, 4)

Dar întreabă: „Oare n-au auzit?”
pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvinte
lor”. (Rom. 10, 18)

Care, ajungând la voi, precum și în toată lumea, au
roadă și sporește întocmai ca la voi, din ziua în care au
auzit și ați cunoscut, întru adevăr, hanul lui Dumnezeu.
(Col. 1, 6)

Dacă, într-adevăr, rămâneți întemeiați în credință în
lăzile și necălătoriți de la nădejdea Evangheliei pe care au
auzit-o, care a fost propovăduita la toată făptura de sub cer
și al cărei slujitor m-am făcut eu, Pavel. (Col. 1, 23)

Propovăduiește cuvântul, stănuiește cu timp și fără de
timp, muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga-răbdare
și învățătura. (II Tim. 4, 2)

Căci nu suntem ca cei mulți, care strică cuvântul lui
Dumnezeu, ci grăim ca din curăția inimii, ca de la
Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, în Hristos. (II Cor. 2, 17)

și nu vă clintiiți degrabă cu mintea, nici să vă spăimân-
tați de vreun duh, nici de vreun cuvânt, nici de vreo
și nici de pormiză de la noi, cum că ziua Domnului a și
sosit. (II Tes. 2, 2)

și anuci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul
îl va ucide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu
arătarea venirii Sale. (II Tes. 2, 8)

Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să bine-
vestesc, dar nu cu înțelepciunea cuvântului, ca să nu
fărădă zadarnică crucea lui Hristos. (I Cor. 1, 17)

Și eu, fraților, când am venit la voi și v-am vestit taina
lui Dumnezeu, n-am venit ca iscusit cuvântător sau ca
înțelept. (I Cor. 2, 1)

Iar cuvântul meu și propovăduirea mea nu stăteau în
cuvinte de înduplecare ale înțelepciunii omenești, ci în
adeverirea Duhului și a puterii. (I Cor. 2, 4)

Iar noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la
Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de
Dumnezeu. (I Cor. 2, 12)

Despre preoție în textele alese
Căci nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos, Domnul, iar noi înșine suntem slugile voastre, pentru Hristos. (II Cor. 4, 5)

Și spun aceasta, că fiecare dintre voi zice: Eu sunt al lui Pavel, iar eu sunt al lui Apollo, iar eu sunt al lui Hristos? Nu cumva s-a răstignit Pavel pentru voi? Sau fost-ați botezați în numele lui Pavel? (I Cor. 1, 12) Oare S-a împănat Dumnezeu cu pe nici unul din voi n-am botezat, decât pe Crispus și pe Gaius. (I Cor. 1, 14) Ca să nu zică cineva că ați fost botezați în numele meu. (I Cor. 1, 15)

Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos. (Gal. 1, 10)

Unii, e drept, vestesc pe Hristos din piznă și din duh de ceartă, alții însă din bunăvoință. (Filip. 1, 15) Unii o fac (Filip. 1, 16)

Căci dacă vestesc Evanghelia, nu-mi este laudă, pentru că stă asupra mea datoria. Căci vai mie dacă nu voi binevesti! (I Cor. 9, 16)

II. Taina Preoției la Sfinții Părinți și scriitori Bisericești

„Preotul este regele lui Dumnezeu!” (SF. BERNADIN DE SIENA)

Preotul al lui Hristos, dă cinstea, însemnătatea, vrednicia și puterea care se cuvine preoției pe care o porți și, chemată să fie lucrătoare spre slava lui Dumnezeu și pentru mântuirea ta și a oamenilor, și să nu-ți stea gândul la nici o altă persoană, nici la propria ta persoană, la cusururile, păcatele sau nevednicile tale, ci numai la Persoana lui Hristos Dumnezeu, al Cărui chip îl porți și pe Care îl reprezintă, ca mijlocitor între Dumnezeu și oameni, în timpul dumnezeieștilor slujbe; în aceste clipe trebuie să fii cu totul al lui Dumnezeu: amintirea păcatelor tale sau a vicleniilor la care te-ai dedat prin lucrarea diavolului adu-o drept jertfă de pocăință Domnului, ca Unuia ce este Mielul lui Dumnezeu Care ridică păcatele lumii, și să nu te tulbure amintirea sau apăsarea lor. Amin, așa să fie!” (SF. IOAN DIN KRONSTADT)

„În deșert e cuvântul predicatorului care vorbește altora ceea ce n-a auzit mai întâi în lăuntrul său.” (FER. AUGUSTIN)

„În rugăciunile Liturghiei se exprimă Trupului și Sângelui Domnului și nevinovăția sa în constituția sa nevrednicia și nevinovăția noastră. Liturghistorului îi vine nevinovăția noastră, pentru că împărtășirea sfinților slujitori și a mirenilor să nu se facă spre osândă; se exprimă dragostea față de lume, față de toți creștinii, vii sau morți, dragostea de sfinți, care sunt în ceruri. Preotul trebuie să fie un înger lipsit de patimi, răpit cu totul sus, tot foc, flacăra a iubirii de Dumnezeu și de oameni.” (Sf. IOAN DIN KRONSTADT)

✠ „Dați-mi duhovnici buni, și voi schimba fața lumii.” (Sf. FILARET AL MOSCOVER)

✠ „Preotul, ca slujitor al Dumnezeului dragostei și păcii, celor mai presus de ceruri și de viață făcătoare, ca săvârșitor al Tainelor, buie să aibă iubire care nu cade niciodată; aceasta trebuie să fie – ca să spunem așa – însăși ființa sa, elementul lui, astfel încât tot ceea ce face să fie săvârșit cu dragoste arzătoare... O, preote! Fie ca ființa sufletului tău să fie dragostea neîncetată și care nu cade niciodată! Roagă-te necontenit lui Dumnezeu să-ți dea această dragoste, taie patimile careucid iubirea: iubirea de sine, iubirea de des-fățărnicia.” (Sf. IOAN DIN KRONSTADT)

✠ „Nimic sfânt nu este și nu se săvârșește în Biserica fără preot.” (Sf. IOAN GURĂ DE AUR)

✠ „Suntem cu toții preoți după dreptate, noi, cei ce suntem sfințiți prin ungerea cea de bucurie pentru împărăție și preoție.” (Sf. AMBROZIE AL MILANULUI)

✠ „În timpul slujbelor și în afara lor preotul trebuie să aibă iubirea lui Moise și Pavel față de oamenii pe care este rânduit să-i păstorească și pentru care trebuie să rădăie și jertfă lui Dumnezeu; mai mult – trebuie să iubească și slava lui Dumnezeu și mântuirii oamenilor L-au avut în ei pe Hristos, Care vorbea și lucra în ei.” (Sf. IOAN DIN KRONSTADT)

✠ „Toți dreptii (creștinii) au rangul preoției.” (Sf. IRINEU DE LYON)

✠ „Pentru preot, săvârșirea Liturghiei constituie o mare problemă și un mare efort moral: fiindcă îi trebuie o foarte grijă pregătire pentru slujbă, una permanentă, nu doar o singură dată – cu un cuvânt, îi trebuie o nepătimire îngrețoasă, o dragoste înflăcărată de Dumnezeu și de oameni, o minte îndreptată către cele de sus și inimă așisderea, și o voință supusă în chip absolut voii lui Dumnezeu.” (Sf. IOAN DIN KRONSTADT)

„Preoții sunt aceia
stră că
\$

noastră cea duhovnicească, ei sunt aceia cărora li s-a încredințat zămislirea și din voiața trupului (In 1, 13), precum ei sunt aceia cărora li s-a dat să nașterii noastre din Dumnezeu, al acestei fericite nașteri.

„Inima preotului trebuie să fie bătă-
(FER. IERONIM)

„Preoția se săvârșește”

cețelor cerești. Și pe bună dreptate, că slujirea aceasta n-a
Duh, a rânduit ca îngier sau un arhanghel sau altă pu-
ducă lui Dumnezeu, ci Însuși Mângâietorul, Sîmîl
ceruri." (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

„Omul care dăruiește bani celor nevoiași sau omul care ajută în alt chip pe cei nedreptățiți este și el cu ceva de deosebirea dintr-unul lui, dar este cu mult inferior preotului; și deosebirea dintre suflet și trup.” (SR. IOAN GURĂ DE AUR)

Deapne preoției în

„Cu toții să ciuim cu inima curată, cu toții să fericim pe cei care au treapta cinstei Preoții, cunoscând că dacă cineva iubește pe prietenul Împăratului, pe acela cu mult mai mult îl iubește Împăratul. Să iubim, dar, pe preoții lui Dumnezeu, pentru că sunt prietenii lui Dumnezeu și mijloc pentru noi și pentru lume! Cinstește pe preoți, înclinînd porunca lui Hristos care spune: cel care primește cu bucurie proroc în nume de proroc, plată de proroc va avea (Mt. 10, 41).” (Sf. EFEREM SIRUL)

✠

„Acareșii se cutremură și se

(Mt. 10, 42)
 „Cele mai înalte cete îngerești se cutremură și se înspăimântă când văd ceea ce se face prin preoția noastră, jos, pe pământ. Nu există nici o altă lucrare, în toată lumea aceasta, care să fie mai folositoare pentru noi, mai sublimă decât aceasta și mai plăcută lui Dumnezeu decât lucrarea preoției. Se cuvine să ne întrebăm neconținut cum ar trebui oare să fim și cât datorăm lui Dumnezeu pentru că ne-a înzestrat cu o asemenea putere.” (SF. SIMEON AL TESA-
 LONICULUI)

✝

„Dacă e greu unui om să știe să se supună, apoi firește, e cu mult mai greu să conducă pe oameni și mai cu seamă să fie preot, să-i conducă pe oameni pe calea aceasta a noastră, a creștinilor, pe calea aceasta a legii dumnezeiești, care duce la Dumnezeu.” (Sf. GRIGORIE TEOLOGUL)

✚

„Este mai presus de puterile mele să fiu preot, să primesc să conduc și să îndrumez sufletele, când încă nici nu m-am învățat să mă păstoresc bine pe mine însumi... Și

„Dacă ai putea să te gândești ce lucruri
sînd și încă îmbrăcat în frumusețe,
feticile și nemuritoare.”

„Cine este cel ce crede că poate plăsmui, într-o singură zi, ca pe o statuie de lut, pe preot, pe apărătorul adevărului, pe cel ce va sta împreună cu îngerii, pe cel ce va slăvi pe Dumnezeu împreună cu arhangheli, pe cel ce va înălța jertfele la jertfelnicul cel de sus, pe cel ce va fi preot împreună cu Hristos, pe cel ce va plăsmui din nou pe om, pe cel ce va restaura în om chipul lui Dumnezeu, pe cel ce va lucra pentru lumea cea de sus și - ca să spun ceea ce-i mai mare - pe cel care va fi Dumnezeu și va face pe oameni dumnezei?” (Sf. GRIGORIE TEOLOGUL)

„Preoția este alătmată de boțiile cele mai înalte ale cerului, intră fără de împiedicare în înșeși cerurile cerurilor și merge strălucit și lesnicios prin mijlocul îngerilor și al puterilor celor netrupești. Merge și stă de vorbă cu însuși Dumnezeu, cu Ziditorul și Dăătorul de lumină. Și la cer, ducând pe care I le face; preoția zboară de pe pământ noastru. Preoția mijloceste pentru robii pe lângă Stăpân.” (Sf. EFRIM SIRUL)

☩
„Ia seama la tine însuși, o, preotule, și fii cu luare
aminte la dreptățile preoțească, pe care ai primit-o, cu sco-
pul s-o săvârșești întru frica lui Dumnezeu! Gândește-te în-
bine, că nu ți s-a încredințat o slujire pământească, ci în-
cerescă, nu omenească, ci îngerească. Învăță să te în-
gâzerezi lucrător cinstit, drept învățând cuvântul adevărului.
Ia seama să nu stai la rugăciune având dușmănie cu cine-
va, ca să nu te depărtezi de Mângâietorul. Până la ceasul
luminții, citește și te roagă, și numai așa să te apropii de
Stăntul Altar, fiind adânc pătruns de duhul pocăinței.” (Sf.
VASILE CEL MARE)

☩

„O, omule, să nu îndrăznești, întru mândria ta, să iei cu nevedinție harul Preoției; că dacă cineva îndrăznește să intre cu nevedinție în această treaptă, aduce asupra lui înimericul cel mai dinafară și osândă fără milă.” (Sf. EFREM SIRUL)

✚

„Din ziua aceea în care mi-ai împărțit bănuiala — spune Sfântul Ioan Gură de Aur prietenului său, Vasile — că e vorba să fiu hirotonit, am fost adeseori în primejdie de a-mi amori desăvârșit trupul; alăta frică și alăta tristețe mi-a cuprins sufletul. Când mă gândeam la slava, la sfințenia, la frumusețea aceea duhovnicească, la înțelepciunea și bună-cuviința Mirelui Hristos și mă gândeam și la păcatele mele, nu conțeneam să o plâng pe ea, iar pe mine să mă nefe-nesc, să suspin neînctat și să-mi spun plin de nedumerire așa: Al cui a fost, oare, gândul să mă hirotonească pe mine? Cu ce a păcătit așa de greu Biserica lui Dumnezeu?

Cu ce a mâniat așa cumplit pe Stăpânul ei, să fie dădă minie; și, nemaiputând suferi aducerea-amine de o nea-lăsa de cumplită mă lăsa – că uneori se depărta, umm-lacrimi și tristețe. După ce mă săturam de lacrimi, venea în tonit.” (Sf. IOAN GURĂ DE AVR)

✠
„Din nesfârșitul câmp al cunoașterii, de pe pașșile in-
getării omenești, preotul, asemenea unei harnice albine, să
culeagă în fiecare zi în cupa sufletului său miera dulcelui
Adevăr și să o reverse necontenit, proaspătă și străluc-
toare, în stupul cel necuprins al Bisericii, hrănindu-se pe
sine și pe toți cu nectarul teologiei și al teognoșiei.” (Sf.
VASILE CEL MARE)

✠
„Spune-mi, te rog, unde-l vom pune pe preot când îl
cheamă Duhul cel Sfânt, când săvârșește preainfricoșă-
toarea jertfă și când atinge necontenit pe Stăpânul obște-
al tuturor? Cât de mare curăție, cât de mare evlavie îi vom
slujesc, ce fel trebuie să fie mâinile acelea care
cuvinte. Trebuie să fie atât de curat, ca și cum ar sta chiar
în cer, împreună cu puterile cele îngerești. Sufletul preotu-

trebuie să fie mai curat decât inșeși razele soarelui, pen-
nu ca Duhul cel Sfânt să nu-l părasească niciodată și ca să
poată spune: (Gal. 2, 20)”. (Sf. IOAN GURĂ DE AVR).

✠
„Încăpuie-ți că vezi pe prorocul Ilie și că nenumărat
popor este în jurul lui; jertfa este așezată pe pietre și toți
celiați stau liniștiți, în tăcere adâncă; dintr-odată, vezi că
se pogoră din cer peste jertfă flacăra. Minunate sunt ace-
tea și pline de uimire! Dar multă-te acum cu mintea de la
cele săvârșite de Ilie la cele ce se săvârșesc de preot pe
Sfânta Masă. Vei vedea nu numai fapte minunate, ci și
fapte care depășesc orice uimire. Preotul stă în fața sfântu-
lui jertfelnic; nu pogoră foc din cer, ci pe Duhul cel Sfânt;
se roagă vreme îndelungată nu ca să pogore o flacăra de
sus, spre a mistui cele puse înainte, ci ca să se pogore
harul peste jertfă, spre a aprinde cu ea sufletele tuturor și a
face mai strălucitoare decât argintul înroșit în foc. Când
preotul săvârșește Sfânta Jertfă, atunci și îngerii stau îm-
prejurul preotului. Tot Altarul și locul din jurul jertfelnicu-
lui se umple de puterile cerești în cinstea Celui ce Se află
pe jertfelnic. Cele ce se săvârșesc atunci pe Sfântul Altar
sunt îndesulătoare să ne încredințeze de toate acestea.”
(Sf. IOAN GURĂ DE AVR)

✠
„Oameni, care trăiesc pe pământ și locuiesc pe el, au
primit îngăduința să administreze cele cerești și au o putere
pe care Dumnezeu n-a dat-o nici îngerilor, nici arhanghe-
liilor. Ce putere poate fi mai mare ca aceasta? Preoții sunt
acți cătoră li s-a încredințat zămislirea noastră cea duhov-

Despre preoția în lupta alusă

nicească; ei sunt acci cărora li s-a dat să ne nască prin Botez. Preoții ne nasc pentru viața viitoare; preoții ne potolit de multe ori chiar mânia lui Dumnezeu. Căuta mărirea slujirii preoțești, dar știu cât e de greu să fi preot. (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

„O, minune preaslăvită! O, putere negrăită! O, înfricoșătoare Taină a Preoției, spirituală și sfântă, cinstită și fără prihană, pe care Hristos, când a venit, a dăruit-o celor vrednici! Darul treptei preoțești depășește și gândul, și cuvântul. Preoția zboară de pe pământ la cer, ducând lui Dumnezeu cu foarte mare grabă cererile noastre. Și acum, fraților, trăiți Preoția în curățenie, imitând pe Moise, pe Aaron și pe Elezar. Ai fost învrednicit, frate, să primești treapta Preoției? Ai sânguință ca să-I plăci Celui ce te-a primit în oștirea Lui! Fii râvnitor ca Ilie, purtător de griji ca Ieremia, cuminte ca Iosif, curat ca Isus al lui Navi, iubitor de străini ca Avraam, iubitor de săraci ca Iov, plin de dragoste ca David și blând ca Moise. Și acolo, înaintea îngerilor, te va încununa Hristos cu cununa nemuririi și, împreună cu cetele cele de sus, vei cânta Sfintei Treimi imn de biruință în vecii vecilor. Amin.” (SF. EFREM SIRUL)

„Cine este cel ce crede că poate plăsmui, într-o singură zi, ca pe o statuie de lut, pe preot, pe apărătorul adevărului, pe cel ce va sta împreună cu îngerii, pe cel ce va slăvi pe Dumnezeu împreună cu arhanghelii, pe cel ce va înălța jertfele la jertfelnicul cel de sus, pe cel ce va fi preot împreună cu Hristos, pe cel ce va plăsmui din nou pe om, pe cel

Despre preoția în lăcașul alina

ce va restaura în om chipul lui Dumnezeu?" (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

„Acela care primește Preoția, primește slujba de cronic, care merge înainte strigând să se gătească calea Judecătorului care va veni.” (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

„În seama mea v-a dat Stăpânul Hristos, să vă pase sufletește ca pe niște oi cuvântătoare, și de gâtul meu spânzură sufletele voastre, și de la mine va să vă ceară pe toți.” (SF. ANTIM IVIREANU)

„Iulian Apostatul a făcut Bisericii mai puțin rău decât mulți dintre clericii nedemni de misiunea lor.” (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

„Dumnezeu ne-a lăsat pe noi, preoții, să fim ca niște luminători, să fim ca un aluat, să fim dascăli ai altora, să ne învățăm ca niște îngeri împrejurul oamenilor, să ne purtăm cu dânșii după cum se poartă bărbații duhovnicești către cei trupești, ca dânșii să se folosească, să fim sămânță care să producă rod mult și bun.” (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

„Nimeni nu este vrednic de Marele Dumnezeu, de sacrificiu și de Marele Preot, dacă nu s-a adus mai întâi el ca vie și sfântă jertfă.” (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

„Mi-e teamă de preoție, cu toate că am fost chemat din tinerețe, iar ca să spun ceva necunoscut de mulți, din pân-tecele mamei mele am fost sortit slujirii, am fost făcut dar

lui Dumnezeu prin făgăduința mamei mele și am înțeles
acest dar mai târziu, în vremea primejdiilor prin care am
trecut. Dorul de a fi preot a crescut odată cu mine..." (SF.
GRIGORIE TEOLOGUL)

„Pentru noi, preoții, grija cea mai mare este mântuirea
sufletului, bunul cel fericit și nemuritor, care are să fie pe-
depsit sau răsplătit veșnic pentru răutatea sau virtutea lui.
Dar noi, preoții, câtă osteneală credeți că trebuie să depu-
nem, câtă știință trebuie să avem, ca să vindecăm bine sau
să ne vindecăm, ca să schimbăm viața credincioșilor noștri
și să supunem lutul duhului? Nu toți oamenii au aceleași
gânduri, nici aceleași porniri. Bărbații unele, femeile altele,
bătrânii unele, tinerii altele, săracii unele, bogații altele, cei
veseli unele, cei triști altele; cei bolnavi unele, cei sănătoși
altele, conducătorii unele, condușii altele; învățații unele,
neînvățații altele, cei cu fapte bune unele, cei păcătoși
altele.” (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

„Pe unii oameni îi vindeci (ca preot) cu cuvântul; pe
alții îi îndrepti cu pilda vieții tale. Unii au nevoie de
imbold, alții de frâu. Pe cei leneși și greu de mișcat spre
bine trebuie să-i deștepti cu lovitura cuvântului; iar pe cei
peste măsură de înfierbântați cu duhul, pe cei care-s greu
de stăpânit în pornirile lor... pe aceștia îi faci mai buni
dacă-i strângi și-i oprești cu cuvântul. Unora le este de
folos lauda, altora mustrarea, dar și una, și alta la timpul
lor; că vatăm dacă lauzi sau mustri fără socoteală și când
nu e timpul. Iarăși, pe unii îi îndrepti cu sfatul, pe alții cu
mustrarea, dar și aici, pe unii îi îndrepti dacă îi mustri în

văzul și auzul lumii, iar pe alții dacă îi atătuiești în taină.”
(SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

„Când preotul este fără prihană întru toate, atunci va putea cu toată autoritatea să mustră, să pedepsească și să aline pe toți cei care sunt sub îndrumarea sa. Mai înainte de a deveni fără prihană nu va putea cu ușurință face aceasta.”
(SF. IOAN GURĂ DE AUR)

„Păstorul duhovnicesc este definit cu având credința vie și neclintită:

a) când nădăjduiește drept în Domnul și își pune sufletul mai presus de orice nădejde în sine înșuși;

b) când umblă pe urmele Domnului și ale sfinților Lui vrednici;

c) când rabdă pentru credința lui orice chin sau durere care se aduce asupra lui;

d) când lauda lui este întru pătimirile răbdate pentru Hristos și când suferă pentru lucrarea Mântuitorului;

e) când crede precum Sfântul Pavel și spune că Acela, întru care ai crezut, puternic este să păzească comoara ce mi-a încredințat până în ziua aceea (II Tim. 1, 12).” (SF. NECTARIE DE EGHINA)

„Dacă viața preotului este frumos tocmită până în cele mai mici detalii, atunci ea nu va fi atinsă de vreun atac. Dar dacă se întâmplă, ca om, să treacă cu vederea ceva mărunțișuri, străbătând marea înșelătoare a vieții acesteia, nimic dintre celelalte fapte ale sale nu îi vor fi de folos pentru a putea scăpa de gurile care îl învinuiesc, ci tot restul va fi

umbrit de acea mică și neînsemnată scădere a lui.”
IOAN GURĂ DE AUR)

„Dacă (cineva) a criticat sau dacă a bârfit pe păstor sufletește, atunci cel supus să se îngrijească, fiindcă a răsturnat stăpânirea rânduită, și să se teamă de judecata Aceluia care i-a dat autoritate păstorului. Căci a vătăma pe conducător echivalează cu a vătăma rânduiala Aceluia care a pus peste noi. De aceea a și zis Moise atunci când a auzit de murmurul poporului împotriva lui și a lui Aaron: Ce noi ce suntem? Cărtirea voastră nu-i împotriva noastră, împotriva lui Dumnezeu (Ieș. 16, 8).” (SF. GRIGORIE CEL MARE)

„Cel ce cinstește pe preot și pe Dumnezeu va cinsti, iar cel ce se învață a disprețui pe preot, cu timpul va disprețui și pe Dumnezeu (...) Oare nu știi ce este preotul? Nu știi că e îngerul (vestitorul) Domnului? Dacă îl disprețuiești nu pe el îl disprețuiești, ci pe Dumnezeu, Care l-a hirotonit pe el. Dar zici (poate): de unde se vede că l-a hirotonit? Apoi dacă n-ai această credință, nădejdea ta este deșartă. Căci dacă (crezi că) Dumnezeu nu lucrează nimic prin el, nici Botez nu ai, nici cu Tainele nu te împărtășești, nici de binecuvântări nu te bucuri și, prin urmare, nici creștin nu ești.” (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

„Dacă viața preotului ar fi întru totul armonizată cu faptele credinței, ea ar fi neclintită în fața capcanelor diavolului.” (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

„Se cuvine preotului buna rânduială a umbletului, nici să maimuțarească mișcarea slobodă femeiască, nici, precum tinerii, să facă mișcări tumultoase, agitate și neregulate, ci orice mișcare să fie împodobită de rânduială și ordine. Trebuie să se vadă ordinea și buna-cuviință până și în expresia feței, în aranjarea părului și în îmbrăcarea veșmântului. Nu trebuie nici să ducă această preocupare la exces, până la prostie, nici invers, să se lase într-o neglijență peste măsură. Căci fiecare dintre aceste două extreme este deopotrivă necuvenită și vrednică de dispreț și străină cu totul de petrecerea preoțească.” (SF. FOTIE)

„Cercetarea neîncetată a stării morale proprii și a faptelor personale înseamnă testarea vredniciei sau a nevredniciei lor, de care depinde și vrednicia preoțească. Fiindcă trebuie ca preotul, păzitorul bune-cuviințe, niciodată să nu se odihnească sau să se sprijine pe virtuțile lui, dar nici să le negligeze, fiindcă merge prin mijlocul a multe curse, pentru că este alunecos terenul pe unde merge și, fiind om, are slăbiciune. De aceea trebuie să evite să se expună mereu fără vreo anume trebuință privirilor obștii, ca nu cumva neîncetata vedere a unui păstor duhovnicesc, amestecat cu mulțimea credincioșilor, mergând prin piețe și locuri publice, să-l facă să piardă cuviosia și cuviința și să înjosească în ochii celor păstoriti imaginea lui ca față sfințită, preoțească, bisericească. Turma păstorită pretinde de la păstorul ei să fie foarte sporit duhovnicește și să se și prezinte așa cum și-l închipuie ea. De aceea, ori de câte ori îl vede pe preot că este altfel decât și l-a închipuit, devine cel

Despre preoția în țara alba

mai aspru judecător și muștrător al lui. Iar uneori merge
atât de departe, încât îl vede chiar când este împedat de
cele sfinte cuvenite lui." (SF. NECTARIE DE PACHINA)

„Este imperios necesar ca cel ce își păzește cuviința
preotească să fie cu foarte mare luare-aminte, grijuliu și să
se ferească de orice prilej de sminteală și judecată din
partea celor din jur și de înjosire a prestigiului eucerniei
sale preotești. Dar acestea sunt spuse pentru cei cu adevărat
cuvioși, fiindcă pentru cei care nu sunt astfel nu este nici
un cuvânt. Pentru că aceștia, pierzând toate virtuțile, nu
mai riscă nici un pericol de a pierde vreo vrednicie, fiind-
că nu mai au ce să păzească. Aceștia sunt străji prădate și
căzute.” (SF. NECTARIE DE EGHINA)

„Aceasta este puterea Cuvântului care pe preot îl face
cuvios și prețuit prin reînnoirea binecuvântării, deosebin-
du-l de restul comunității. Căci ieri și mai înainte vreme,
fiind unul singur între mai mulți, era arătat în chip străin
conducător al poporului, înaintemergător, învățătorul
evlaviei, mistagog al tainelor nepătrunse. Și acestea le face
nefiind în legătură cu nimic din cele ale trupului sau ale
materiei, ci fiind, după toate aparențele, același care era,
printr-o putere nevăzută și prin har, își schimbă sufletul cel
nevăzut la o stare mai îmbunătățită.” (SF. GRIGORIE DE
NYSSA)

„Mai multe sunt valurile care frământă sufletul preotului
decât vânturile care frământă marea.” (SF. IOAN GURA DE
AUR)

„Sfințenia pentru preot este adevăratul său veșmânt care îl împodobește mai presus de toată lumen, cel care îl face recunoscut tuturor, în toată vremea și în tot locul, cel care îl arată pe el vrednic de respect și atrăgând evlavie tuturor. Preotul sfânt odihnește inimile credincioșilor, aduce pace conștiinței lor, se face pildă și model al vieții creștinești și întruchipează icoana vie și perceptibilă a cultului creștin, icoană care este tuturor vădită, potrivit căreia se judecă sfințenia principiilor evanghelice și de către cei din afara bisericii, care, admirând această icoană vie, admiră în fapt dumnezeiasca noastră credință, zicând: „Iată ce păstori ai poporului a dat creștinismul!“ (SF. NECTARIE DE EGHINA).

„Prestanța cuvioșiei le vine preoților din desăvârșirea felului lor de viață. Adevărata cuvioșie care îl împodobește pe om ca o purpură și, cu atât mai mult, pe preot, își are temeiurile în omul lăuntric. Ea este ecoul strălucirii podoa-bei sufletești interioare. Iar aceasta, izvorând dinlăuntru către în afară, face strălucitor și plin de har chipul exterior al preotului.“ (SF. NECTARIE AL EGHINEI)

„Preotul trebuie să se impună păstoriților săi nu prin rangul său, ci prin virtutea sa.“ (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

„Acele două daruri mai cu osebite le-a dat Dumnezeu oamenilor, Preoția și împărăția, prin care se slujesc Sfintele Taine, și cele pământești se împodobesc precum în ceruri.“ (SF. TEODOR STUDITUL)

„Preoția nu este numai slujire mare și înaltă și viață diaconie, ci și o mare Taină, sfântă și dumnezeiască. Prin termenul ei dumnezeiesc, prin scopul pe care îl urmărește, prin caracterul ei dumnezeiesc și prin cele săvârșite de ea mai presus de înțelegere. Este Taină, fiindcă, prin slujirea Preoției, oamenii, care sunt pământești, primesc rândunala cetelor cerești și devin „duhuri” liturghisitoare și mădulare ale ierarhiei celei mai presus de lume și, ca niște îngeri ai lui Dumnezeu, slujesc Liturghia. Este Taină, fiindcă prin Preoție pământul devine una cu cerul, iar cele din ceruri se desăvârșesc pe pământ. Este Taină, fiindcă prin Preoție cele pământești se împodobesc, pământul este ridicat la cer și cerul se pleacă la pământ. Îngerii cu oamenii se nasc în cântare și oamenii cu îngerii dimpreună Îl preamăresc pe Dumnezeu. Preoția este asemenea cu o scară care unește cerul și pământul și toată făptura o conduce de pe pământ la cer.” (SF. NECTARIE DE EGHINA)

„Nu vă rătăciți, nu aveți îndrăzneala de a atinge sau de a vă apropia de Cel ce este neajuns după fire! Căci cel care nu va renunța la lume și la lucrurile lumii și care nu se va lepăda de propriul său suflet și trup... acest om nu poate să ofere jertfa mistică și nesângeroasă într-un chip curat lui Dumnezeu, Care este curat prin fire.” (SF. SIMEON NOUL TEOLOG)

„Dacă ar fugi de această, să-i zicem, slujire sau conducere (preotească – n.n.), ar schiopăta în cea mai mare

Despre preoție în texte alese

„măsură n-ar mai rămâne frumoasă plenitudinea Bisericii.”
(SF. GREGORIE TEOLOGUL)

„Sunt gata de mii de ori să-mi dau viața pentru voi și
nu trebuie să-mi mulțumiți pentru aceasta. Nu-mi fac decât
datoria, căci un bun păstor își dă viața pentru oile sale.”
(SF. IOAN GURĂ DE AUR)

„Într-o corabie, de va face o greșeală un marinar, el nu
va săvârși un rău așa de mare celor ce plutesc cu el, dar de
va face o greșeală cârmaciul corabiei, atunci nesăbuința
acestuia poate pricinui pieirea obștească! Tot astfel și că-
denle în păcat ale supușilor nu fac atâta rău societății, cât
rău își fac lor însuși, însă păcatele celor ce au primit cinul
preoțesc își răspândesc vătămarea asupra lor.” (SF. ISIDOR
PELUSIOTUL)

„Dacă nu poate intra cineva în Împărăția cerurilor, de
nu se va naște din apă și din Duh, și dacă cel ce nu mă-
nâncă Trupul Domnului și nu bea Sângele Lui s-a scos din
viața veșnică, iar toate acestea nu se săvârșesc de nimeni
altcineva decât de mâinile sfinte ale preotului, se înțelege
că nimic sfânt nu este și nu se săvârșește în Biserică fără
preot. Și, deci, fără preot nu e nici Biserică. Căci dacă ni-
mic nu lucrează Dumnezeu decât prin preot, nu ai nici
mântuire, nu te împărtășești nici de Taine, nu te bucuri nici
de binecuvântare și nu ești, deci, nici creștin fără el.” (SF.
IOAN GURĂ DE AUR)

Despre preoție în toate alese
„Cinstește-i pe toți preoții! Aleargă la cei mii buni
(SF. NIL SINAITUL)

„Nu-i de ajuns ca păstorul de suflete să nu fie rău, ci trebuie să se înalte până la culmea virtuții. Astfel, nu se fără teamnă sarcina grea a Preoției. Mie mi se pare că conducerea oamenilor, a făpturilor celor mai prețioase, mai nestatornice, este arta artelor și știința științelor.” (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

„Să știți că nu-i vătămăm cu nimic pe preoți dacă i bîm de rău, fie de mințim, fie de spunem adevărul: că și fariseul nu l-a vătămat deloc pe vameș, ba dimpotrivă, i-a lăsat mai mari rele; că și fariseul a îndreptat împotriva lui sabie, și a plecat după ce s-a rănit de moarte. Dacă n-a scăpat de osândă fariseul, care a vorbit de rău pe vameș, ce cuvânt de apărare mai putem avea noi, care vorbim de rău pe părinții noștri duhovnicești? De aceea vă cer, vă îndemn și vă rog să nu primiți acest obicei rău.” (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

„O, nerușinare! Nimeni nu are îndrăzneala de a delăma pe împăratul pămîntesc, nici să ia cu sila slujba și dregătoria sa și să și le însușească; iar tu socotești ca nimic pe împăratul cerului și împingi îndrăzneala ta până la a pune mîna pe dregătoriile apostolice fără încredințarea și consimțămîntul Său! Aflîndu-te cu totul într-o astfel de stare, cugeti că Stăpînul va trece cu vederea unele ca acestea.”

Despre preoție în toate alese
„Fără judecată? Nicidcum, niciodată!” (SF. SIMEON

„Fără judecată? Nicidcum, niciodată!” (SF. SIMEON TEOLOG)

„Poate vei gândi: cum poate cutare episcop sau duhovnic sau preot să aibă Duhul Sfînt, când îi place cu mîndrie să are atîtea slăbiciuni? Dar eu îți spun: este în mîndrie, dacă nu primesc gânduri rele; așa încît, chiar dacă punîntă defecte, acestea nu împiedică harul să vieze în sufletele lui, așa cum un pom verde poate avea și ramuri are unele defecte, și el aduce roadă; sau sufletele lui, așa cum un pom verde poate avea și ramuri uscate fără ca acesta să-l vatăme, și el aduce roadă; sau într-o holdă de grâu, chiar dacă grăul este amestecat cu neghină, aceasta nu-l împiedică să crească.” (CUV. SILUAN ATRONITUL)

„Chiar dacă nu știți despre un preot oarecare dacă e vrednic de cinul său preoțesc ori nu e vrednic, totuși tu nu-l disprețui, pentru porunca lui Hristos. Așa cum aurul nu se vatămă dacă este acoperit cu noroi; așa cum mîrgăritarul cel mai curat nu se vatămă dacă este acoperit cu unele lucruri necurate și spurcate, tot astfel nici Preoția nu se spurcă de către om, chiar dacă cel ce o primește ar fi un om nevrednic.” (SF. EFREM SIRUL)

„Fără de lacrimi (ca liturghisitor îndeosebi) să nu te împărtășești niciodată.” (SF. SIMEON EVLAVIOSUL)

„Îndată ce suntem stăpîni pe două sau trei pioase, și nu pentru că le-am citit noi înșine, ci pentru că le știm din auzite, sau după ce am studiat puțin scrierile lui David, sau ne pricepem să purtăm cu eleganță haina preoțească, sau

Despre preoție în texte alese
îndată ce am învățat ceva și suntem filosofi până la boala
(pe jumătate) și ne-am coborât puțin cu ceva cunoștințe
aparentă, îndată și începem a ne crede înțelepți și a pretinde
să păstorum pe alții." (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

✠
„Dacă îi este greu unui om să se supună, apoi, firește,
cu seamă să fie preot, să-i conducă pe calea aceasta a legii
dumnezeiești care duce la Dumnezeu. Orice om cu jude-
cată înțeleaptă își dă seama că, pe cât este de mare în-
țimbea și dregătoria Preoției, pe atât este de mare în-
dia. În primul rând preotul trebuie, întocmai ca și argintul,
și aurul, să nu sune niciodată fals, să nu aibă sunet de
aramă oriunde s-ar găsi, în orice împrejurare din viață și în
orice treburi ar fi, să nu aibă vreun gând rău și să nu facă
vreo faptă rea, care să aibă nevoie de un foc mai iute decât
cel de pe pământ. Altfel, răul este cu atât mai iute decât
preotul are de condus mai mulți oameni, pentru că păcatul
care se întinde la mai mulți oameni este mai mare ca acela
care se mărginește la un singur om. Conducătorii ai turmei
încredințați fiind, noi, preoții, trebuie să ne ferim în primul
rând să fim niște pilde rele pentru păstoriții noștri, pentru
că ușor se prind de păstoriți păcatele preotului, mai ușor
decât faptele lui bune, decât virtuțile lui." (SF. GRIGORIE
TEOLOGUL)

✠
„Preotul este ambasadorul către Dumnezeu, nu numai
al întregii cetăți, ci al întregii lumi. El se roagă lui
Dumnezeu pentru greselile tuturor, vii și morți." (SF. IOAN
GURĂ DE AUR)

Despre preoție în texte alese

✠
„Oamenii judecă pe preot ca și cum el ar fi într-un
trupesc, nici nu ar avea fire omenească, ci parcă ar
fi lipsit de orice slăbiciune." (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Păstoria noastră este cu atât mai grea, cu cât are la
bază legea dumnezeiască și tinde să apropie pe oameni de
Dumnezeu." (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

✠
„Preotul nu se bucură de o afecțiune excesivă din
partea oamenilor, chiar când greselile lui sunt neînsemnate.
De aceea el trebuie să se aștepte la batjocuri, la insulte și
chiar la amenințări din partea oricui." (SF. GRIGORIE
TEOLOGUL)

✠
„Preoția nu a conferit și nu conferă titlul de aparte-
nență la o clasă socială sau la un rang social deosebit. Ea
nu se numără printre rangurile omenești, pentru că nu e
dată de oameni, ci de Dumnezeu. Iisus Hristos a chemat la
preoție pe pescari, pe făcători de conturi, pe vameși." (SF.
IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Poporul are puterea fie de a alege preoți vrednici, fie
de a recuza pe cei nevrednici și de a contesta o alegere
făcută fără știința lui." (SF. CIPRIAN)

✠
„Preotul nu este cinsit pentru că este preot, ci este ales
și cinsit cu Preoția pentru că este vrednic." (CLEMENT
ALEXANDRINUL)

Despre preoții în țările slave

„Cel care aduce în Preoție un suflet fals, ar omorâ
fără grijă și ar pierde suflere.” (Sf. IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Se cuvine ca preotul să fie foarte priceput și înțelept
în multe lucruri, cunoscând cele ale vieții la fel cu cele
sunt prinși în valurile ei...” (Sf. IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Cuvântul nu trebuie spus cu ostentație sau pentru
lingusirea ascultătorilor, ci spre slava lui Dumnezeu.” (Sf.
VASILE CEL MARE)

✠
„Odată stăpân pe cuvânt, Evanghelia trebuie predicată
cu toată îndrăzneala și tăria și adevărul trebuie predicat
chiar dacă unii pun piedici și persecută până la moarte pe
predicatori.” (Sf. VASILE CEL MARE)

✠
„Preotul să nu cedeze aplauzelor și plăcerilor poporului,
ci să-l atragă pe acesta spre ce-i este de folos.” (Sf.
VASILE CEL MARE)

✠
„Preoții interveneau pentru înlăturarea sau ușurarea
efectelor flagelilor naturii ca: seceta, inundațiile, ciuma,
cutremurele de pământ. Stăruiau pe lângă autoritățile de
stat pentru ușurarea impozitelor nefericiților cetățeni stori
de sărăcie sau nenorociri, cereau clemență de la autocratori
când aceștia, furioși pe locuitorii anunilor cetăți, hotărâu
să-i extermine, sancționau pe împărați în public, erau în
deana în fruntea norodului, apărându-l și luptând împre-
ună cu el pentru drepturile elementare ale omului.” (Sf.
AMBROZIE)

Despre preoții în țările slave

✠
„Preotul se roagă pentru stingerea războaielor de pre-
ceotul se roagă pentru încetarea tulburărilor, pentru pace, pentru
pace, pentru încetarea necazurilor care amenință pe
popor.” (Sf. IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Preoții au creștinat pe barbari, dându-le conștiință de
oameni și civilizându-i. Ei nu se temeau de războaie și de
dăvălii pentru a duce cuvântul Domnului până dincolo
de hotarele împărăției romane.” (Sf. AMBROZIE)

✠
„A voi să enumeri toate greutatele sfintei Preoții în-
de hotarele împărăției romane.” (Sf. AMBROZIE)

✠
„Preoția fiind sfântenie, viața preotului va fi o succe-
sămintă a măsura marea.” (Sf. IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Preoția fiind sfântenie, viața preotului va fi o succe-
sămintă a măsura marea.” (Sf. IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Un preot desfănat nu poate conduce pe alții la
izvoarele curăției și ale sfânteniei.” (Sf. IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Numărul preoților care se mântuiesc e mic în com-
parație cu numărul mare al acelor care pier, pentru că
Preoția cere un suflet sublim și o atenție excepțional de
încordată cu toate sensurile.” (Sf. IOAN GURĂ DE AUR)

și-a însușit mintea lui Hristos și nu a devenit Biserica
Acestuia în duh!" (SF. GRIGORIE TEOLOGUL)

"Preoții barbari respectau cu strictețe puritatea." (FER. AUGUSTIN)

"Preoții (păgâni) egipteni, printre altele, se dedau purității riguroase și nu păraseau niciodată templele." (FER. AUGUSTIN)

"După cum un păstor poate să vindece o oală rădădă și să-o păzească de lupi, tot așa și Hristos, Păstorul cel adevărat." (SF. MACARIE EGIPTEANUL)

"Dintre toate lucrurile, cel mai ostentiv este să aducă suferințele." (SF. NIL ASCETUL)

"Vorbesec în prezența lui Dumnezeu; nu caut alt lucru decât mântuirea voastră. De câte ori nu am deplâns păcatele iar uneori îi și mustru." (FER. AUGUSTIN)

"Noi suntem conducători, dar și servitori. Noi poruncim, însă în măsura în care știm că este folositor ceea ce spunem." (FER. AUGUSTIN)

"Ajutați-ne prin rugăciunile și ascultarea voastră, pentru ca să aflăm bucuria, însă nu de dragul de a vă porunci, ci pentru a putea să vă facem vouă bine." (FER. AUGUSTIN)

"Orice persoană împuțernicită cu autoritate și care nu caută altceva decât satisfacerea propriului interes trebuie considerată că se hrănește pe sine, și nu turma sa!" (FER. AUGUSTIN)

"Preoții care au săvârșit Sfintele Taine cu conștiința curată, în momentul când sunt gata să adoarmă în Domnul, pleacă de aici cu gardă îngerească pentru ceea ce au făcut." (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

"De va fi cineva înțelept ca îngerii din cer și curat ca sfântul Ioan Botezătorul, dar nu are sfințic duhovnicesc (duhovnic), nu se poate mântui." (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

"Preoților, îmbrăcați-vă în blândețe și dreptate!" (SF. VASILE CEL MARE)

"Să nu cumva, o, duhovnice, să dezlegi păcatele preoților opritoare de la Sfânta Liturghie, ci să-i trimiți la episcopul locului!" (SF. NICODIM AGHIORTUL)

"Mai bine să stea Biserica lui Dumnezeu fără slujbă (adică închisă) decât să slujească în ea un preot nevrednic!" (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

"Nu judeca pe cel ce tămăduiește prin spovedanie pe cineva, că și doctorul, când operează, se umple de puroi și de sânge, dar el vindecă. Așa și duhovnicul, se umple de sminteli când spovedește pe altul, dar el mântuiește sufletele de păcate și de osândă veșnică." (SF. IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Cel ce caută duhovnic rău ca dânsul, nu dorește să-l vindece de păcate, ci să-l tolereze în păcatele sale.” (Sf. NICODIM AGHIORITUL)

✠
„Dacă am putea face minuni, nu ne-ar mai trebui preotii, dar pentru că trebuie să îndreptăm tot felul de rădăcini sau lipsuri, suntem nevoiți să predicăm. Or, predica la ar trebui să placă și lui Dumnezeu. Nimic mai păgubitor pentru un preot decât nepăsarea, trădăria și slava deșartă.” (Sf. IOAN GURĂ DE AUR)

✠
„Pretutindeni unde era o suferință noi am făcut din ea un colîșor al bucuriei, fie că lucrul se petrece pe câmp, în pustietate, pe vapor, în lagăr sau în temniță.” (DIONISIE AL ALEXANDRIEI)

✠
„Fără duhovnici buni se golesc bisericile, dar se umplu clinicile de psihiatrie. Clinicile de psihiatrie ar fi goale făcând ascultare de un duhovnic experimental, care se poate să fie și puțin aspru.” (Cuv. PAISIE AGHIORITUL)

✠
„Dacă oamenii ar vedea în ce slavă slujește preotul, însuși s-ar vedea ar cădea la pământ; și dacă preotul săvârșeste slujirea sa, ar deveni un mare răvnițor, ca să nu înțeseze cu nimic harul Duhului Sfânt care viază în el.” (Cuv. SILUAN ATHOITUL)

III. Preoția la Părinții filocalici și la Părinții pustiei

Când te-ai învrednicit de preoția dumnezeiască și cîntă, te-ai îndatorat de mai înainte să te ai pe tine jertfit morții patimilor și plăcerilor, și așa să îndrăznești a te ajunge de jertfa cea vie și înfricoșată, dacă nu vrei să fii ars de focul dumnezeiesc ca o materie ce arde cu ușurință. Cîci, dacă serafimul n-a îndrăznit să se atingă de cărbunele dumnezeiesc fără clește, cum te vei atinge tu fără nepădumire, prin care vei avea și limba sfințită, și buzele curățite, și sufletul curat împreună cu trupul, și mâinile înseși mai strălucite ca aurul, ca pe niște slujitoare ale focului și ale jertfei cele mai presus de ființă?

✠
Pătrunde cu putere înțelesul cuvintelor, că în fiecare zi privești acea mîntuire a lui Dumnezeu, pe care văzînd-o odăia bătrînul Simeon, s-a minunat și s-a rugat de slobozire. Și dacă nu ai primit înștiințare de la Duhul Sfânt că ești primit ca mijlocitor între Dumnezeu și oameni, ca unul înlocuitor al îngerilor, să nu îndrăznești să te arunci în primejdie atingîndu-te de săvârșirea înfricoșată și preacurată a celor dumnezeiești, de care și îngerii se tem și de la care mulți sfinți s-au tras înapoi de la evlavie; ca nu cumva, asemenea lui Zan, să te pierzi din părerea că ești bun.

Despre preție în toate alea

Дачи.

cugeti de samanta din pricina obtinutiei indelungate
ingeri nu le ating? Deci sau tremura si stai departe de
lui Dumnezeu, sau asteapta-te sa cazii cu urgie ca un ne-
vut. Care nu te va cuta cu iubire de oameni, ci te va pedep-
si fara mila, fiindca ai cutelat cu nenusinare sa intri la muna
impuritatii cu sufletul si cu haina intinata, desi nu esti
vrednic nici macar de intrare, dar inca de asezare...

Am cunoscut un preot care îndrăzne să săvârșesc
patima curviei. Acesta căzu mai întâi într-o boală grea și de
nevindecabil, și se apropia de moarte. După ce făcuse tot
posibil să mai lare, veni la conștiință că are să moară din
operațiune și îndată cu jurământ de la Sfânta Liturghie, a
mai rămas în el.

Lumină este treapta și haina Preveii, dar numai dacă
 ei se înalță împreună strălucind înălțatu. Prin curaj. Da-
 drept urmare e dreptu, lumina se face întunec și

Dezprinde-te de toate acestea care te împiedică să ai o viață întru Dumnezeu.

Minunea se câștigă prin umilință și virtute, nu prin
glorie. În împărăția
Minunea se câștigă prin umilință și virtute, nu prin
glorie. În împărăția

☩
Dumnezeu.

Trupul și sângele nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Iar tu, împărtaşindu-te de Trupul și Sângele lui Dumnezeu, cum nu te faci un trup cu El și nu te străbați de sângele Lui, având de pe acum înăuntrul împărăția cerurilor, ci ești încă împrejmuit de patimile trupului și ale singelui? Mă tem că nu va rămâne în tine Duhul lui Dumnezeu, ca unul ce ești trupesc, și vei fi tăiat în două la vremea judecării, luându-se de la tine cinstita Preoție, ca de la unul ce ești nevrednic de asemenea har.

✝
Nefiind înaintea ochilor tăi frica de Dumnezeu,
socotești că e un lucru simplu să săvârșești cele sfinte cu
nevrădnicie, amăgit de iubirea de sine și închipuindu-ți pe

Dumnezeu bun. Aceasta au primit-o și Datan, și Aviră, odinioară, până ce i-a înghițit pământul. Temându-te de aceasta și înfricoșându-te de Cel de care trebuie să-ți fie frică, cugetă la măreția lucrului și sau săvârșește cu viață, curăție și curăție, ca să nu zici întocmai ca un înger, lucră dumnezeieștii Preoții, sau oprește-te, ca un om chibzuit, de la slujba cea înfricoșată, ca nu cumva, disprețuind aceasta și nesocotindu-ți conștiința care te mustră, să zici cu durere atunci când vei fi osândit și când toate se vor judeca și îndrepta: „Frica de care m-am temut a venit peste mine”, și: „Acea ce mă înfricoșa, mi s-a întâmplat mie”.

Adu mai întâi pentru tine, cu trezvie și durere, întru zdrobirea inimii și cu lacrimi, jertfa cea sfântă și mântuitoare de lume, spre ispășire. Căci pe cine vei avea ca să-l doară de tine asemenea ție și să aducă jertfă pentru tine după moartea ta? De aceea, luând-o înaintea cu gândul, ca un chibzuit la minte, înmormântează-te pe tine de pe acum și pomenește-te de mai-nainte, punând înaintea lui Dumnezeu, pe Sfânta Masă, înseși Sfintele ca mijlocire pentru mântuire, aducându-ți aminte prin aceasta de junghierea Lui cea de bunăvoie și de oameni iubitoare.

Cutremurându-te de patimile Domnului și de umilirea (chenoza) lui Dumnezeu Cuvântul pentru noi, dar și și de jertfa și de amestecarea în noi a Trupului și a Sângelui celor de viață făcătoare dumnezeiești, de care ne-am învrednicit nu numai să ne împărtășim, ci și să le slujim, umilește-te pe tine ca o oaie de junghiere, socotind pe toți ca fiind într-adevăr mai presus de tine și silește-te să nu

înțelegi cămintăria ta cu nevrednicia. Iar fără de sfîntenie, și tu cîntezi a te apropia de cele sfînte, ca să nu fi ars ca urta de focul dumnezeiesc sau să te topesi ca ceara și să fi pierdută.

De vei slăvi cum trebuie slujba dumnezeiască, cinstită și înfrumusețată, și nu te va mustra conștiința pentru nimic, și-ți adăpăduiești mîntuirea din aceasta. Căci folosul de aici îți va fi mai presus de toată lucrarea și vederea (contemplarea). Iar de nu vei face așa, tu însuți vei vedea. Și mai bine este, fără îndoială, să te depărtezi prin recunoașterea neputinței tale de înălțimea Preoției decât să te uiți cu neodesăvîrsire și cu necurăție de ea, și părăind mulțimi că te ații la înălțime, să zaci ca un stîrv vrednic de plîns și de nevrednicie.

Slujba cinstitei Preoții, și puterea ei de împăcare și înfrumusețare a lui Dumnezeu, atît de mult întrec orice psalmodie și orice rugăciune, cît soarele și stelele. Căci pe Unul-Născut Îl jertfim, Îl punem înainte și-L aducem spre împăcare, pe Cel junghiat în dar pentru păcătoși, din iubirea de oameni. Și nu numai pentru iertarea păcatelor, ci și pentru cele ce ne rugăm spre folosul nostru, dacă nu ne este conștiința întinată. Și trupul unit cu dumnezeirea arde ca un cărbune aprins toată materia fărădelegilor și luminează inimile celor ce se apropie cu credință. Asemenea și dumnezeiescul și cinstitul Sânge spală și curățește mai mult decît orice isop toată pata și întinăciunea celor ce

întrădănese să se apropie de cele Sfinte cât pot fi curati, dacă s-ar mai fi putut să rămână ceva.

„Nu se fetește trupul cel înălțat al lui Dumnezeu Cuvântul coborându-se din cer, ci, cum a zis oarecare dintre sfinți, înseși pâinea și vinul se prefac în Trupul și Sângele lui Hristos prin slujirea tainică, cu credință, cu frică, cu dor și cu evlavie a celor ce s-au învrednicit de dumnezeiasca Preotie, primind schimbarea din acelea în acestea prin lucrarea și venirea Preștântului Duh; nu făcându-se alt trup decât acela al Domnului, ci prefăcându-se în acela nestricăcios, și nu stricăcios aflându-se. De câtă curăție și sfințenie nu are deci trebuință preotul ca să atingă Trupul dumnezeiesc și câtă îndrăzneie ca să fie mijlocitor între Dumnezeu și oameni, și să primească în jurul său împreună rugătoare, deodată cu Preastânta și de Dumnezeu Născătoarea, toate puterile cerești ale îngerilor și pe toți sfinții din veac? Mie mi se pare că precum are trebuință de o vrednicie îngerească sau arhanghelească, așa are și de o familiaritate îngerească cu Dumnezeu.” (CUVIOȘUL TEOGNOT)

„Oarecare frați au venit la avva Antonie și au pus înaintea lui un cuvânt din cartea preotiei. Deci a ieșit bătrânul în pustie și a mers avva Ammona pe urmele lui în ascuns, știind obiceiul lui și, după ce s-a depărtat bătrânul, stând la rugăciune a strigat cu glas mare: „Dumnezeule, trimite pe Moise ca să ma învețe cuvântul acesta!” și a venit glas vorbind cu dânsul. Deci a zis avva Ammona: Glasul care vorbea, l-am auzit, dar puterea cuvântului n-am înțeles-o.”

„Petru, preot al celor de la Dia, dacă vreodată se ruga cu vreunii, fiindcă pentru Preoție era silit să stea înaintea cu smerita cugetare, se puna pe sineși mai pe urmă, mărturisindu-se, precum este scris, la viața lui avva Antonie. Aceasta o făcea nemâhnind pe nimeni.”

„Un frate oarecare, Avramie, trăia în pustie și era foarte îndărătnic, neascultător și nesupus, umblând numai după voia gândului sau și a părerii sale. Acesta cu foarte multă dorință poftea sfânta Preoție și multe năluciri și vedenii îi arăta lui înșelătorul noaptea în vis, pe care el socotindu-le cu amănuntul, le credea că sunt adevărate. Și de vreme ce multe din cele ce vedea în vis se izbândeau aieva, se încredea foarte mult visurilor sale. Odată a venit la dânsul diavolul în vis, în chipul lui Hristos și cu îngerii Săi, și i-a zis : «Văzut-am multa și marea ta poftă și dorință, pe care de mult o ai pentru sfânta Preoție. Bun și ales lucru dorești, căci în vremile acestea cu mare nevoie se câștigă Preoția și numai cei ce sunt bogați și de neam slăvit o pot câștiga. Căci arhieriei s-au făcut acum toți lacomi, mândri, măreți și iubitori de cinste. Pentru aceea eu însumi am venit la tine, văzându-ți multa și marea ta dorință, să te hirotonesk și să te fac preot». Acestea zicând, au început îngerii a cânta cântare dulce și veselă: Axios!, adică Vrednic este! și așa l-au tuns pe el și l-au făcut preot și, după ce l-au preoțit, l-au lăsat și s-au ridicat cu îngerii înălțându-se la cer. Aceasta făcându-se, s-a deșteptat fratele din somnul său și se minuna și se bucura foarte de acel vis minunat. Așa a crezut că este preot cu adevărat. Și mulțumea lui Hristos că l-a făcut preot și a început a-și citi pravila cu începere preotească. După

aceea a mers la biserica părinților, ca să liturghisească, fiind
etna dumnilor. Și se adunaseră părinții de prin pustie la bisce-
ica. Atunci a venit și el și, intrând în biserică, a mers drept în
Altar și cu mare îndrăzneală a luat sfintele veșminte să se
îmbrace, neîntrebând pe nimeni. Dar preoții bisericii care erau
în Altar, văzându-l că ia sfintele veșminte preotești, l-au între-
bat, zicând: «Ce vrei să faci? Pentru ce iei veșmintele?». El le-a
răspuns: «Eu vreau să mă îmbrac, să liturghisesc astăzi». Zis-au
lui: «Dar cum vrei să faci tu aceasta, nefiind preot, și cum
îndrăznești de intri în Sfântul Altar, unde numai preoții și slu-
jitorii lor intră, și cum îndrăznești de iei veșmintele preotești,
de care nu ți se cade ție nici să te atingi? Au doară ai înne-
bunit?». Răspuns-a lor, zicând: «Nu! Nu am înnebunit, ci și eu
sunt preot ca și voi». Iar ei, știind că nu este preot, l-au scos
afară din Sfântul Altar. Atunci a început a se gâlcevi și a stri-
ga în gura mare, zicând: «Pentru ce să mă scoată pe mine afară
din Altar, că și eu sunt preot și m-a preotit Însuși Domnul
Hristos cu sfinții îngeri?». Iar părinții, văzând și auzind ace-
tea de la dânsul, l-au cunoscut că este amăgit și înșelat de vrăj-
mașul diavol. Atunci au cunoscut părinții că pentru în-
dărătnicia, neplecarea și nesupunerea lui i s-a întâmplat accas-
ta. Și au poruncit părinții de i-au pus fiare mari în picioare și
l-au trimis la o mănăstire, afară din pustie, și au poruncit să fie
acolo în pază și să-l smerească cu ascultări grele, fără de odih-
nă, până ce se va smeri și își va cunoaște neputința și înșelă-
ciunea sa. Și așa i-au făcut, până ce a venit el întru cunoștință și
a cunoscut înșelăciunea și, smerindu-se, s-a pocăit.”
(PATERICUL EGIPTEAN)

IV. Prezența la teologie și oameni de cultură

„Ca urmare a reacțiilor unor exaltați fanatici, Conciliul de la Gangra din PafLAGONTIA l-a anatemizat cu anatemizarea pe cei care refuzau să participe la slujbele oficiale de preoți căsătoriți (Canonul 4). Reiese de aici că toate normele canonice aflate în vigoare în Biserica Ortodoxă până în zilele noastre, referitoare la clerul căsătorit, concid în întregime cu idealul creștin de monogamie absolută. În ceea ce-i privește pe clerici, acest ideal devine o exigență formală, deoarece prima căsătorie este sfinită în calitate de Taină și pecetluită prin împărtășirea euharistică comună, cea de-a doua căsătorie nefiind binecuvântată de Biserică.”
(EP. STEPHANOS DE NAZIANZ)

„Ca duhovnic, trebuie să procedezi așa cum o faci cu propriul fiu! Să-ți simți dragostea, să nu-i dai impresia că-i pierdut definitiv și că nu va fi iertat niciodată.” (PR. DIMITRIE BALAUR)

„În perioada Sinodului de la Niceea, anumiți membri ai acestei adunări, fie din cauza dezvoltării unui dualism (aproape maniheist) ce se voia o reacție la pansexualismul unor culturi păgâne, fie din cauza amplitudinii luate de o dialectică vetero-testamentară a purului și a impurului, au adus în discuție problema caracterului pur sau impur al

căsătoriei, mergând până la propunerea de a impune un mare călugăr egiptean, Patruze, care cunoștea viața și căsătoria este deplină ascetică, a reamintit de împăca perfect cu experiența sa. Nu trebuie să impuneți acest rug de căsătorii fără înținare. Asprimrea voastră exagerată de căsătorii dintre soți și soție sunt caste. Este îndăjduit să nu se mai degrabă dăruirea un slujitor al Bisericii de soția cu care s-a căsătorit în PG 67, 101).

✠
„Dacă preotul este bun și știe să-și folosească oamenii apropie oamenii, să se bucure întraga parohie, și acei mii puțin credincioși. În general, eu mă refer la poporul de la Dumnezeu. Numai învățați dau. Se duc la Paris, învăță acolo și se întorc deplin aței.” (PR. DIMITRIE BALAU)

✠
„Viața spirituală a preotului, acesta este un aspect de prim ordin, deoarece tot ceea ce face preotul trebuie să reflecte propria sa viață interioară. Există o legătură între existența un dinamism continuu între manifestarea lui exte-

care poporul lui Dumnezeu și trăirea în profunzime a vieții sale vechi. Desigur că această bidimensionalitate a vieții spirituale a preotului este reamintită în Epistolele Apostolului Pavel către Timotei (I, II), și poate fi găsită în cuvintele (Fapte 20, 28): „Luati aminte de voi înșiși și de biserică... În diversitatea lumii ortodoxe, unde preotul este confruntat cu multe probleme, ei au nevoie de o viață bidimensională pentru a fi purtătorii transformării și transfigurării vieții în această lume. Viața în Biserică a preotului este „radială” către poporul care poate, în acest fel, să fie condus la comuniunea cu Dumnezeu în Trinitate.” (PR. PROF. DR. ION BRILA)

✠
„Hirotonia îl face pe cel care o primește reprezentant și salvator al Tainelor, prin care ea continuă să-și mențină existența și să-și o prelungească. Hirotonia este prin excelență Taina Bisericii, pe lângă faptul că este și Taina care-l face pe Hristos să fie trăit, prin preot, ca subiect deosebit de credincioși. De hirotonie sunt condiționate toate celelalte Taine, deși ea nu-și poate îndeplini menirea fără acestea. De aceea, de Preotie atârnam Biserica și mântuirea în Hristos. Prin preoți lucrează Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, ca Cel care este unicul Preot propriu-zis, la uniunea care văzută și nevăzută a oamenilor prin Biserica.” (ARHIM. DOSOFTEI MORARU)

✠
„Slujirea preotului va fi eficientă în măsura în care viața sa va fi o permanență rugăciune de mijlocire pentru poporul care i-a fost încredințat. Rugăciunea de mijlocire este cheia slujirii sacerdotale; preotul poartă în suflet

Despre preoția în țările albe
 nevoile și poverile enoriașilor săi.” (EP. STEPHANOS DE NAZIANZ)

Despre preoția în țările albe

(canonul 4)

„Teologia și preoția nu sunt accesibile oricui, nu se înțelege și dorite de oricine. Se crede că a urma sau a îmbrăca o haină sau chiar a preda la o școală teologică, asimila teologie și preoție, a gândi și a trăi teologia și preoția. Teologia și preoția sunt înseamnă a pătrunde în sacra pentru cea mai înaltă dintre vocații, înțelegere și sanctuarul misiunii. Teologia și preoția sunt pătrundere și timpesc; ele sunt revelație și împărtășire din marea descoperire și să-l ofere ca pe un privilegiu, pentru slujirea Sa în slujirea oamenilor.” (PROF. TEODOR M. POPESCU)

✠ „Ne lăudăm cu colindele noastre, curate ca zăpada Crăciunului și mângâioase ca un glas de copil nevinovat. Cunoștințele de Scriptură, de vieți de sfinți, de dogmă, de dăruire în mintea preoților. Adăosul poporului inspirat din zugrăveala Bisericii, din săvârșirea Tainelor și din alte credințe vechi se cunoaște ușor.” (PR. PROF. ACAD. NICULAE M. POPESCU)

✠ „Regula nr. 14 a Sinodului Ecumenic stabilește vârsta canonică a hirotonirii preoților la 30 de ani. Această «vârsta canonică» urmărea amintirea principiului de matu-

ritate spirituală. Sfantul Chiril al Alexandriei (canonul 4) pune asupra faptului că persoana care este chemată pentru a deveni slujitor sacerdotal trebuie să-și fi îndreptat viața spre una din cele două căi normale: fie să devină un cămin urmând o viață de familie exemplară, fie să accepte celibatul în cunoștință de cauză și nu ca pe o soluție egoistă, ci în spiritul unei renunțări de tip ascetic.” (EP. STEPHANOS DE NAZIANZ)

✠ „Interzicerea căsătoriei după hirotonisire reflectă fără nici o îndoială exigența generală a Bisericii conform căreia preoții trebuie să fie bărbați statnici și foarte maturi. Principiul acesta al maturității spirituale nu poate fi contestat. Un bărbat, indiferent de vârstă, care dorește să se căsătorească și își caută o soție, aspiră la stabilitate, dar nu o posedă încă din moment ce vrea să-și schimbe felul de viață. Această aspirație este însă incompatibilă cu responsabilitatea asumată față de sufletele celorlalți, cu grija pastorală față de tot trupul Bisericii. De aceea, numai cei ce au făcut o alegere fermă definitivă între căsătorie și celibat pot fi admisi pentru a fi hirotoniți. Interdicția impusă preoților de a se căsători după ce au fost hirotoniți se bazează pe considerente pastorale: ea păzește puritatea funcției pastorale, fără să abordeze natura acesteia.” (EP. STEPHANOS DE NAZIANZ)

✠ „Am iubit știința și pe oamenii devotați ei și am luptat împotriva ignoranței și apărătorilor ei; am crezut că numai știința unită cu adevăratul sentiment religios va ridica clerul și Biserica noastră la înălțimea cuvenită și la con-

Despre preoție în texte alese

nedeprins să bată, ci blând, negâlcevilor, chivernisitor în casa lui, având desăvârșită buna-cuviință (1 Tim. 3, 2-3); (Tit 1, 7-9).” (PR. PROF. ION BUGA)

✚
„La hirotonia preotului, fi cerem lui Dumnezeu să dăruiască candidatului «viață curată și credință puternică după afirmația Sfântului Irineu, să cunoască tainele lui Dumnezeu și să pătrundă în inimile oamenilor, modelându-le pe acestea după învățătura Mântuitorului.» (+ ANDREI AL ALBEI IULIA)

✚
„Preoția Vechiului Testament avea funcția de a susține închinarea omului către Dumnezeu: «Orice preot este lui Dumnezeu».» (PR. PROF. DR. NICOLAE NEAGA)

✚
„Jertfa și preoția Vechiului Testament își găsesc împlinirea lor în marea jertfă a Arhierului Celui veșnic, într-o legătură nedespărțită.” (DIAC. DRD. GHEORGHE SAVA)

✚
„Au fost vremuri când au lipsit vlădici din scaunele lor, când de Sinoade, de consistorii și de protopopi nu era vorba, când școlile de preoție nu se pomeneau. Dar n-au să nu-și aibă preotul lui; numai legiuitorii din 1893 au crezut că un preot poate păstori mai multe sate. Când, după groaznicul război din urmă (1914-1918), se răriseră șirurile preoților și sate întregi urcau dealul Mitropoliei să ceară preot și să amenințe că ele, la urma urmei, or îmbrăca pe

Despre preoție în texte alese

„Tu să ne fii preot!”, mul cu haine preoțești și i-or zice: «Tu să ne fii preot!», aceasta nu era una din cererile pretențioase, obișnuite, după mari tulburări sociale, ci înfățișa tradiția puternică, făurită de veacuri, că «sat fără popă» nu se poate închipui.” (PR. PROF. ACAD. NICULAE M. POPOESCU)

✚
„Preoțimea mozaică a avut rolul de a păstra activă în sensul poporului evreu conștiința păcatului și dorința arzătoare după un Mântuitor care să le readucă eliberarea de toate după un Mântuitor și totodată reîmpăcarea și unirea cu sub neputința păcatului și totodată aduce jertfele materiale lui Dumnezeu, pe care nu le-o puteau aduce jertfele materiale lui Dumnezeu. (PR. PROF. ENE BRANIȘTE)

✚
„Preoția este o chemare și o slujbă specială pe care n-o pot avea decât aceia cărora le-o dă Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu o dă tuturoi, ci numai unora.” (PR. PETRE DEHELEANU)

✚
„Doar Liturgia și Tainele Bisericii aduc oamenilor eliberarea din sub sclavia torturantă a păcatului și, astfel, adevărata pace și bucurie în har și libertate. Iar un rol hotărâtor în realizarea Bisericii ca realitate mistică și socială îi revine preotului: om al rugăciunii arzătoare, al Duhului Sfânt și al iubirii, el este înger în trup, profet și slujitor al lui Dumnezeu în cultul divin și păstor al credincioșilor în societate, deschis spre toate nevoile lor, pe calea împărăției lui Dumnezeu, al cărei pronaos e Biserica și Liturgia ei.” (DIAC. IOAN I. ICA JR.)

Despre preoție în țările altele
pur și simplu o simplitate, simplitate." († Pr. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ, MITROPOLIT AL ARDEALULUI)

†
„Sfântul Ioan Gură de Aur definește silința pe care Iisus conferă lui Petru, datorită mari iubiri a acestuia, ca umbră a lui Dumnezeu, responsabilitatea pentru turmă. Hristos nu-i spune: «Păște oile Mele!», ci, mai degrabă, îi poruncește: «Păște oile Mele!» când umărul bun ale misiunii pastorale se extind asupra tuturor, adaugă același Hrisostom." († MITROP. EMILIANOS TIMIADIS)

†
„Chipurile legendare preoțești care au rămas în paginile literaturii universale și românești, în mod cert, nu au fost nici ale preoților naveiști, nici ale celor domici de transfer grabnic." (Pr. PROF. ION BUGA)

†
„Am îmbrăcat haina preoției lui Iisus Hristos dintr-o uriașă nevoie sufletească. M-am supus unei porunci acoperitoare." (GALA GALACTON)

†
„Părinții Bisericii ne avertizează continuu că mântuirea este un proces care durează întreaga viață, că este o armă ascendență. Preotul nu trebuie să accepte pur și simplu această stagnare sau să capituleze în fața acestei rigidități spirituale; din contră, trebuie să propovăduiască constant, să învețe, să reacționeze, să intervină. Ar trebui să

Despre preoție în țările altele
pe cei ce au fost înstrăinați, pe cei care viețuiesc la viciile bisericesti, și nu doar pe cei care se află în centrul acesteia. El trebuie să trezească acele

†
„Cu tot regretul, trebuie să recunoaștem însă că un procent copios dintre preoții noștri nu au vocație liturgică. Vreau să spun că slujesc numai ocazional și nu petrec necontenit în stare liturgică." (Pr. PROF. ION BUGA)

†
„Căsătorit sau nu, preotul, în viziunea Sfântului Ioan Gură de Aur, este trimis în lume și trăiește printre oameni la fel ca și aceștia. El este altfel decât călugărul, care duce o viață în afara lumii și care este preocupat exclusiv de sine însuși. Datorită faptului că monahii nu au fost educați în virtutile sociale și relaționale cu ceilalți semeni, Hrisostom este de părere că deseori ei nu sunt preoți buni. Preotul și episcopul, spune el, trăiesc aceeași viață ca oricare altul și este cunoscut că viața în societate implică numeroase riscuri și pericole." († MITROP. EMILIANOS TIMIADIS)

†
„Nimeni nu poate face mai mult bine oamenilor, dar și mai mult rău decât preotul, iar aceasta atârnă de felul cum își îndeplinește rostul social și religios pe pământ". (Pr. PROF. DR. NICOLAE D. NECULA)

†
„Recent, în multe biserici, ortodoxe sau neortodoxe, s-a pus mare accent pe restaurarea teologiei euharistice, adică

„Datoria preotului este nu numai de a învăța pe alții să se roage, dându-le de a se ruga ei decide preotul. El trebuie să fie și să se arate ca un rugăciunii prin excelență, atât pentru a mijloci înaintea tatei și felul de a se ruga păstoriților săi.” (Pr. PROF. ION BUGA)

„Preoții au fost puși de Hristos de strajă pentru a nu dorm și nu în aprins focul rugăciunii necontente, om pe care ne-a încredințat-o.” (Pr. PROF. ION BUGA)

„Niciunul dintre noi, oricât de sfântă i-ar fi viața, onț cerca să scrie despre Preoție, nu poate scrie niciodată conștient cu care harul lui Dumnezeu a înzestrat numai un Preoție și alți Sfinți Părinți, dintre toți scriitorii bisce scriși Sfinții Grigorie Teologul, Efreim Sirul, Ambrozie al Milanului, Grigorie Dialogul, Efreim Sirul, Ambrozie al urcă la înălțimea la care s-a urcat Sfântul Ioan Gură de Aur, nici unul din ei nu privește Preoția în toată înălțimea ei, în toată înțelegerea ei, în toată frumusețea ei. Fiecare privește numai câte o latură. Fiecare descrie numai cârara pe care

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

„Despre preoție în lăsa alese

aparte, va fi o jenă permanentă în zelu pastoral.

PROF. PETRE VINTILESCU

„De câte ori preotul, înainte de a lua Sfânta împă-

tașanie, înainte de a lua paharul mântuirii în Altar, nu se acasă silit a bea până la fund paharul cu fierre al căminic-
(PR. M. MIHAILEANU)

„Rutina este cea viață exteroară, pe care nimic nu
mai încălzește din inima noastră, când repetăm forme și ri-

turi religioase fără să participăm cu sufletul la îndeplinirea
lor. O asemenea viață este ca o casă nelocuită, care rămâne
tot măreacă pe dinafară, care, stând pădăstă, simți un mîm
greu de pusietate și mucegai când intri în ea. Așa este și
viața religioasă, unde sufletul dormitează sau de unde a
plecat în altă parte... În fața preotului săvârșitor al Tainelor
și al ierurgilor se deschide adesea ispița rutinei, ca sufletul
lui să nu mai participe cu toată concentrația interioară, și
nu se mai aproprie cu frică și cu cutemur. Formele ex-
terioare ce însoțesc Sfintele Taine, repetate atât de des, când
sufletul preotului nu se identifică cu toată ființa lui, mic-
șorează adesea participarea interioară, cu care ar trebui să
fie în concordanță... Cea mai gravă ispiță care pîndește pe
preot este când săvârșește Sfânta Liturghie: se poate
înălțămpla, fiind obligat să repete atât de des pregătirea
Sfintei Împărășiri... să piardă din fiorul pe care-l are
I se poate înălțămpla să nu-și aducă aminte tot timpul de
marca taină care se împlinește în fața și prin mâinile lui, și

„Vocația preotească nu poate rodi fără cultură, fără
cultură integrală... Vocația precede în general pregătirea,
dar ea se precizează, se clarifică și se definitivează prin
pregătire. De aceea, vocația trebuie să fie echipată cu o

„Cel ce va vrea să facă din Preotie o simplă carieră sau
un mijloc de existență ca oricare altul, acela nu va fi nicio-
dată un bun păstor, ci un năimut, care nu intră în staulul
alilor prin ușă, ci numai să o exploateze în beneficiul per-
sonal (cf. în 10, 1). Acela se va pierde nu numai pe sine, ci
va fi pricină de osândă și pentru alții. În orice ramură de
muncă este o mare nenorocire să fii sub nivelul sarcinii sau
funcției tale sau să te simți inapt pentru ea; în astfel de
condiții munca profesională este de la început, ori devine
cu timpul, din ce în ce mai grea, mai plictisitoare și mai
neproductivă sau fără spor. Această nenorocire este și mai
mare atunci când este vorba de misiunea preotească. Un
preot fără vocație ocupă în ogrorul Bisericii un loc care nu
i aparține de drept, pe care l-a uzurpat și care poate că se
cuvencea altuia, făcând pentru slujirea Domnului; dacă se va
strădui ori dacă va avea bunăvoință, el va izbuti să ajungă
cel mult un bun slujbaş sau funcționar, dar nu un slujitor,
un alter Christus, și nu va avea niciodată elanul, însu-
șirea, dragostea și entuziasmul în împlinirea datoriei, pe
care le dovedește preotul de adevărată vocație.” (PR. PROF
DR. ENE BRANIȘTE)

„Vocația preotească nu poate rodi fără cultură, fără
cultură integrală... Vocația precede în general pregătirea,
dar ea se precizează, se clarifică și se definitivează prin
pregătire. De aceea, vocația trebuie să fie echipată cu o

„Dacă sfinți atât de mari, ca Sfântul Grigorie Teologul, Efrem Sirul, Ambrozie ori Grigore Dialogul, n-au putut scrie totul despre Preoție, ce pot spune eu despre mine care încerc să scriu despre același subiect, când nu am nici talentul poetic al Sfântului Grigorie Teologul, nici viața de rugăciune și de asceză a Sfântului Efrem Sirul, nici știința Sfântului Ambrozie și nici simțul practic al Sfântului Grigorie Dialogul? N-aș fi încercat niciodată să vorbesc despre Preoție sub toate aspectele ei, că îmi cunosc puterile. De aceea mă voi mărgini să înfățișez numai un aspect al Preoției: sublimitatea ei. Voi încerca adică să arăt în ce e sublimă. Dar și aceasta nu o voi face eu, ci îl voi ajuta pe Sfântul Ioan Gură de Aur; lui mă încredințez și capăt curaj. Mă predau lui. Îmi pun mâna mea în mâna lui și-l rog să mă povățuiască, să mă conducă pe grandiosul munte al Preoției, cunoscut atât de bine de el; îl rog să-mi arate cărarea care duce la sublimul Preoției.” (PR. PROF. DUMITRU FECIORU)

„Pretențiilor absurde ce se manifestă astăzi în lumea creștină apuseană de factură protestantă, în care femeile cer dreptul la Preoție, femeia ortodoxă, cu deosebire soția preotului, a dat cel mai bun răspuns prin slujirea cu credință nu la Altarul Bisericii, ci la altarul casei pe care Sfântul Ioan Hrisostom o numește „icoană tainică a Bisericii”. (pag. 62, 387). (PR. PROF. ION BUGA)

„Dacă vrei să afli sublimitatea Preoției, n-o căuta nici în deplina sănătate a trupului preotului, nici în prestanța lui

fizică, n-o căuta nici în cultura lui, în pregătirea lui literară și științifică, în formația lui intelectuală. Nu căuta sublimitatea Preoției nici în elocința preotului, în talentul lui oratoric. Poate mult și cultura, și elocința, dar nu sunt sublime. N-o căuta nici chiar în viața ascetică a preotului, că mulți credincioși, nu numai bărbați, dar chiar și femei pot postă, pot dormi pe pământ gol, pot face privegheri prelungite, dar asta nu-i face sublimi. Nu căuta apoi sublimitatea Preoției nici în virtutea preotului. Virtutea îl pune pe calea sfințeniei, dar nu-l înalță spre sublim. Toate acestea, și sănătatea trupului, și cultura, și formația intelectuală a preotului, și elocința, și asceza, și virtutea sunt piscuri ale marelui munte al Preoției; dar aceste piscuri nu fac sublimul Preoției. Pentru a da de sublimul ei, trebuie să mergi mai sus, tocmai pe pîscul cel mai mare al muntelui. Trebuie să lași la vale de tot aceste piscuri la care se poate urca orice credincios și să te sui pe vârful cel mai înalt al muntelui, pe vârful care trece dincolo de nori, pe vârful care atinge cerul. Aici Preoția apare plină de măreție, de putere, de frumusețe. Aici îl găsim pe preot sublim." (PR. PROF. DUMITRU FECIORU)

„Dumnezeu îl va osândi și pe credinciosul care s-a împărtășit cu nevrednicie cu Sfintele Taine, dar te va osândi și pe tine, poate, că nu i-ai fost un bun învățător, că nu l-ai povățuit cum trebuia, că nu i-ai arătat cât de curat trebuie să fie pentru a putea primi Sfântul Trup și Sânge ale Domnului spre iertarea păcatelor și mântuire, iar nu spre judecată și osândă.” (PR. PROF. DUMITRU FECIORU)

„Ești un nou Moise. Te apropii și tu de Dumnezeu. Ești un Moise al Legii celei Noi, nu este nevoie să te sui, ca altădată Moise pe Muntele Sinai, ca să-L vezi pe Dumnezeu, ca să te apropii de Dumnezeu. Nu mai este nevoie să te sui, dar e nevoie să fii tot atât de curat ca și Moise. Pentru aceasta săvârșești Sfânta Liturghie. Pentru ca să aduci pe Dumnezeu din ceruri, ca să te sfințești tu și să sfințești pe credincioșii tăi. Dar teme-te, cutremură-te când faci aceasta; și când săvârșești Sfânta Taină a Euharistiei, și când împărtășești cu Trupul și Sângele Domnului pe credincioșii tăi! Teme-te și te înfricoșează și pentru tine, și pentru ei! Tu ești pe piscul cel mai înalt al slujirii preoțești. Prin harul Duhului Sfânt, la rugăciunea ta, Se pogoară Dumnezeu pe Sfântul Altar. Tu, un nimic, ai în fața ta nemărginirea. Tu, praf și pulbere, ai în fața ta dumnezeirea.” (PR. PROF. DUMITRU FECIORU)

„În timpul de azi, activitățile sociale și pastorale ocupă atât timp, încât rămâne puțin pentru pregătirea eficientă a predicilor noastre. Cum ziua de duminică vine repede, atunci pregătim foarte repede una. Ca urmare, predica este foarte săracă, aproape mizerabilă. Fiind nepregătiți, folosim platitudini și generalități, riscând să repetăm aceleași idei pe care le-am mai spus și în trecut. Credincioșii se plictisesc repede de calitatea acestei predici. Problema care se află în fața noastră este una foarte serioasă. Nu trebuie să subestimăm niciodată inteligența ascultătorilor noștri. Nu trebuie să uităm niciodată că Dumnezeu a încredințat propovăduirea cuvântului Său buzelor și inimilor noastre.

Despre preoția în textele alese

Este o sinergie, o strânsă conlucrare dintre divin și uman. Așa precum i-a folosit în Vechiul Testament pe profeți, iar în Noul Testament pe Apostoli, tot așa ne folosește în decursul veacurilor pe noi, preoții, ca să-și comunice lumii mesajul Său. De aceea ar trebui să petrecem mai mult timp în contemplație, pregătindu-ne predicile." († MITROP. EMILIANOS TIMIADIS)

„Copleșit de măreția Preoției, copleșit de puterea ei, preotul se simte mic, neputincios; se simte stăpânit de frică, iar uneori de groază chiar. O nimicnicie, o neputință, o frică, o groază, cu alt conținut decât conținutul obișnuit al acestor cuvinte. Preotul, pe acest pisc al sublimului Preoției, se simte un nimic, se simte mic, dar e mare; se simte neputincios, dar e puternic, tot atât de puternic ca și viața; se simte cuprins de frică, de groază; dar frica și groaza lui sunt pline de nădejdi; îi dau siguranța că se găsește în mâinile unui Stăpân măreț, înfricoșător, dar iubitor; atât de iubitor cum n-a mai întâlnit pe nimeni pe pământ.” (PR. PROF. DUMITRU FECIORU)

„Preotul este sublim în două momente – după Sfântul Ioan Gură de Aur – în scaunul duhovniciei și în fața Sfântului Jertfelnic. În fața preotului, în scaunul de duhovnicie, îngenunche și cel cu diadema pe cap, de care se tem toți, îngenunche însă și sârmanul care nu are nici cămașă pe el. Urechilor preotului se destăinuiesc adâncuri și noiune de păcate. Înaintea lui curg șiroaie de lacrimi. Aici, în acest scaun de duhovnicie, preotul are putere cât Dumnezeu. Dumnezeu i-a dat-o. Când preotul rostește dea-

supra capului celui ingenucheat în fața sa: „Și eu, nevrednicul preot și duhovnic, cu puterea ce-mi este dată mie, te iert și te dezleg de toate păcatele tale”, iertare și dezlegare se dă și sus, în ceruri. Când preotul, în scaunul de duhovnicie, iartă păcatele, în același timp, sus în ceruri, îngeri lui Dumnezeu șterg din cărțile lor păcatele iertate de preot. Îngerii, care slujesc lui Dumnezeu, ascultă de porunca preotului, de glasul preotului. „Și nu mă minunez atât că cei mari ai pământului se pleacă în fața preotului, cât mă înspăimântez că Împăratul împăraților, Domnul domnilor, Se pleacă preotului și-i face voia lui. Iată, dar, sublimitatea Preoției, iată măreția și puterea preotului! Este trup, este sânge, carne și oase, dar are putere mai mare decât un arhanghel. În fața mâinii lui, cu degetele închipuind semnul Sfintei Cruci și făcând semnul Sfintei Cruci, diavolul fuge, păcatele se șterg, lanțurile cad, lacrimile se usucă, sufletele se slobozesc și pleacă luminate, ușurate, vesele, fericite.” (PR. PROF. DUMITRU FECIORU)

„Cu «frică și cu cutremur» trebuie să stea preotul la «locul cel preaînalt» al slujirii, fiindcă din lumea încredințată lui spre sfințire el poate, prin vrednicie, să facă o jertfă bineplăcută lui Dumnezeu, să o sfințească (consacre) ori, prin nevrednicie, să o profaneze.” Înfricoșat de această viziune, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Nu cred să se mântuiască mulți preoți. Dacă poporul afirmă în proverbele sale pline de o încercată înțelepciune că «omul sfințește locul», cum trebuie oare să fie preotul?” (PR. PROF. ION BUGA)

„Ființa omenească, dihotomică, formată din trup și suflet, are nevoi materiale și duhovnicești, iar un preot trebuie să le aibă în vedere pe ambele. Un stomac flămând nu este dispus să asculte predicile noastre. În acest context este de real folos să se citească parabolele samariteanului milostiv. Aici, un preot și un levit, considerând că datoria lor principală este rugăciunea, l-au neglijat deliberat pe un biet rănit. Ei au considerat principala lor funcție ca fiind cea preoțească; pe primul loc în concepția lor se situa slujirea la templu, iar asistența socială au trecut-o pe cel din urmă plan. Samariteanul milostiv nu s-a gândit că poate pierde timp legând rănila celui căzut pe marginea drumului. Fără ezitări, s-a oprit de pe cale pentru a acorda ajutor și a-l duce pe rănit la un han. Hristos a lăudat acest exemplu, arătând că sunt momente când asistența de acest tip este mai importantă decât datoria formală de slujire liturgică.“ († MITROP. EMILIANOS TIMIADIS)

„Despre orice preot ar fi de dorit să se poată face de către oricine frumoasa caracterizare adresată de Mântuitorul ucenicului Său, Natanael: «Iată un israelitean întru care nu există vicleșug!» (In 1, 47)“. (Pr. prof. Ion Buga)

„Săvârșește, preote, sfânta slujbă a Sfintei Liturghii cu toată curăția trupească și sufletească! Fă-ți pravila cerută de rânduielile bisericești, citește rugăciunile pentru sfânta împărtășire. Nu le citi numai ca să le citești, ci pentru ca să-ți înalți sufletul către Dumnezeu, ca să te pocăiești. Împacă-te cu toată lumea; împacă-te cu cel care slujește la același

Altar. Mărturisește duhovnicului păcatele săvârșite. Nu săvârși păcate de moarte. Nu fi trufaș, nu fi iubitor de argint, nu curvi, nu te mânia, nu fi lacom, nu pizmui, nu cleveti, nu te lenevi spre fapte bune. Ferește-te de beție și de îmbuibare. Postește, roagă-te, fă milostenii, fără fățarnie. Așa curățit trupește și sufletește și împăcat cu toată lumea. apropiu-te de Sfânta Masă, pe piscul cel înalt al slujirii Preoțești, pentru a primi cu mâinile tale Trupul Dumnezeului Celui viu, trupul Dumnezeului Care ține universul în palmă!" (PR. PROF. DUMITRU FECIORU)

„Sentimentul nimicniciei preotului în fața Dumnezeirii de pe Sfântul Altar, aduse de preot din ceruri cu puterea Sfântului Duh, îl copleșește. Frica îl zdrobește, groaza îi taie răsuflarea. Mai socotești, oare – întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur –, că mai ești printre oameni și că mai stai pe pământ, când vezi că Domnul stă jertfit pe Sfânta Masă, iar pe preot stând lângă jertfă rugându-se? Nu socotești, oare, că te-ai mutat dintr-odată în cer, că ai scos din suflet orice gând trupesc și că privești numai cu sufletul gol și cu mintea curată cele din ceruri?" (PR. PROF. DUMITRU FECIORU)

„Slujirea fără pasiune, fără focul iubirii mistuitoare, lăncezește și devine urâciune, lucru pe care Dumnezeu nu-l primește, căci ceea ce nu fierbe la focul dragostei se clocește și se strică și aduce cu sine boală și moarte. Sufletul care nu este stăpânit de pasiune pentru adevăr și bine se va umple negreșit de patimi urâte, preotul fiind vânat cu deosebire de diavol, știind că de va bate pe păstor se va risipi și turma." (PR. PROF. ION BUGA)

„Încă din Biserica primară putem vedea cazuri deplorabile în care persoane dubioase au primit această Taină a Preoției. Delicatețea extremă a acestei responsabilități este ilustrată deseori prin teama Părinților Bisericii că ar putea ajunge să fie hirotoniți oameni nevrednici. Părinții au concentrat gravitatea absolută a slujirii preoțești, atenționând, totodată, pe cei hirotoniți să nu considere harul primit drept o putere omenească și un privilegiu sau câștig personal. Preoția este o vocație sfântă care, odată primită, trebuie să răspundă multor cerințe. Este legată de o anumită deșertare de sine și de o diakonia a vindecării, de o purtare de grijă și alinare a suferințelor omenești, de căutare a mântuirii și a sănătății spirituale a acestora. Preotul trebuie să poarte în mod constant un război duhovnicesc dacă dorește să nu fie surprins de o scădere a vredniciei duhovnicești, rezultată de pe urma neglijării îndatoririlor pastorale.” († MITROP. EMILIANOS TIMIDIAS)

„Cu frică și cu un cutremur să stea cel ce gândește la Preoție și să se cerceteze bine în oglinda conștiinței sale, și numai dacă descoperă integritatea sufletească și trupească, «îndrăznind, să se apropie».” (PR. PROF. ION BUGA)

„Există, din fericire, suficiente avertismente date predicatorilor care, din nepăsare, lene, rea credință, lipsă de iubire și de râvnă pentru adevărurile mântuitoare, reduc predica la o penibilă «lozincărie ecleziastică»: «Cele mai bune și mai frumoase simțăminte ori mai folositoare învățături sunt anihilate de tipizarea verbală, care-i simp-

tom de lene, frică și uscăciune a inimii. Tot atât de dușmănoase sunt stilul pilduitor, edificator, onctuos, stilul emfatic, stilul grandilocvent sau deprimarea comodă de a reduce predica la repetarea pericopei evanghelice» (N. Steinhart). Departe de a ne simți jigniți, aceste observații ne-ar putea fi de cel mai real folos dacă vom lua aminte.” (PR. PROF. ION BUGA)

„Facem trimitere insistentă și hotărâtă la scrisoarea Sfântul Chiril al Alexandriei (vezi PSB, vol. 38, partea I, pp. 373-472, Despre Preoție), în care vehementul teolog pune în gardă asupra primejdiilor cumplite ce-l așteaptă pe tot omul nevrednic, care a îndrăznit, având orice meteahnă trupească și sufletească, să se apropie de înfricoșătoarea slujire a Preoției. Cred că, dacă fiecare candidat la Preoție ar citi, reciti și răsцитi aceste pagini de foc ale marelui ierarh egiptean, am avea mult mai puțini, dar mult mai mari preoți în Sfântul Altar. Neputincioșii de orice fel s-ar opri la pragul Tainei.” (PR. PROF. ION BUGA)

„Sublim este preotul în scaunul de duhovnic – îmi spune Sfântul Ioan Gură de Aur –, dar tot atât de sublim, dacă nu mai sublim încă, este în fața Sfântului Altar, în fața Sfântului Jertfelnic. «Dacă ai putea să te gândești ce lucru mare este, ca om fiind și îmbrăcat încă în trup și sânge, să te poți apropia de fericita și nemuritoarea fire a Dumnezeuirii, atunci ai putea înțelege bine cu câtă cinste a învrednicit pe preoți harul Sfântului Duh», atunci ai putea înțelege mai bine sublimitatea Preoției.” (PR. PROF. DUMITRU FECIORU)

„În viața noastră, a românilor îndeosebi, rolul clerului a fost chiar mai însemnat decât la alte persoane. În fruntea familiei lor, preoții români ai veacurilor trecute, ba chiar și mulți dintre aceia ai veacului prezent, nu numai au păstrat puțină cultură ce aveam, ci, familiarizând-o, au devenit singura pază a firii naționale. Fieștecare familie preotească era nu numai un organ civilizator, ci totdeauna și un stâlp al românismului. S-au înstrăinat nobili, bogați, funcționari înalți, oameni cu nume strălucite, numai preoții au rămas cu poporul, pe care mulți dintre «intelligenții» de azi îi desconsideră.” (PR. PROF. ION BUGA)

„Preotul care nu e preot în întregime nu mai poate fi preot.” († MITROP. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ)

„Candidatul la Preoție trebuie să fie deplin sănătos și să nu sufere de vreo boală care l-ar împiedica de la îndeplinirea datoriilor sale preoțești. Se cere a avea constituție rezistentă, spre a putea înfrunta toate asprimile vremii, spre a putea îndura toate oboselile și neajunsurile la care este expus în fiecare moment. E bine, de asemenea, ca cel ce vrea să devină preot să aibă o înfățișare plăcută, potrivită, o vorbire clară, un glas ales și gesturi distinse.” (PR. PROF. ION BUGA)

„Un mare suflet sfânt al Apusului spunea: «Dacă aș întâlni un preot și un înger, aș saluta mai întâi pe preot și apoi pe înger, pentru că îngerul este numai prietenul lui

Despre preoție în țara noastră

campătar, p
cumpătar, p
zine." (PR. PROF. ION BUGA)
✠
chamat să fie jertfă împreună cu Hristos.
când oferă Sfânta Jertfă, tre

†
(EPISCOP-VICAR IRINEU POP BISTRITENUL)
Golgota, înfruntând Ocara și

Exemplu dă mănăstirii

—: ONE FLAMADEALÄ)

„Preotul care neglijază predica, dezertează în mod laș de la misiunea ce i-a încredințat-o Dumnezeu tocmai după cum a dezertat odinioară profetul Iona, care a fost trimis să propovăduiască niniuiteilor.” (PR. DR. SOFRON VLAD)

„Dorim, voim, cerem ca preoții noștri să fie mijlocitori între noi, păcătoși, și tronul milostivității reși și Iisus Hristos Răscumprătorul! Pentru aceasta ne rugăm legăturile și vasalițiile energiei creștine. Trebuie să fim, din nou, soldați aspri ai idealului creștin, și neprimitor de târguiași!” (GALA GALACTON)

„Prima calitate a unui preot psihoterapeut este sensibilitatea inimii, delicatețea interioară, calități fără de care poate vibra la chinul semenului său. Preotul psihoterapeut își poate exercita calitățile sale duhovnicești prin asceza voinei lui Dumnezeu și calea creșterii sale duhovnicești.” (PR. DR. TEOFIL TIA)

„Se știe cât de înclinată este lumea în a critica defectele celorlalți și mai cu seamă pe ale preotului. În 99% din cazuri, într-o conversație despre preot, oamenii se întrec în a etala defectele și apucăturile acestuia pe care poate că nici nu l-au văzut (fiindcă tocmai cei bătători nu merg la biserică), dar pretind că îl cunosc foarte bine și că este un om mai plin de păcate ca respectivul preot. Tot ce mai știu creștinii noștri azi din teologie se concentrează în formula «să faci ce zice popa, și nu ce face el» – cu care cred ei că au rezolvat definitiv cazul. Cunoșcând această sinistră moștenire, preotul trebuie să se cutremure de lupla care-l așteaptă, ca cel puțin în dreptul său chipul Preoției să fie

radical la înălțime și viața lui exemplară să desființeze mentalitatea defăimătoare la adresa confratilor săi întru slujire.” (PR. PROF. ION BUGA)

„Ispite mari îi așteaptă pe tinerii noștri după hirotonie. Căci lupta preotului este cea mai mare și cea mai grea. Mai ales împotriva preotului își concentrează asalturile sale vicioase vrăjmașul mântuirii oamenilor. El știe foarte bine că de mult înseamnă în împlinirea scopurilor sale ucigase biura unui preot. Un preot înfrânt de păcat, un preot delăsător, un preot atras spre preocupările lumesci și înseamnă de fiecare dată o parohie întreagă aruncată și lăsată pradă celor mai josnice rătăcirii și atacuri ale diavolului.” (PR. PROF. DR. VASILE MIHOC)

„Studentii teologi trebuie să intre în Preoție cu convinșeri bine conturate, cu toate marile probleme clarificate. Din ucenici, prin hirotonie devin învățători. Răspunderea e mare.” († MITROP. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ)

„Preotul, ca să fie un păstor, trebuie să iubească pe cei încredințați lui spre mântuire, așa cum și Hristos, Păstorul cel Mare, ne-a iubit și ne-a dat viața. Sa pentru noi ca un adevărat păstor care-și primejduiește viața din iubire pentru oile sale (In 10, 11). Slujitorul care nu arde de pasiunea slujirii sale nu poate să aprindă în ceilalți flacăra iubirii de Dumnezeu, nu va convinge și nu va determina pe nimeni la hotărâri mărețe și durabile, în vederea mântuirii. Și nu numai că va eșua în a mântui pe ceilalți, dar se va pierde sigur și pe sine, fiindcă tot cel ce nu înmulțește talantul este

Despre preafie in lege a
condamnat pentru nelegu

Doare proafă în toate alese

"Bisneca noastră Oră, ☼
poate fi adusă la

poate fi adusă înapoi la frumusețea și la puterea ei primară
câtre Iisus Hristos Euharistic. Biserica noastră nu
față decât atunci când câte ne lipsește și-i cerem în zilele de
Împăratului din Altar.” (GALA GALACTON) ✚

„Dacă vocația pentru Preoție este absolut necesară, trebuie să fie meru cultivată, studiu, trăire și răvnă preoțească, cizelată, înobilată și târâni de a îmbrățișa această misiune. Ea e necesară pentru toate nivelele clerului. Se constată că cine a intrat în un refugiu în viață sau pentru căpătuială –, nu a dat roadă ele așteptate și a rămas un «furiș și tâlhar». (EPISCOP-VICAR IRINEU POP BISTRITENUL)

„Toată viața preotului trebuie să fie o Liturhie. Că neva a găsit pentru aceasta o formulă foarte potrivită: viața și propovăduirea preotului să fie o «Liturhie după Liturhie». Așa cum biserica e un loc sacru în mijlocul satului sau într-un cartier de oraș, tot așa și preotul trebuie să fie un sacerdot, un om sfințit și sfințitor, oriunde s-ar afla.

Doapre profeie in texte alese

✠

„O preoție care nu este susținută de iubirea autentică, lângă esecul de ordin fundamental, adică pierderea sufletelor, pe care Dumnezeu le va cere din mâna preoților, este amenințată în chiar structura ei formală. Să ne gândim numai la faptul că un preot slujește timp de patruzeci, cincizeci sau chiar mai mulți ani aceeași Sfințită Liturgie de sute și sute de ori pe an. Nici cel mai genial actor din lume nu ar putea să însușească un singur rol atât de vreme. Or, ceea ce poate salva pe preot de la pericolul rutinei care amenință pe oricine, este tocmai pasiunea înflăcărată pentru această operă mărească care, deși se adresează omului, nu este de la om, ci de la Dumnezeu. Câți preoți reușesc să reziste mai mult de câțiva ani să nu cadă în această moarte formală, în această uscăre a mlăditei pe trunchiul viu al Bisericii? Câți reușesc să slujească toată viața cu aceeași curențurare și cu același fior sfânt cu care au slujit în zori preoției lor? Câți reușesc ca îmbătrânind să se sustragă cumplitului diagnostic dat preotului din Sardses: Te crezi viu, dar ești mort!? (Apoc. 3, 1). Nu există decât un răspuns autentic, și anume cel dat de Mântuitorul: Râvna casei Tale m-a mistuit! (In 2, 17). Cine-și pune sufletul său ca ardere de tot pe altarul slujirii sale, cine va arde toată viața egal, cum este lumina mereu egală cu sine, acela nu-și va pierde plata sa, după cum se făgăduiește în Apocalipsă preoților vrednici.” (PR. PROF. ION BUGA)

„Credincioșii, pe bună dreptate, vor să vadă în preotul un om al lui Dumnezeu, un om sfânt și plin de putere mai deplin cu puțință chemarea și spre a pune în lucrare căminul a Hirotoniei! Preotul trăiește el însuși într-o lume față de dificultățile vieții de toate zilele, pentru el și pentru familia sa. Într-o lume în care mai toți lupă să se afirme să se îmbogățească, nu-i este deloc ușor preotului să le înfrunte în viața sa umilă de dănuire și slujire.”

„Ne trebuie grozav, azi mai mult ca oricând, înțelegerea preoților, cumpătul lor aducător de pace, sfințenia și mai au atari oameni: insufiați de Duhul Sfânt, neclintii în valurile desertăciunilor omenescii și încredințați până la moarte că Împărăția Mântuitorului nu face parte din lumea aceasta!” (GALA GALAXION)

✠ „Slujba de preot e o slujbă de la Dumnezeu. Preotul e solul Domnului, e procul, e apostolul Lui. Preotul e stră-Domnului trimis la oi de Păstorul păstorilor, de Păstorul cel Bun.” (Pr. Iosif TRIFA)

[illegible]

†
„Preotul să nu uite: trebuie să fie om al rugăciunii, al meditației, o fereastră către Dumnezeu. Dacă rămâne luminos, iese din starea de Preoție. Preotul trebuie să fie miostiv, bun, iertător, să încurajeze, să îmbărbăteze, să fie părinte al tuturor, precum i se spune. El trebuie să confirme în permanență acest apelativ.” († MITROP. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ)

+

ST

Dar preotul român a avut și chemarea de îndrumător al sufletului românesc. Străduindu-se să-l ducă la Dumnezeu, tocmai din pricina că vedeau în el și străjerul sufletului românesc." (PR. ION BUGA)

✠ "Colaborarea soției la opera de mântuire a preoților poate fi multiplicată și amplă, începând cu crearea unei evlăvie casnice și creșterea copiilor în duhul cel mai autentic ortodox și continuând cu participarea ei la opera de binefacere biserică, iar atunci când Dumnezeu a împodobit-o cu voce frumoasă, poate însuși cântarea liturgică prin armonitatea, priceperea și dragostea ei pentru cele sfinte." (PR. ION BUGA)

✠ "Un preot devotat pentru Hristos și pentru Biserica duhovnicească exemplară, să se tragă dintr-o familie de buni creștini și să aibă el însuși o familie model în parohie, să-i avorteze. Să fie ca o mamă duhovnicească pentru mame și copii, pentru văduve, bolnavi și pentru orfanii din parohie, și să se poarte întru toate cuvințios, cu cuvântul, cu fapta, și cu îmbrăcămintea." (PR. NICOLAE TANASE)

✠ "Poporul nostru privește astăzi cu speranță spre un viitor în care să strălucească zorii unor împliniri. Cum ar putea lipsi, într-o perioadă atât de crucială ca aceasta, aportul esențial al Bisericii și al preoților ei? Voim cu toții pentru poporul nostru o viață nouă și o «slavă» pe măsura gloriei-

170

„Cine însă, dacă nu Biserica și preoții, să-i aparțină al sufletului românesc. Străduindu-se să-l ducă la Dumnezeu, tocmai din pricina că vedeau în el și străjerul sufletului românesc." (PR. ION BUGA)

✠

„Colaborarea soției la opera de mântuire a preoților poate fi multiplicată și amplă, începând cu crearea unei evlăvie casnice și creșterea copiilor în duhul cel mai autentic ortodox și continuând cu participarea ei la opera de binefacere biserică, iar atunci când Dumnezeu a împodobit-o cu voce frumoasă, poate însuși cântarea liturgică prin armonitatea, priceperea și dragostea ei pentru cele sfinte." (PR. ION BUGA)

✠ "Un preot devotat pentru Hristos și pentru Biserica duhovnicească exemplară, să se tragă dintr-o familie de buni creștini și să aibă el însuși o familie model în parohie, să-i avorteze. Să fie ca o mamă duhovnicească pentru mame și copii, pentru văduve, bolnavi și pentru orfanii din parohie, și să se poarte întru toate cuvințios, cu cuvântul, cu fapta, și cu îmbrăcămintea." (PR. NICOLAE TANASE)

✠ "Poporul nostru privește astăzi cu speranță spre un viitor în care să strălucească zorii unor împliniri. Cum ar putea lipsi, într-o perioadă atât de crucială ca aceasta, aportul esențial al Bisericii și al preoților ei? Voim cu toții pentru poporul nostru o viață nouă și o «slavă» pe măsura gloriei-

171

Despre preotii în lăcașele
nașilor, fapt care-l va obliga pe preot și pe credincioșii
morrându-se exact pe cine prezintă." (Pr. Prof. Ion Buga)

✠ "Nu este binecuvântare mai mare pentru un sat decât un preot lenes, nu este o osândă mai mare pentru un preot lenes, cu «ogorul» parohial plin de scaieți și de bălăni." (Pr. Iosif Trifa)

✠ "Preotul trebuie să convingă pe oricine că de la cel rău prin intermediul practicilor demonice, în perspectiva eter-
nității, se va transforma într-o mare durere și rușine
Dimpotrivă, necazurile, suferințele și neajunsurile, în per-
pectiva lui Dumnezeu, se vor înalta întru bucurie (cf. în
16, 20), și lacrimile de acum vor fi mărginitoare de mul-
te, spre răscumpărarea Împărăției. Oamenii trebuie
nu să încerce să scape de demnitate suferința și necazurile, și
sufletului." (Pr. Prof. Ion Buga)

✠ "Ascultarea de păstori este o condiție esențială de
slăvire a lui Dumnezeu, de sfințire și de mântuire, precum
și pentru menținerea unității de credință și a păcii și
armoniei în sânul Bisericii» (cf. I Cor. 14, 33). De aceea și
Apostolul Petru îndeamnă pe păstoriți, fii duhovnicești ai
păstorilor lor: Asemenea și voi, fiilor duhovnicești ai
puneți-vă preoților (I Petru 5, 5). Deci ascultarea este po-
runcă divină și cei ce n-au ascultat au fost pedepsiți de

Despre preotii în lăcașele
nașilor, fapt care-l va obliga pe preot și pe credincioșii
morrându-se exact pe cine prezintă." (Pr. Prof. Ion Buga)

✠ "Nu este binecuvântare mai mare pentru un sat decât un preot lenes, nu este o osândă mai mare pentru un preot lenes, cu «ogorul» parohial plin de scaieți și de bălăni." (Pr. Iosif Trifa)

✠ "Preotul trebuie să convingă pe oricine că de la cel rău prin intermediul practicilor demonice, în perspectiva eter-
nității, se va transforma într-o mare durere și rușine
Dimpotrivă, necazurile, suferințele și neajunsurile, în per-
spectiva lui Dumnezeu, se vor înalta întru bucurie (cf. în
16, 20), și lacrimile de acum vor fi mărginitoare de mul-
te, spre răscumpărarea Împărăției. Oamenii trebuie
nu să încerce să scape de demnitate suferința și necazurile, și
sufletului." (Pr. Prof. Ion Buga)

✠ "Ascultarea de păstori este o condiție esențială de
slăvire a lui Dumnezeu, de sfințire și de mântuire, precum
și pentru menținerea unității de credință și a păcii și
armoniei în sânul Bisericii» (cf. I Cor. 14, 33). De aceea și
Apostolul Petru îndeamnă pe păstoriți, fii duhovnicești ai
păstorilor lor: Asemenea și voi, fiilor duhovnicești ai
puneți-vă preoților (I Petru 5, 5). Deci ascultarea este po-
runcă divină și cei ce n-au ascultat au fost pedepsiți de

ta Preoția. Fuga de Preoție sau rezistența uneori prelungită pe care i-au opus-o în general mulți Sfinți Părinți vădea o conștiință, sublinia prezența vocației preoțești. Preoții sunt datori să se autoexamineze spre a stabili dacă au sau nu vocație. Unele vocații lente se precizează și ies la iveală prin contactul neîntrerupt cu Sfântul Altar, cu preoți îmbunătățiți. Vocația nu exclude, ci e bogată și mereu controlată." (EPISCOP-VICAR IRINEU POP BISTRITANUL)

„Datoria credincioșilor mireni este să respecte pe cei aleși de Dumnezeu a fi reprezentanții Săi pe pământ. Dincolo de orice slăbiciune și imperfecțiune omenească, mireni trebuie să-i privească pe clerici ca pe părinții lor sufletești și să știe a distinge pe fruntea lor nimbul sfințeniei conferit prin Taina Preoției. Ascultarea de păstorii Bisericii este o altă mare îndatorire a fiilor duhovnicești, cunoscând că în persoana lor Însuși Hristos este ascultat.” (PR. DR. ȘTEFAN SLEVOACĂ)

„Politica a fost și va rămâne totdeauna o mare pasiune omenească, iar noi, ca oameni, nu putem să nu fim ispitiți de această patimă. Dacă însă vom privi cu luare-aminte istoria lumii, vom înțelege degrabă că, pe cât este de intensă patima politică, pe atât este de înșelătoare și deșartă. Trebuie să ne ferim de ea așa cum fugim de toate celelalte mari patimi omenești, pentru ca să rămânem liberi și să angajăm «lupta cea mai bună», lupta cu patimile, inclusiv cea politică, și nu, încătușați de o convingere politică îngustă, să ne luptăm cu oamenii de altă convingere. Preotul nu se va lupta niciodată cu oamenii, ci pentru om.

Despre preoție în textele aluse

Biserica nu face politică, ci creează civilizație, adevărată civilizație în care pacea va fi judecător și stăpânitor va fi dreptatea (Is. 60, 17). Prin urmare preotul ortodox nu e nici politician, nici apolitic; el este metapolitic, întrucât caută, pentru el și pentru credincioși, cetatea viitoare. El trebuie să fie liber de toată zădărnicia contemporaneității. Ochiul lui trebuie să fie ager ca al vulturului, spre a vedea cea mai mică realitate de pe pământ de la înălțimea cerului. Rostul lui nu este de a schimba orânduirea socială, ci de a ajuta pe om să se schimbe în cadrul celei existente după chipul «Împărăția ce va să fie». Amin.” (PR. PROF. ION BUGA)

„Preotul trebuie cinstit de credincioși pentru faptul pe care îl are, căci arhieriei și preoții în lumea aceasta «sunt izvoarele binecuvântării». Deci de trei ori fericit este acela care dorește pururea să fie binecuvântat de arhieru și de preot. Credincioșii, când trec pe lângă un preot, sunt datori să-i dea îndoită cinste și să-i zică cu evlavie: «Binecuvân-tează, părinte!». Căci și Sfântul Ioan Gură de Aur grăiește astfel: «Sfântă este limba preotului și preasfântă este gura lui». Deci, când te-ai dus la preot și te-a binecuvântat, Domnul te-a umplut de toată binecuvântarea Duhului Sfânt cu care este îmbrăcat.” (ARHIM. CLEOPA ILIE)

„Păstorul destoinic își aduce aminte că în ziua hiro-tonirii lui, Arhierul cel veșnic l-a luat de mână și l-a făcut preot al Său. Atunci i-a încredințat prețiosul odor poruncindu-i să-l păstreze până la a Doua Venire a Sa, când i-l va cere înapoi. Conștient de aceasta, păstorul cel bun își dă viața pentru oile sale, este gata să le hrănească cu sân-

gele jertfei sale, după pilda lui Hristos." (EPISCOP-VICAR IRINEU POP BISTRITANUL)

„Păstrarea vitalității pleromei poporului ortodox e asigurată în timp în mănăstire și în parohia hrănită spiritual de aceasta. Fără această interconectare existențială dintre credincios și parohie nu poate fi vorba serios de o mărturie ortodoxă. Aceeași viață a parohiei, ca activare a harismelor Duhului Sfânt ale credincioșilor ei, exercită cea mai viguroasă, dinamică și mai eficace misiune. Prin viața parohială, Ortodoxia e prezentă așa cum este: ca viață și cale spirituală care dă un sens vieții și descoperă destinul vieții ei adevărat. E de prisos, desigur, să spunem că acest cuvânt nu se referă la o sintaxă (adunare) parohială convențională care ține locul cunoscutelor întruniri lumești pentru aranjarea măruntelor oportunități zilnice. Parohia ortodoxă fundamentează slujirea (diaconală) socială și fraternă în spiritualitate, în contactul permanent cu harul Duhului Sfânt, în limitele ascezei și comuniunii sacramentale.” (PR. PROF. DR. GHEORGHIOS D. METALLINOS)

„Preotul trebuie să stea în ajutorul tuturor, cu pricepere și la nivelul fiecăruia. Preotul e un generos. El e un făcător de bine, dacă se poate spune așa, de profesie. Preoția nu e profesiune, dar a fi de profesie făcător de bine e un act de dăruire. Preotul vrea ca toți să se mântuiască. El trebuie să-i învețe cum s-o facă. De aceea misiunea preotească e mare și frumoasă. E fratele tuturor oamenilor. E cel de care oricine se poate sprijini. E prietenul tuturor. Preoții sunt che-

Despre preoția în toate altele

mai să fie sfințitori al vieții și învățători al credinței. Și modele." († MITROP. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ)

„În parohia sa, preotul reprezintă pe episcop și pe Apostoli. De aceea mare este răspunderea și harul preotului slujitor. De el depinde cel mai mult mântuirea credincioșilor săi și întărirea Ortodoxiei și a vieții duhovnicești în fiecare parohie. Însă și păstorii săi trebuie să asculte în toate pe preotul lor, să colaboreze cu el, să se roage pentru el, să-l ajute în pastorație și să-i arate în toate supunere și dragoste. Căci un preot bun poate transforma duhovnicește o parohie și mântui mii și mii de suflete. Dar și credincioșii iubitori de Hristos, prin rugăciunea lor, pot schimba viața și sufletul preotului mai puțin bun. Fără o asemenea colaborare duhovnicească între preot și credincioși, Biserica Ortodoxă nu poate avea parohii fără secte și preoți cu adevărat devotați pentru Hristos.” (PR. NICOLAE TÂNASE)

„Preotul trebuie să fie același în parohie, pe stradă, când plouă din parohia lui în altă parte, când călătorește cu mașina, cu trenul, cu avionul, când se întâlnește cu cineva, când îl știe cineva că este preot și când nu-l știe că este preot. Căci totdeauna cineva îl știe! și aceasta, dacă e să ne gândim numai la ochiul pământesc! În mod sigur însă ochiul lui Dumnezeu îl vede permanent, îl știe, îl cunoaște, îl urmărește, în orice împrejurare, în orice loc a fi. Nu se poate ascunde nicăieri!” († MITROP. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ)

„Preotul trebuie să fie ca în Liturghie în toată viața lui și peste tot. Această comportare este cerută astăzi mai mult

decât oricând. În primul rând de cei pe care preotul îi pretorește. Vor să-l știe pe preot în autenticitate și în sinceritate. Vor să știe că preotul lor nu este un impostor, că nu este doar un purtător de haină și de chip preotesc, dar e și de Har și de sfințenie." († MITROP. ANTONIE PLAMADEALA)

„A fi soție de preot nu-i totuna cu a fi soția oricui. Ea intrare în misiune. Mulți dintre studenții noștri nu prea au experiență de viață și se lasă prea ușor atrași de tinere care caută doar o căsătorie și care se dovedesc după aceea a nu mai avea nimic comun cu misiunea preotască a soțului. Nu înțeleg nimic din ea, pur și simplu. Le e gândul doar la găтели scumpe, la petreceri, la vacanțe, la mașini. Unele nici n-au intrat vreodată în biserică. Însă remarc faptul că cele mai multe din soțiile preoților sunt adevărate preotese, se identifică cu misiunea soțului, îl ajută, îl sprijină, au case frumos închegate, cresc copii cuminți care devin oameni valoroși în societate. Cinste acestor femei sfinte care au știut ce fac atunci când au pășit pe calea căsătoriei cu un preot! Au văzut într-asta vocația lor. Două astfel de vocații dau rezultate duble." († MITROP. ANTONIE PLAMADEALA)

„Eu îmi aduc aminte întotdeauna, când vorbesc despre spovedanie și de secretul spovedaniei, de o întâmplare petrecută undeva în Franța: Într-un sat, credincioșii au înălțat o statuie preotului lor. Se spune că a fost omorât cineva și au existat martori care l-au văzut pe preot prin preajma locului. Martorii convocați de procuror au depus mărturie împotriva lui. Se vede că va fi fost și vreo ceartă între preot și omul ucis, așa încât lucrurile au pledat contra preotului

din mai multe motive. Sentința judecătorului a fost: *condamnare la moarte*. Preotul este criminalul. A fost executat în fața credincioșilor, în mijlocul satului, deși bietul preot a declarat într-una că e absolut nevinovat. Probele erau însă toate împotriva lui. Ei bine, după vreo 30 de ani, o femeie s-a prezentat la procuror căruia i-a mărturisit că are pe conștiință ceva foarte grav și că înainte de a muri – era foarte bătrână – dorește să spună adevărul. Și care era adevărul? «Eu l-am omorât pe omul acela, pentru care a fost condamnat la moarte preotul nostru. Și aș vrea să vă mai informez că după crimă, având remușcări de conștiință, m-am dus la preot și i-am mărturisit crima. Preotul a știut că eu eram criminala, dar n-a dezvăluit secretul spovedaniei. A preferat să moară el, acuzat, dar să păstreze taina încredințată la scaunul spovedaniei.» Un asemenea preot trebuie să ne fie exemplu de confidențialitate absolută. Satul, drept recunoștință, după 30 de ani, i-a ridicat preotului o statuie în centrul satului, pe locul unde a fost executat.” († MITROP. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ)

„Îndatorirea fundamentală a preotului este să nu divulge secretul spovedaniei sub nici o formă, nici sub formă de aluzie măcar, chiar cu prețul vieții. Să nu discute în familie sa despre cele auzite la scaunul spovedaniei și cu nimeni altul. Să nu comenteze nici cu cel mărturisit, după ce l-a dezlegat. Păcatul pe care ți l-a spus un credincios trebuie uitat din momentul în care ți s-a confesat. Penitentul își recapătă imediat înaintea ta demnitatea pe care o avea înainte, pentru că l-ai iertat, l-ai dezlegat, i-ai dat canon, ai reglementat onest problema lui. N-ai voie nici măcar lui să-i

4.

+

2/25/50

183

"Duhul nu himitonește
lucrarea prin toți." (Apoc. 17:17)

„Unii teologi, sunt teologi doar din
realitate niște teologi-neteologi”

„Reverenda este sindardul Bisenicii lui Hrisos. După diplomă, fiind în aceea noi, care o purtăm, trebuie să ne sforțăm să-o onoreze și să-o respecte.” (Biserica Ortodoxă din România)

„Care și pe mine, smeritul și
robul Tău, cel învins”

Preotiei, ca să intru în ceea ce este dincolo de catapeteasmă și să audă glasul Evangheliei Domnului Dumnezeu și să vadă cu ochii lor chipul Sfintei Jertfe... (MOLITVENICĂ, RUGĂCIUNE A TĂINEI SFÂNTULUI MASLU)

„...oi suntem nevrednici! Oricât de curat ar fi cineva, slujirea aceasta e prea mare. Dacă s-ar merge după vrednicia care se cere, n-ar mai fi nimeni preot pe pământ” (PROF. LAURENTIU DUMITRU)

„Întrebare (Danion Vasile): Sfinții Părinți spun că cine nu e feciorelnic nu poate să fie preot. Ce pădere aveți?

Despre preafus

[illegible][illegible][illegible]

„Sunt unii care văd în Preoție o afacere (profesie, me-
serie, carieră etc.). Aceștia ar fi fost în stare să pună mâna
pe Preoție cu orice preț. Ferește-te, deci, de a da bani pen-
tru hirotonire sau parohiei! Sfântul Ioan Gură de Aur spune
că: «Mulți au răpit Preoția cu bani, dar n-a fost cine să-i
vadească, n-au auzit cuvintele spuse de Petru odinioară lui
Simon Magul (cf. Faptele 8, 18-24). Asta nu înseamnă că au
scăpat de pedapsă; vor primi o pedapsă cu mult mai
cumplică decât aceea pe care ar fi primit-o pe pământ, pen-
tru că istoria lui Simon Magul nu i-a învățat minte». Pentru
păcatul simoniei, după canoane, există un singur fel de

Despre preoție în texte alese

ades preoții parohi au senzația că școala cere de la ei, atunci material - burse etc. Un fapt pozitiv ar fi că marea împotriva înveșmântare a școlii, născând încrederea din parte vie a vieții parohiale, iar nu ca pe o anexă, ca pe o de ocolit." (PR. CONSTANTIN NECULA)

„Molifelnicul rămâne cartea de medicină generală a preotului. Aici se pune de acord o terminologie comună, limbaj comun. Omul bolnav așteaptă vindecarea deplină, trimiteră celor zece leproși din Evanghelia lui Luca ca să se arate preoților și aprecierea care se bucură medicul în Cartea lui Isus Sirah, sunt exemplele unei sinergii în toare." (PR. IOAN PÎNTEA)

„Cel care, având impedimente majore la Preoție, se duce cu dosarul să primească hirotonie, poate, oare, spune că a avut chemare de la Dumnezeu? Unde e marea nădejde? La întâlnirea cu Hristos la Înfricoșătoarea Judecată... «Ce-ai tunci cel nechemat?» De aceea, vorbește chiar cu marele Arhieru Hristos problema aceasta, ai nădejde că Dumnezeu, Care știe inima fiecăruia, te va chema prin episcop dacă va voi să-I slujești Lui astfel, deși, de bună seamă, sunt multe feluri de slujiri. Cine n-are impedimente majore la Preoție

„Dacă se poate duce la episcop să discute despre o crențială hirotonie, după ce în prealabil a primit binecuvântarea duhovnicului. Spun să discute, nu să meargă să ceară, ca și cum s-ar cuveni să primească..." (PROF. LAURENTIU DUMITRU)

„În mare măsură poporul nostru are o rea înțelegere asupra preotului la căpătâiul unui bolnav. Când bolnavul îl vede pe preot că se apropie cu Sfânta Cuminecătură, el crede că acesta e semnul prevestitor al morții lui, pe care nu e dispus să-l accepte. De aceea, preotul va trebui să fie foarte înțelept și extrem de precaut; el trebuie să-l încredințeze că în- gătească din vreme pe pacient și să-l încredințeze că nu părtășania este, prin ea însăși, un medicament, că ea nu aduce moarte, ci dimpotrivă, sănătate și viață. Iată, deci, cât de grea este misiunea unui preot în spital: aici, el are de a face cu niște psihologii foarte fragile, care se cer, ele însele, tratate cu insistență și tact." († EP. BAROLOMEU ANANIA)

„De-ai fi curat ca îngerii și sfânt ca Ioan Botezătorul, preot nu poți să fii!" (PR. CLEOPA ILIE, CÎTÂNDU-L PE SF. EFREM SIRUL)

„Nu este mai mare bucurie pentru mine decât a rămâne ceasuri întregi pe scaunul de spovedanie pentru a-i împăca pe oameni cu Dumnezeu." (BĂTRÂNUL EPIFANIE)

„Cei aflați în detenție într-un penitenciar, pentru ispășirea unor pedepse primite în urma unor fapte comise,

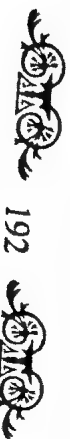

Dupre preotia in tarile altele
minie si simbol al adevărilor vesnice si neschimbatelor
care le reprezintă!" (BĂTRÂNUL EPIFANIE)

✠
„Preotul va evita cu grija orice actiune sau manifestare
care ar putea să dezbine pe credincioși, pe Constițiu și Comitetul parohial și să învâlbiească par-
hia. Totodată, el va căuta să preîntâmpine și să combată
orice manifestare individuală centrifugă și să combată
din partea credincioșilor săi, care ar putea să păgubească
coeziunea sufletească a parohiei, să ducă la disocierea sau
la fărâmițarea unității ei sufletești, să-i slăbească și să
pericliteze țărița.” (PR. PROF. DR. ENE BRĂNISTE)

✠
„Văzând pe unii păstori că nu corespond, prin purtarea
lor, însemnătății cinului lor, mulți dintre păstori cad în
nedumerire, dacă serviciul divin pe care îl săvârșesc astfel
de păstori este într-adevăr valabil. Spre liniștirea și în-
găterea unor astfel de mireni, vom cita afirmația Sfântului
Ioan Gură de Aur, care zice: «Păstori nu face decât să-și
deschidă gura, totul însă îl săvârșește Dumnezeu!». Ob-
servația aceasta este adevărată. Țăranul seamănă adesea cu
o mână murdară, însă câmpiile, trecând cu vederea aceea
necurăție, se acoperă prin binecuvântarea lui Dumnezeu cu
o bogată și frumoasă holdă de roade.” (IACOB, ARHIEP. DE
NEJEGOR)

✠
„Conștient de responsabilitatea principală, care este
viața credincioșilor săi de aici, pe pământ și dincolo, în
vesnicie, nu-i va rămâne timp pentru alte ocupații străine
de slujire. Aplecându-se de fiecare dată spre exigențele

Dupre preotia in tarile altele

și bucuriile și
când am îmbrăcat reverenda preoțească, toți au avut
„Când am îmbrăcat reverenda preoțească, toți au avut
dorința de a ne sfinți. Trebuie să fim cu multă luare-ăminte.
Căci cinstea din partea lumii, mândria și slava deșartă ne
pot face să ne pierdem sufletul în loc de a ne sfinți.”
(BĂTRÂNUL IACOB)

✠
„Ritualul Tainei Hirotoniei se săvârșește în Altarul
Bisericii, după o procesiune a candidatului în jurul Sfintei
Mese, sărutând și venerând cele patru colțuri ale Altarului.
Este o precesiune identică cu cea de la Cununie, pe motivul
că raportul preotului cu parohia are ca model unirea conju-
gală dintre Mire (Hristos) și Mireasă (Biserică) (cf. Efes. 5,
25). O unire care este veșnică, irevocabilă (cf. Rom. 11,
29). În fața Altarului, episcopul se roagă ca harul divin,
care vindecă ceea ce este slab și împlinește ceea ce lipsește,
să ridice prin punerea mâinilor lui, diaconul care trebuie să
devină preot și să fie umplut de harul Duhului Sfânt, spre
a propovădui Evanghelia împărăției, a învăța cuvântul ade-
vărului, a aduce daruri și jertfe spirituale, a înnoi poporul
prin baia regenerării, a chivernisi în mod fidel Preoția.”
(PR. PROF. ION BRIA)

✠
„Hotărârea de a pune școlile teologice sub patronajul
spiritual al Sfinților Trei Ierarhi este o conștiință oficială
a ceea ce de fapt exista prin însăși firea lucrurilor, căci este

ca un ostaș, mereu pe front. Și nu-și poate suspenda Preoția nici o clipă. Trebuie să fie mereu egal cu sine, după modelul Hristos. Să audă neconținut îndemnul Sfântului Apostol Pavel: Nu fi nepăsător față de harul care este întru tine, care ți s-a dat prin punerea mâinilor mai-marilor preoților!" (I Tim. 4, 14). († MITROP. ANTONIE PLĂMĂDEALA)

„Față de generația noastră pervertită, duhovnicul trebuie să uzeze de economie (notă: economia constă în adaptarea sfintelor canoane și a regulilor disciplinare la starea duhovnicească, fizică și psihică a fiecărui penitent), căci dacă el se folosește de rigoare (acrivie canonică), niciun penitent nu poate fi găsit vrednic de a se cumineca, sau foarte puțini. O prudență absolută și un mare discernământ sunt necesare duhovnicului. El trebuie, de asemenea, să se roage cu căldură lui Dumnezeu, să-l lumineze asupra felului în care trebuie să folosească sau să aplice principiul economiei.“ (BĂTRÂNUL FILOTEI)

„Hirotonia nu se repetă. Harul acestei Taine se împărtășește unei persoane pentru aceeași treaptă o singură dată, și el rămâne în ea pentru totdeauna dacă nu cere împărtășirea harului Preoției pentru o treaptă imediat superioară (diaconul și preotul). Canoanele pedepsesc cu depunerea atât pe cel ce primește hirotonia a doua oară, cât și pe cel care hirotonește o persoană care a mai fost hirotonită o dată valid (Can. 68 ap.).“ (PR. PROF. DR. DUMITRU RADU)

„Păstrarea unității parohiei și dezvoltarea patrimoniului ei spiritual și material implică o conștiință de enoriaș

Despre preoția în texta aleasă

citorul deosebit de ei și de ea, prin preoții care nu sunt rânduiți preoți de comunitate, ci sunt rânduiți de Dumnezeu asemenea lui Hristos, ca chipuri vizibile ale lui Hristos sau organe ale Lui." (PR. PROF. DUMITRU STĂNILOAIE)

„Din momentul Hirotoniei, preotul schimbă modul de viață de mai înainte. Nu-și mai aparține. Este omul jertfei prin excelență. Biserica îl îmbracă în haina sacerdotală spre a fi ușor recunoscut și abordat. Haina preotească este intim legată de identitatea slujirii și, în același timp, semnul legăturii cu înaintașii și cu misiunea ce o are de îndeplinit. Așa cum ar fi de neconceput a vedea medic în cabinet fără halat, nu este de conceput preot fără sutană. Cu o deosebire: medicul are și timpul său fără halat. Preotul est în exercițiul misiunii tot timpul. De aceea, uneori se vorbește de «jugul preoției». Dar «jugul» este ușor (cf. Matei 11, 29-30) atunci când se lucrează cu conștiință și responsabilitate. Jertfa oferită prin iubire generează totdeauna acte ale iubirii († EP. CASIAN CRĂCIUN)

„Primitorul hirotoniei este creștinul ortodox liber, major, de sex masculin, sănătos trupește și sufletește și pregătit pentru prelucrarea preotească intelectual, teologic și moral. Diaconii și preoții pot fi căsătoriți, dar numai înainte de hirotonie. Prin Sinodul Trulan s-a stabilit, pentru întreaga Biserică, ca episcopii să fie necăsătoriți, recrutați dintre monahi sau preoți văduvi prin deces, sau dintre mirenii teologi necăsătoriți cu vocație pentru episcopat." (PR. PROF. DR. DUMITRU STĂNILOAIE)

„Preoția, darul ce se împărtășește prin punerea mâinilor arhieresti, nu se leagă de bătrânețe, după cum de asemenea nu s-ar putea spune că se leagă de tinerețe, fapt un cuvânt nu e în funcție de vârstă, ci de virtutea celuia cărui i se dă. Și cum virtutea nu are vârstă, tot astfel nu are nici preoția. La drept vorbind, a pune problema vârstei în ceea ce privește Preoția e un nonsens. Aici pareă mai mult decât oriunde nici nu există bătrânețe și tinerețe. Este adevărat totuși că, ținând seama de o practică îndelungată, Biserica a rânduit o anumită limită de vârstă sub care nimeni să nu poată fi hirotont: 25 de ani diaconul, 30 de ani preotul, 40 ori 35 episcopul. Aceasta, desigur, pentru unul motiv că vârsta necoaptă împiedică exercitarea unei îndatoriri mai grele, deci și a celei preoțești... Toemai de aceea dispozițiile canonice privitoare la limita de vârstă pentru hirotonie nu s-au aplicat niciodată în chip rigid, ci au fost acomodate fiecărui caz în parte. Spunem că nu vârstă, ci vrednicia morală este aceea care dă Preoției întreaga ei valoare. Într-adevăr, istoria și experiența ne oferă multe exemple de preoți tineri foarte merituoși, precum și de preoți vârstnici departe de înălțimea chemării lor; la fel, preoții indiferenți și leneși, dar și preoții vârstnici, extrem de activi și geloși. Atât tinerii, cât și bătrânii, trebuie să fie la fel de prețuiți dacă sunt vrednici, dacă sunt așa cum le-o cere misiunea căreia s-au consacrat. Și nu poate avea nici o scuză preotul tânăr pentru cazul că ar dovedi lipsă de înțelepciune, necumpătare, neînțelegere, după cum la fel nu poate avea nici o scuză preotul bătrân pentru cazul că ar manifesta indiferență, plictiseală, inactivitate. Adevăratul preot tre-

buie să se comporte totdeauna ca un tânăr plin de înflăcărare, dar și ca un bătrân cu o bogată experiență de viață. Și totuși, cămințetea împrumută aceluia care o poartă ceva în plus. De când e lumea, bătrâneții i s-a acordat o cin-
stire deosebită, socotindu-se că ea ar concentra în sine
energii sufletesti acumulate pe parcursul unei vieți trăite
din belsug. De aceea, fără ea să fie condiționată de
bătrânețe. Preotia celor de vârstă venerabilă este îndrep-
tătită la deosebită prețuire. Iar dacă vârstei i se adaugă
vrednicia spirituală, avem fericirea de-a cinsti în purtători ei
pe aceia de care Biserica are totdeauna nevoie." († MITROP.
NICOLAE CORNEANU)

„Conducerea cu păstorie a sufletelor spre mântuire e
totdeauna o slujire; ea are caracter duhovnicesc, căci e de
la Duhul Sfânt, împreună cu harul Preotiei. Ea nu urmă-
rește altceva decât mântuirea credincioșilor, ea și celelalte
slujiri ale Preotiei, sau punerea lor în relația de iubire ne-
sfârșită cu Hristos și întreolaltă. Ea se conduce după pilda
Mântuitorului. Care n-a venit să I se slujească, ci să-și dea
sufletul Său ca jertfă pentru mulți" (Mt. 20, 25-28). (PR.
PROF. DUMITRU STĂNILOAE)

„Mănăstirea și parohia sunt cele două centre ale vieții
creștine. Mănăstirile sunt hrănite de parohii, iar ele ajută
parohiile în felul lor. De obicei creăm conflicte și rupturi
între cele două centre de viață spirituală. Însă, în Ortodo-
xie, spunem că există legătură între parohii și mănăstiri.
Sfântul Ioan Gură de Aur, de pildă, își îndeamnă ascultă-
torii să cerceteze mănăstirile spre a vedea pe îngeri pă-

Despre preoția în toate altele

măntești, cum îi numește pe călugări, ca apoi să poată să ducă o viață sănătoasă, în obște și în familie. Prin urmare, a cugeta și a activa altfel decât în spiritul comunului și al conlucrării sinergice, acest lucru nu ține de etnosul ortodox, ci de o scindare a sobornicității Bisericii și o schizofrenie duhovnicească." († MITROP. HIROTHIOS VLACHOS)

„Contemporanii spun că șaguna repeta adeseori o vorbă: «De m-aș naște de o sută de ori, tot preot m-aș face». (Nicolae Popea, *Discurs de receptiune la Academia Română*, București, 1990, p. 6). Acela e preot bun care poate face oricând pe parcursul vieții lui o declarație asemănătoare." († MITROP. ANTONIE PLĂMĂDEALA)

„Prin Preoția sa slujitoare, preotul nu e scos nici el, ca persoană individuală, din necesitatea rugăciunilor pentru sine, asemenea tuturor credincioșilor. Slujind jertfa lui Hristos pentru comunitate și legând de ea rugăciunile pentru credincioși, se include și pe sine între aceștia, scoțând la Proskomidie o părticică și pentru sine. Pe lângă aceea, cere și el altor preoți să se roage pentru el la săvârșirea Euharistiei. În Preoția lui slujitoare include și jertfa, și rugăciunea lui individuală, și în aceasta e arătată unitatea lui cu ceilalți slujitori. Iar dacă nu-și împlinește Preoția lui cu vrednicie sau dacă nu se roagă și nu-și aduce și jertfa lui pentru sine, își riscă mântuirea personală." (PR. PROF. DR. DUMITRU STĂNILOAE)

„Grija păstorească a Bisericii și a păstorilor nu ține de lucrări exterioare, de odihnă și relaxare psihologică, ci de

concepe Sfânta Liturghie fără predică sau cuvânt de învățătură. Am putea spune chiar că Liturghia nu este completă dacă nu are și predică. Dar aceasta trebuie să însoțească nu numai Sfânta Liturghie, ci toate lucrurile sfînșitoare ale Bisericii, Sfintele Taine și ierurgii, la care obligatoriu trebuie rostit un cuvânt de învățătură. Numai așa, acestea pot fi cunoscute în rostul și semnificația lor teologică și simbolică pe care o au în viața credincioșilor. A rămâne astăzi numai la oficierea rânduiclii slujbei, fără un cuvânt de învățătură, înseamnă a încuraja necunoașterea teologică și lipsa de grijă pentru păstoriți. Preotul nu mai poate rămâne doar un om al Liturghierului și Moliftelnicului, un prestator de servicii religioase, impuse de rânduiala tipiconului sau solicitate de credincioși, ci grija lui trebuie să cuprindă și instruirea credincioșilor. Este adevărat că din cultul ortodox atât de bogat în rugăciuni, imne, texte biblice și idei, credincioșii pot învăța multe, dar acestea nu pot suplini predica și cateheza." (PR. PROF. DR. NICOLAE D. NECULA)

„Harul Hirotoniei rămâne pentru totdeauna în cel hirotonit (cf. I Tim. 4, 14); unul că acesta nu mai poate deveni mirean. El rămâne în starea de cleric toată viața. Pentru abateri de la îndatoririle preoțești, diaconul și preotul pot fi opriți de la exercitarea funcțiilor preoțești, dar harul Hirotoniei nu poate fi luat. Prin depunere din treaptă, pentru abateri morale sau prin caterisire, pentru grave abateri morale și de credință, sau pentru schimă și erezie, harul Preoției în respectivii este nelucrător. Prin caterisire, respectivul este adus în treapta de mirean simplu sau monah simplu, sau pur și simplu îndepărtat total din Biserică pentru motive de

Despre preoția în textele alese

erezic, prin anatemă sau excomunicare." (PR. PROF. DR. DUMITRU STĂNILOAE)

„Preotul ca activare în planul sensibil a Preoției nevăzute a lui Hristos sau a mijlocirii lui Dumnezeu, e un dar al lui Dumnezeu. Credincioșii au mereu nevoie de preotul vizibil, deosebit de ei, pentru că au mereu nevoie de Hristos, ca Mijlocitor. Omul nu-și răpește mântuirea de la Dumnezeu, cum ar fi în cazul când s-ar face el însuși preot. Nici comunitatea nu o poate răpi, ca să dea Preoția de la sine. Precum Hristos a fost trimis de Tatăl ca Mijlocitor, așa preoții și episcopii sunt trimiși de Hristos ca cei prin care Își împlinește în mod văzut lucrarea Sa mijlocitoare sau mântuitoare. De aceea ei primesc de la Hristos Duhul Său, ca Hristos să săvârșească prin ei lucrarea Sa de mântuire.” (PR. PROF. DR. DUMITRU STĂNILOAE)

„Să vorbim despre păcatele preoților ca despre rănila părinților noștri...!” (AVVA PAISIE)

„Clerul e rânduit spre a sluji și a mijloci pentru popor. E un dar de la Dumnezeu să păstorești, e un dar să fii păstorit spre propria mântuire. De altfel, temeiul Preoției sacramentale este ceea ce se cheamă preoția duhovnicească, pe care o pot avea și mireni. Oricine poate avea preoție duhovnicească, căci ea se leagă de întreaga viață duhovnicească care se trăiește atât prin Taine, cât și prin nevoință. După învățătura Părinților, are preoție duhovnicească cel care și-a sporit energia mintală și care, desigur, se roagă pentru întreaga lume. Și știm că preoția duhovnicească îl

„Preoția, după Sfântul Grigorie Teologul, este dregărie cerească, îndeplinită pe pământ, lucrare pentru care trebuie să existe vocație sigură, dragoste caldă, pregătire fințe și a celor pe care preotul este chemat să-i conducă la mântuire, până la măsura staturii lui Hristos, prin răbdare, rugăciune, bunătate și prin propiul său exemplu. Potrivit pildei Mântuitorului Hristos, Preoția, zice același sfânt Părinte, trebuie să urmeze o cale numai de urcuș, niciodată de coborâre sau orizontală. Preotul sau urcă, sau se pierde în urcușul său, el ridică și pe credincioșii ce îi are în păstorie. Preotul nu se poate mântui singur, ci numai împreună cu păstorii săi, mântuirea acestora fiind scopul suprem al Preoției sale.” (DRD. CORNELIU ZĂVOIANU)

„La spovedanie, preotul nu este un detectiv (inchizitor), ci un mator.” (+ CASIAN, EPISCOPUL DUNĂRII DE JOS)

„Un preot liber (de patimi și de constrângeri externe) se simte mai puternic decât un împărat.” (ANONIM)

„Preotul nu mijlocește la Dumnezeu pentru sufletele credincioșilor săi decât pentru că le iubește. În scaunul de duhovnic, preotul trebuie să cânte cu nesfârșită dragoste asupra sufletelor care i se încredințează și să mijlocească la Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor. Dragostea îndumnezeiește pe preot.” (DRD. CORNELIU ZĂVOIANU)

„După învățătura Părinților, doar acel slujitor este adevărat păstor al Bisericii Ortodoxe, un bun luptător și biruitor, care prin duhul său trăiește în lumea cea de sus, iar aici se înfățișează ca și cum ar fi un oaspete de acolo. Puterea ori calca care conduce omul dintr-o lume într-alta este rugăciunea.” (+ ANTONIE, MITROPOLIT DE KIEV ȘI GALITIA)

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că cei ce au intrat în preoție fără să fie vrednici de ea nu au nici o scuză, chiar dacă au fost îndemnați sau constrânși de alții să primească Hirotonia. «Aceștia, după părerea mea – spune el –, nu cereau să se uite la cei ce îi chemau sau îi sileau, să fi dat mii și mii, ci mai întâi să-și fi cercat sufletul lor, să fi dat cetat cu de-amanuntul toate și numai după asta să spună ascultare celor ce îi presau. Nimeni nu îndrăznește să spună că va zidi o casă, dacă nu-i arhitect; nimeni nu încearcă să se apropie de un bolnav, dacă nu cunoaște medicina; de i-ar împinge mulți cu sila, vor refuza și nu se vor rușina să-și mărturisească neștiința. Dar cel ce are să primească sarcina purtării de grijă de atâtea suflete nu se va cerceta mai întâi pe sine însuși? Va primi slujirea aceasta chiar dacă este cel mai nepriceput om, numai pentru că îi poruncește cutare sau pentru ca să nu se supere cutare? Nu se aruncă oare, împreună cu cei ce l-au silit, într-o vădită primejdie? Înainte ar fi putut să se mântuie, dar așa pierde și pe alții împreună cu el. De unde mai poate nădăjdui mântuire? De unde mai poate dobândi iertare? Cine va mijloci pentru mine la Dreapta Judecată? Poate cei ce mă silesc acum și mă trag cu forța? Dar pe aceștia cine-i va mântui la vremea înfricoșătoarei Judecăți? Că și ei au nevoie de alți mijloci-

„Cel ce va vrea să facă din Preoție o simplă căieră sau un mijloc de trai ca oricare altul, acela nu va fi niciodată un bun păstor, ci un năimii, care nu intră în staulul oilor prin ușa, ci sare pe aierea și nu vine cu gândul să păstorească turma, ci numai să o exploateze în beneficiul personal (cf. Ioan X, 1). Acela se va pierde nu numai pe sine, ci va fi pricină de osândă și pentru alții. În orice ramură de muncă este o mare nenorocire să fi sub nivelul sarcinii sau funcției tale sau să te simți inapt pentru ea; în astfel de condiții munca profesională este de la început, ori astfel de condiții, din ce în ce mai grea, mai plicăstitoare și mai necomunică sau fără spor. Această nenorocire este și mai nedreaptă atunci când este vorba de misiunea preoțească.” (Pr. Păcălăș, 1947)

„Preoția Bisericii urmărește ca nici unul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuși sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos. Preoția este, prin Sfântul Sânge al Mântuitorului, ca o nouă filiațiune.” (PR. ARSENIE BOCA)

5

„Reîntorcându-se în locul unde fugise de Preoite, Sfântul Grigorie Teologul își începe predica în fața credincioșilor cu aceste cuvinte: «Am fost biruit și recunosc înfrângerea mea», în înțelesul că dragostea lui pentru fiii

4

nu se
ZAVOLANU)

Dumnezeu nu lasă pe slujitorii Lui cei plini de râvnă „Dumnezeu nu lasă pe slujitorii Lui cei plini de râvnă în ispite vreme îndelungată. Pentru fiii Lui duhovnicești, El se îndură repede asupra-le. După ce i-a smerit, Acesta le înalță din nou starea de rugăciune, ca să înalte ei către Preotul Lui Dumnezeu rugăciunile și suspinele păstorilor lor. Cât de milostiv este Dumnezeu și câte bogății trimite El Bisericii Sale prin preoții rugători se vede din faptul că, până în zilele noastre, în multe sate și orașe există, chiar dacă nu se bucură de mare recunoaștere, rugători întăriți, binecuvântați și plini de o smerenie adâncă, care strălucesc precum sfeșnicele aprinse împrejurul lor, care întotdeauna se roagă cu lacrimi, care ard și care înalță precum cădelnițele de tămâie înmiresmată rugăciunile lor către Cer. Aceștia, deși mijlocitori tăinuți ai rugăciunii, pentru iertarea păcatelor oamenilor înaintea lui Dumnezeu, sunt scări nevăzute pe vârful cărora se susține satul, orașul, ținutul, țara.” (ARHIM. SERAFIM ALEXIEV)

„Preoții au grija de-a îndupleca pe oameni în vremea rânduială întoarcerii, ca să nu cadă din milostivire sub siri-virea dreptății. Lor li s-a dat marele dar să ierte în numele lui Dumnezeu. Mare, covârșitor de mare dar! Oare de ce nu-l pricep oamenii?” (PR. ARSENIE BOCA)

✠ „Există și cazuri foarte grave, când crizele în vocație se manifestă sub forma unor îndoieli în credință, a unei repulsiuni sau anipatii față de slujba preoțească ori a unei repulsiuni mentale față de carieră, mai bine plăcute, mai atrăgătoare, o răspundere mai mică și satisfacții mai multe etc. În asemenea cazuri, întreruperea studiilor teologice ori părăsirea Preoției pentru astfel de motive echivalează cu o dezertare, o trădare a cauzei lui Hristos în lume. Sfântul Grigorie Teologul subliniază că, pe cât de grea va fi răspunderea și osânda celor ce dau năvală spre Preoție fără să aibă pregătirea și chemarea necesară, tot atât de aspră va fi pedeapsa celor ce fug de Preoție din motive neîntemeiate, după ce s-au pregătit pentru ea. Acestora el le recomandă supunere, amintindu-le cuvintele lui Dumnezeu, spuse prin gura proorocului Osea: «Pentru că tu ai trecut cu vederea cunoașterea Domnului, eu te voi da la o parte cu preoția mea...» (Osea IV, 6).” (PR. PROF. ENE BRANȘTE)

✠ „Gândindu-ne la mustățile pe care Mântuitorul le făcea fariseilor, numindu-i șerpi, pui de năpârcă, mortificate (cf. Mt. 23, 27), Sfântul Grigorie Teologul le frământă zi și noapte: «Cu aceste gânduri trăiesc ziua și noaptea, acestea-mi lăpădănesc măduva, acestea-mi macină trupul și nu mă lasă să flu îndăzneț și să privesc în sus. Acestea-mi smerelesc sufletul, îmi îngenunează mintea, îmi pun lanț limbii și mă fac să nu mă gândesc la Preoție, nici să îndrept și să ocârmuiesc pe alții, lucru mare și covârșitor, ci să pot scăpa de urgia cea viitoare și să-mi pot

✠ „...mi scutur rugina păcatului meu. Trebuie să flu eu mai curat și apoi să curăț pe alții, să flu eu înțelept ca să înțeleg pe alții, să flu eu lumină ca să luminez pe alții, să flu eu chemat aproape de Dumnezeu ca să apropii și pe alții, să flu eu sfânt ca să sfințesc pe alții, să-i conduc eu la viață, să-i sfătuiesc cu priceperea». Prin modestia sa, preotul va da un bun exemplu credincioșilor care vor lua aminte și vor avea temei să facă și ei la fel. Gradul de credință, de evlavie, de dragoste și de râvnă care însușesc pe preot în misiunea sa și pe care el le propovăduiește credincioșilor se vede din felul în care el înțelege să se conformeze prin cipurile evanghelice.” (DRD. CORNELIU ZĂVOIANU)

✠ „Păstorul este cel mai adesea singur în enoria lui. Se întâmplă să nu-l înțeleagă episcopii săi, ajutoarele sale, apropiatii și chiar casnicii lui. Și cât de greu este să porți crucea înaltei slujiri preoțești de unul singur! Cine-i va da păstorului tăria în trudnica lui nevoină pentru obște? Cine-l va întări spre a nu se descuraja? Cine-i va da puteri să-și continue binecuvântata lui lucrare? Aceasta poate s-o realizeze doar tugăciunea.” (ARHIM. SERAFIM ALEXIEV)

✠ „Preoții vremurilor noastre, cu aceeași datorie ca Pavel, nu mai urmăresc desfrânarea ca pe un păcat care dărnăiește alături de omenescă, în întindere și în adâncime, ci o lasă să-și facă de cap. Ei nu mai au îndrăzneala să o mătore afară din Taina Căsătoriei creștine, de aceea se ajunge la sădăcirea roadelor ei, copiii. Așa se întâmplă că, lipsind preotului cunoștința legii și bătrânului sfat, cum se tânguia Iezechiel (Iez. 7, 26), oamenii orbecăie în mulțimea

Despre preoții în țările albe

Vai și vouă, învățătorilor de Lege, că-i împovărați pe oameni cu sarcini anevoie de purtat, iar voi nu atingeți sarcinile nici cel puțin cu un deget! (LC. 11, 46)

✠ „Într-un context prezent atât de infect și de suportabil când și de cele mai serioase ori sărevărați pe valoni sau persoane se face bășcălie, îmi revine lucruri, minie replica lui Andrei Rubliov, din filmul cu același nume al lui Tarkovski: «Pe popi i-a făcut Dumnezeu, iar pe măsădinci dracul». Ce ironie! O țară trisă, dar prisoelincă în bufoni de mucava!» (IGNATIE MONAHUL)

✠ „E foarte ușor să anuci cu pietre (din afară) în Biserica și-n slujitorii ei, dar e adevărată mucenicie să rabzi, să suferi și să sperii (din interior) întru nevoia rugăciunii, lacrimilor și iubirii pentru toate nedesăvârșirile păstoriei, noastre.” (IGNATIE MONAHUL)

✠ „Pot renunța la dumnezeiescul dar al Sfintei Preoții, dar nu-l pot refuza! Pot fugi de Preoție, dar nu nescoti, că fără mijlocirea preotului nu mă pot mântui! Asadar voi alege ascultarea cuvântului Sfântului Efrein Sirul, care ne îndeamnă astfel: «Vă rog în genunchi, cu lacrimi, să cîntă hănuț cel preasfânt al Preoției spre sfințirea și mîntuirea sufletelor noastre!».” (IGNATIE MONAHUL)

✠ „Ori de câte ori am cunoscut preoți de autentică vocație, cu mult hău și de mare cultură teologică, mi-am zis în

Despre preoții în țările albe

sine-mi că aceștia ar merita nemurirea și în ordinea pămîntului pentru rătăcirea, valoarea și frumusețea lor spirituală.” (IGNATIE MONAHUL)

✠ „Mărturisesc că-mi este nesuferit să aud ori să văd în țara mea parohii ortodoxe învăluite parcă în lîngoiul iadului, din pricina unor preoți cărora nu le pasă de tuma ce li s-a dat spre păstorie pentru a o mîntui întru Hristos.” (IGNATIE MONAHUL)

✠ „Nimeni nu poate face, în lumea aceasta, mai mult bine, nici mai mult rău decît un preot. Cele de mijloc nu există: ori mîntui și te mîntui, ori pierzi și te pierzi.” (IGNATIE MONAHUL)

✠ „Un duhovnic trebuie să aibă inimă de părinte, inimă de frate și inimă de prieten.” (ARHIM. TEOFIL PARĂIAN)

✠ „Să știți că dacă omul e sincer, îl poate ajuta orice duhovnic, iar dacă nu-i sincer, nu-l ajută nici un duhovnic bun.” (ARHIM. TEOFIL PARĂIAN)

✠ „Cei mai mulți dintre credincioșii noștri nu au duhovnic. Cei care se spovedesc o singură dată pe an, în Postul Paștilor, poți să zici că n-au duhovnic. Unii se spovedesc în două minute, poate nici două minute, aceia poți să zici că n-au duhovnic, au un preot la care s-au spovedit și Doamne ajută!” (ARHIM. TEOFIL PARĂIAN)

„Le-am spus în 4 aprilie 1995 unor studenți la Teologie: «Fiti atenti să nu ajungeți preoți înainte de a fi creștini!»”. (ARHIM. TEOFIL PĂRĂIAN)

„Eu cred că un duhovnic adevărat trebuie să fie neapărat și văzător cu duhul. Dacă nu e și văzător cu duhul, e improvizat și e întrebuințat ca un fel de funcționar în chestiunea duhovniciei. Așa ar trebui să fie orice duhovnic, dar nu știu care-i duhovnicul acela care e la măsura aceasta.” (ARHIM. TEOFIL PĂRĂIAN)

„Ar trebui să avem o elită preoțească adevărată. Adică niște preoți care să se intereseze și să nu le pară rău că sunt preoți, chiar dacă sunt mai săraci decât dacă ar fi îngeri, doctori etc.” (ARHIM. TEOFIL PĂRĂIAN)

„Cea mai cumplită persecuție împotriva Bisericii este nevrednicia propriilor săi slujitori.” (ARHIM. BENEDICT GHIUȘ)

„Cele mai importante datorii ale preotului sunt acestea: să săvârșească Sfânta Liturghie și toate slujbele bisericești în zilele rânduite, cu toată evlavie și credință, iar nu pentru bani sau laudă de la oameni; să nu ceară bani credincioșilor pentru nici un fel de slujbă, ci să lase ca fiecare să dea singur cât binevoiește, după a sa putere; să fie milostiv cu toți oamenii și mai ales cu văduvele, cu săracii și cu cei bolnavi; să nu intre niciodată în cârciumi, nici să se îmbete, spre a nu sminti pe credincioși, să nu intre singur în casele credincioșilor, spre a nu face sminteală atât lui, cât și alto-

Nașterea preotiei în testele albane

... să nu se amestece în afaceri lumești, comerț, beții, intrări, retrări politice, politică etc.; să învețe pe credincioșii permanent dreapta credință; să țină regulat predică în parohie și să explice cele sfinte credincioșilor; să cerceteze fiecare familie periodic și să se îngrijească de mântuirea mamei sale; să lupte cu toate puterile și mai ales cu puterea viciilor sale împotriva sectelor și a tot păcatului; să promoveze credincioșilor săi cărți folositoare de suflet; să combată cu toată tăria desfrăul, beția, divorțul, avortul, cerșăria în parohie etc. Acestea sunt, mi se pare, principalele îndatoriri, la care mai adaug: să mărturisească regulat pe credincioși în cele patru posturi; la fel și el cu ai săi, să aibă un duhovnic bun de care să asculte și să se spovedească adesea, să respecte, după putere, Sfintele Canoane; în caz de mare nevoie, să ceară sfatul episcopului locului." (Pr. GHEORGHE IIIE, după *Pravila bisericească a Arhim. Nicodim Sachelarie*, ed. 1940, pp. 149-155 și 264-267)

„Preotul duhovnic este suveran la scaunul de spovedanie. El judecă atunci în numele și în locul lui Hristos. Nu poate lega oricum, fără judecată; nici să dezlege orice și pe oricine. Pentru a nu greși trebuie să cunoască foarte bine Sfintele Canoane, Tradiția Bisericii, practica liturgică, învățăturile Sfinților Părinți și, mai ales, Sfânta Scriptură. Ca fără aceste arme este ca un soldat fără sabie. Apoi, duhovnicul trebuie să fie tare în credință, cu mare frică de Dumnezeu, cu multă milă de oameni și cu inima de tată pentru tot. Să judece cât mai atent și drept, adică fără părtinire, să țină cont de firea, vârsta, așezarea, temperamentul, studiile, poziția socială, starea sănătății, cultura, puterea

preotului este mai mare decât a îngerilor. Îngeri sunt puși cum Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul, au ajuns mai presus decât toate puterile cereștii" (ARHIM. GHERONTE GHENOIU)

✠ (ARHIM.

"Preotul trebuie să se rețină de la păcatele grele în tot timpul, pentru că el săvârșeste duminică de duminică și în multe sărbători Sfânta Liturghie. Adică de la mână, ură, ne dreptăți a semenilor și mândrie. Iar cu două zile înainte de actul conjugal. Să citească în seara zilei anterioare dimineața zilei când săvârșeste Sfânta Liturghie, rugăciunile prevăzute în Liturghier. Preotul trebuie să se străduiască să câștige o tot mai mare blândețe, smerenie, iubire și milă față de toți, împăcare a oamenilor, nejurdecare și nevărfire a unora către alții, fie chiar și în cugetul său. Să evite manifestările de lăcomie. Să fie el și soția lui și copiii lui prietenoși cu oamenii. Să fie el și soția lui și copiii lui. Toată familia preotului să fie model de moralitate. Căci în aceasta se vede stăruința lui în viața plăcută lui Hristos." (PR. PROF. DUMITRU STĂNILOAE)

✠

"Trebuie să sunt cele mai grele ispite care amenință pe orice preot și duhovnic: desfănarea, mândria și lăcomia de bani. Dacă una din aceste trei patimi îl biruite pe preotul duhovnic, toate trei îl biruiesc deopotrivă, și, de nu-l va înălțări darul Duhului Sfânt, nu se poate mântui. Dar, dintre acestea, cea mai iute ispită pentru duhovnic este cea a des-

frânării, mai ales când spovedește femei. Pentru că oamenii se ușurează de păcate, iar duhovnicul se încarcă, având se răspundere în fața lui Dumnezeu de felul cum i-a grea răspundere și canonist. Patima desfănării o poate birui numai prin post și rugăciune, prin paza minții, luarea aminte de sine, cugetarea la moarte, prin frica de Dumnezeu și prin adâncă smerenie care alungă orice patimi și dăruiri rele de la noi." (ARHIM. GHERONTE GHENOIU)

✠

"Preotul duhovnic să ceară de la Domnul înțelepciune ca să poată deosebi firile și inimile oamenilor, să-și dea seama de neputința fiecăruia și să pună alifie potrivită pe rănilile sufletești ale credincioșilor care vin la el, spre a-i vindeca, iar nu a-i pierde. Pierderea unui singur suflet este însăși pierderea păstorului. Duhovnicului trebuie să fie cât mai blând, înțelept și smerit cu inima și îndelung răbdător cu toți. El trebuie să se roage cu stăruință pentru fiii săi sufletești, să ierte păcatele cu dreptă socoteală, numai dacă cel ce se spovedește făgăduiește că părăsește păcatul și se căiește din nou pentru el. Duhovnicul este dator să primească în tot momentul pe cei ce vin la pocăință și se întorc cu inima spre Dumnezeu. Numai așa va reuși preotul să deschidă inimile tuturor și să-i facă a-și mărturisi cu ușurință toate păcatele, fără ocoliș." (ARHIM. GHERONTE GHENOIU)

✠

"Puterea preotului este numai de a dezlega păcatele oamenilor și a-i lega atunci când se abat din calea lui Dumnezeu. Să nu-și imagineze vreun preot duhovnic că are putere de a dezlega poruncile lui Dumnezeu și învățăturile Bisericii noastre Ortodoxe! Adică să desfințeze sfintele posturi, să dezlege a patra cununie, să împărtășească pe

cei necununați și pe cei care trăiesc în de-fală, să de-lătească simțele sărbătorii și a dumnicilor, căsătorii, pe duhovnic că are frică de Dumnezeu, că este smerit și învâlt pe alții, că se interesează și suferă pentru ei, numai și-l vor asculta în toate." (ARHM. GHERONTIE GHEORGHIE)

✠ "Duhovnicul se cade să-i fie milă de penitenți, să-l învâltască în nădejdea mântuirii, să-l învâltă, să-l covingă a lăsa păcatul pentru toată viața. Foarte mult conștientă canonul dat, care trebuie să fie totuși, cu posibilitatea lui de a-l împlini. Altfel, ori nu-l poate face și rămâne sub canon, ori îl împinge pe credincios spre deznădejde. Când duhovnicul se va convinge că canoanul după putere, că iubește rugăciunea și biserică, pot și milostenia și că nu se va mai învâlt la păcat, atunci duhovnicul poate să-i mai reducă o parte din canon, după cum va socoti." (ARHM. GHERONTIE GHEORGHIE)

✠ "Dacă un duhovnic primește pe cineva de la alt duhovnic, el este dator să-l spovedească din nou, din copilărie; însă nimeni nu poate să-l spovedească decât cel care are mai multă evlavie, după cum îl călăuzește Duhul Sfânt. Că nimic nu este mai greu decât a spovedi, a crește și a propovădui sufletele pe calea mântuirii. De

acela, mulți se fereșc de duhovnicie, de teamă să nu facă greș și ei în aceleași păcate, că auzi ce spune Sfântul alinaș: «Vai de cei ce se anunță de voia lor în potopul lui Noe!» (Ps. CXXXIII) ca să scoată pe alții, iar ei se înecă și pier pentru împărăția lui Dumnezeu!» (Pr. CLEOPA LUGA)

✠ "Duhovnicul trebuie să fie un trăitor a tot ce învâltă pe fiii săi duhovnicești. Să vorbească mai mult fapta decât cuvântul. Să fie un om de rugăciune și în toate înfrânarea de orice sacrificiu, îndelung răbdător, blând, smerit, milosiv, adânc cunoscător al Sfintei Scripturi și Sfintelor părinți, cu dreptă socoteală și nepărtinitor față de credincioși, și pe toți să-i cuprindă cu dragostea și bunătatea. Cât privește canonul de la spovedanie, urmăm învățătura părinților de demult. Celor mai reci și împietriți la inimă li se da canonul întreg, fără nici o reducere; iar celor ce se cătesc de păcatele lor, care făgăduiesc că nu le mai fac și se roagă cu lacrimi, le scădem canonul de la caz la caz." (ARHM. GHERONTIE GHEORGHIE)

✠ "Ceea ce îmi provoacă depresia cea mai mare este tinerețea teologică care și-a pierdut cu desăvârșire conduita, trăind în mijlocul unei bălăneli pseudoteologice." (MITROP. EMLIANOS TIMIADIS)

✠ "Scopul nostru principal este întotdeauna de a ne reaminti de adevărata noastră identitate, de vocația noastră sfântă, de responsabilitatea noastră față de noi înșine și față de alții și de datorita pe care o avem de a mărturisi în lume credința noastră." (MITROP. EMLIANOS TIMIADIS)

„Prezentul trebuie să fie o manifestare a credinței noastre în Dumnezeu, și să nu fie o simplă repetiție a ceea ce am văzut în trecut. Dacă nu este așa, atunci nu este decât o imitație a trecutului, care nu este decât o repetiție a trecutului. Iată de ce este prezentul o manifestare a credinței noastre în Dumnezeu.” († MITROPOLITUL EMILIANOS TIMIADIS)

„Mărturia profetică a prezentului este să fie bineplăcut în ochii lui Dumnezeu, și nu în proprii săi ochi sau ai familiei sale.” († MITROPOLITUL EMILIANOS TIMIADIS)

„Prezentul care are trebuința de a socializa în mod corect nu este să neglijeze identitatea sa clericală și să piardă din vedere faptul că aparține tuturor. Ocupându-ne prea mult din duhovnicie.” († MITROPOLITUL EMILIANOS TIMIADIS)

„Prezentul care zidește o biserică sau care salvează de la pierire vieți sau suflete omenești este un creator. Libertatea lui față de vocație nu este suficiență pentru a-L face creator. Libertatea creatoare trebuie dirijată, iar dirijarea o face vocația.” (PR. PROF. IOAN G. COMAN)

„Că slujitor neînsemnat al Bisericii, vin să spun ceva din experiența personală. Nu un cu ceva nou, ci cu ceea ce învață Sfânta Biserică de veacuri.” (ARHIM. MINA DOBRICU)

„Nu-l putem sluji pe aproapele până nu-l, slujim mai întâi pe Dumnezeu. Cel Care ne cheamă mai întâi este

„Dumnezeu, iar noi suntem datori să stăm în sanctuarul lui...” († MITROPOLITUL EMILIANOS TIMIADIS)

„Dacă se ajunge ca umilitarismul să înlocuiască slujirea lui Dumnezeu, atunci este o slujire a creaturii, în loc de slujirea Creatorului.” († MITROPOLITUL EMILIANOS TIMIADIS)

„Căutarea adevărului și a fericirii adevărate nu este ușoară. Avem nevoie de o mână care să ne ajute. Rolul clerului este în principal acela de a ne ajuta să găsim adevărul și de a face din acesta principul vieții noastre, susținutul vieții zilnice, transformatorul ei și promotorul demnității omenești.” († MITROPOLITUL EMILIANOS TIMIADIS)

„Orice motiv pentru a nu merge duminică la Biserică este o încercare de a-L evita pe Hristos, de a te feri de Hristos. El ne deranjează și de aceea noi încercăm să-L evităm... Frica ta nu este altceva decât frica de propria-ți fericire.” († MITROPOLITUL EMILIANOS TIMIADIS)

„Puterea este o lucrare din lucrarea lui Hristos, putere din puterea lui Hristos, cuvânt din cuvântul lui Hristos... un miracol permanent în sânul Bisericii.” (PROF. TEODOR M. POPESCU)

„De multe ori duhovnicul se află în rolul de chirurg, fiind nevoit să intre din proprie inițiativă în cele mai doboșite ale străfundului sufletesc, pe care unii penitenți și-l socot rezervat numai lor-și, ferit chiar de Dumnezeu.” (PR. PETRE VINTELESCU)

✠
„După cum darul Sfântului Duh l-a înălțat pe preot rânduindu-l a fi chivernisitorul tainelor celor mai presus de putință, să corespundă duhului iubirii lui Dumnezeu, și, după ne-a făcut fără măsură.” (PR. PAVEL GROSU)

✠
„Mântuitorul Iisus Hristos, întemeietorul Bisericii, și puritate, știință minunată, înțelepciune dumnezeiască, zel aprins pentru slava și casa lui Dumnezeu, virtute și putere nesfârșită în cer și pe pământ. Cu toate acestea. El n-a pretins și nu și-a însușit niciodată titlul de preot. Cine dintre noi ar putea spune că are toate aceste însușiri sau că le are în gradul eminent în care le posedă Iisus Hristos?” (PR. PROF. IOAN G. COMAN)

✠
„Prietenia caldă și adorarea sau repulsiia sau indiferența față de Iisus Hristos sunt decisive pentru prezența sau absența vocației. Dragostea sau indiferența pentru Sfânta Scriptură sunt indicative în același sens.” (PR. PROF. IOAN G. COMAN)

✠
„Cei intrați în Preoție fără să se fi întrebat dacă au sau nu vocație, ei s-au mulțumit cu o stare sufletească nesigură, au avut numeroase, dacă nu continui, prilejuri să se autoverifice serios dacă sunt sau nu buni preoți. Uneori se petrece faptul înbucurător că lucrarea preoțească descoperă în preot o frumoasă vocație, la care el poate nu s-a așteptat. Contactul neîntrerupt cu harul și cu Sfântul Altar,

✠
„Virtutea pastorală și, în general, viața sa preoțească trezesc în el capacități și vrednicie preoțească, pot adică pune în mișcare însușirile cele mai bune ale ființei sale, pe care Dumnezeu, în marea Sa înțelepciune, le-a păstrat până atunci latente și odată cu ele și vocația.” (PR. PROF. IOAN G. COMAN)

✠
„Preotul să fie nu numai sobru în cele materiale, curat rupește sau sufletește, dar el să țină contactul neîntrerupt cu Dumnezeu, să vorbească continuu despre Dumnezeu și să facă fapte pentru Dumnezeu.” (PR. PROF. IOAN G. COMAN)

✠
„Dacă cineva intră în Preoție pentru a face avere, pentru o viață comodă, pentru ambiție sau pentru alte motive, toată viața sa va fi o luptă pentru atragerea acestor scopuri.” (PR. PROF. IOAN G. COMAN)

✠
„Preoția este o vrednicie dumnezeiască, un har preafecit, o știință a înțelepciunii divine, un lucru ceresc și mai presus de fire, ieșit din însăși firea lui Dumnezeu.” (TEOFAN DE NICEEA)

✠
„Prin Sfintele Taine, îndeosebi prin Sfântul Botez, Sfânta Mirungere și Sfânta Împărtășanie, Preoția face pe oameni dumnezeu după har.” (TEOFAN DE NICEEA)

✠
„Preotul va trebui să fie imitatorul fidel al vieții pă-mânestă a lui Hristos, căci un om în trup nu poate fi chivernisitor al lucrărilor mai presus de fire, care i s-au încredințat spre desăvârșire.” (TEOFAN DE NICEEA)

„Nu prea lacom este o insula adusa
Biscuții și camentelor.” (DANTE)

la mântuirea suficientă încredințată lui. Mărtia acestor
(D.A. DE MOLINA)

SECRET

238

+

(P. Boulay)

„Sentimentul vesniciei fără sfârșit din Ortodoxie timp am devenit noi, apusenii! Am găsit un antidor este Cănd slujim Dumnezeiasca Liturghie purtăm măneculele care ne ascund ceasul.” (MICHAEL HARPER)

„A sosit vremea ca toate straturile neamului nostru, creștin nu e preot în temeiul meritelor sale, al binei sau al răului pe care-l poate săvârși, ci în temeiul Sfintei Taine al Hirotonisirii. Nu cu puterea lui e preot, ci cu puterea lui Dumnezeu. De-i sfânt sau plin de păcate, el botează, dez-Taine cu aceeași putere pentru om, dar cu merit sau osândă pentru el însuși, după cum e curat sau vinovat în cursul săvârșirii Sfintelor Taine. Un preot rău se osândește numai pe sine și nu pune în primejdie efectul Sfintelor Taine, care e de la Dumnezeu și lucrează prin putere de sus, prin har.” (ION AGĂRBICEANU)

„În ciuda unui număr mare de slăbiciuni omenești care s-au făcut simțite sub tăvălugul vremurilor, a existat o linie de continuitate a vredniciei slujitoare, împinse nu o dată până la martiraj. Nici în cele mai vitrege momente n-au lipsit slujitorii exemplari, dintre care mulți sunt încă vii în memoria credincioșilor, iar unii ar merita poate să fie numărați cu sfinții”. (RĂZVAN CODRESCU)

„A fi soție de preot înseamnă multe privațiuni și suferințe. Săbii trec prin inima credincioasă a soției preotului, mai ales într-o lume cum a fost urgia comunistă.” (ELENA TEODOREANU)

„Părintele Dimitrie Balaure declara că spovedania este una dintre cele mai grele Taine pentru un preot. Sunt atâtea probleme, atâtea suferințe, atâtea păcate – să mângâi pe un om care suferă, să cerți pe un păcătos care vine doar pentru că trebuie să se spovedească, să ajuți pe un om tulburat, care nu știe ce trebuie să facă... Spunea: «Dar ce faci când ».” (ELENA TEODOREANU)

„Harul Preoției se dă pentru toată viața, până la ultima suflare. Or, chiar și în împrejurările care primejdiesc viața, preotul nu-și poate părăsi misiunea.” (NICOLAE TEODOREANU)

„Preotul fără credință puternică, vie, convinsă, rămâne cel mai lamentabil om pus într-o slujbă. Toată tăria și puterea lui de a acționa în bine în sânul poporului atârână în primul rând de credință, nu de știință. Fără de credință, cum s-a spus, preotul e «sare care se strică».” (ION AGĂRBICEANU)

„În primul rând, candidatul la Preoție este dator să-și cunoască bine sufletul, iar dacă se găsește nevrednic, să nu-și asume slujirea preoțească doar din dragoste de slavă sau din alte motive necorespunzătoare unei chemări atât de

sfinite. Aceasta deoarece nu se va pierde doar pe el, ci îi va doborî și pe cei păstoriți." (RĂZVAN DAVIDESCU)

✠ „Noi, cei care iubim Ortodoxia, vom învăța și ne vom supune preoților noștri păcătoși.” (FRANK SCHAFER)

✠ „Preoția este neasemuit mai grea chiar și decât călugăria. Dacă preoții își împlinesc misiunea în mijlocul societății, unde se confruntă cu ispite și greutăți la tot pasul în interacțiunea cu tot felul de oameni, călugării își duc existența în afara tumultului orașelor, în locuri izolate și liniștite, unde mult mai ușor poate fi păstrată virtutea și pacea sufletului, cum a spus-o și Sfântul Ioan Gură de Aur în celebra sa carte, Despre preoție. Mai mult decât atât, și când monahul caută numai mântuirea sufletului său, preotul are ca răspundere covârșitoare salvarea sufletelor tuturor celor păstoriți de el.” (RĂZVAN DAVIDESCU)

✠ „Nu știm, cu dovezi istorice, de ce cinstire s-a bucurat preoimea creștină la poporul nostru, dar acest cuvânt de «părinte», această alergare la el ca la mângâierile unui părinte și ca la ajutorul tatei și al mamei, ne spune mai mult decât orice mărturie istorică scrisă.” (ION AGÂRBICEANU)

✠ „Ca regulă generală în alegerea viitoarei tovarăse de viață, candidatul la Preoție să aibă în vedere nu numai persoana lui, ci, înainte de aceasta, chemarea sa de mâine și să se evite acea căsătorie în care femeia se căsătorește numai cu omul, iar nu cu preotul de a doua zi.” (A. VINET)

„De când ne-am pomenit ca neam, românul îl numește «Preot părinte», și unde-l întâlnește se apropie cu respect pe preot părinte și îi sărută mâna, cerând în unele împrejurări pe evlavie și cu evlavie lui. Acest fapt cuprinde întreaga concepție binecuvântarea lui. Acest fapt cuprinde întreaga concepție tradițională a românului despre preoția creștină.” (ION AGÂRBICEANU)

✠ „Sublimitatea și responsabilitatea Preoției pretinde într-un mod absolut vrednicia slujitorului care trebuie să apară în fața păstoriților ca un exemplu moral vrednic de urmat. Dacă preotul se poartă cu nevrednicie și lipsă de înțelepciune, atunci el devine primul și cel mai distructiv dușman al Bisericii, pentru că se transformă într-o piață de politică pentru cei pe care-i păstorește. De aceea și Dumnezeu pedepsește păcatele preoților mai aspru decât pe cele ale credincioșilor, și pe bună dreptate, «deoarece» spune Sfântul Ioan Gură de Aur –, prin păcatul său preotul nu mărginește paguba sa sufletească numai la el, ci valăamă și sufletele credincioșilor mai slabi care îl văd.” (DRD. RĂZVAN DAVIDESCU)

✠ „Numai în Dumnezeu omul se poate împlini și își poate astămpăra setea de infinit, iar Preoția este singurul ghid și mijlocitor al omului spre Dumnezeu. Preoția este sublimă pentru că ea devine cheia eternității ființei umane. Acest fapt este prisositor pentru justificarea sublimității Preoției. Preoția este cea care dă vieții omului un sens real, dincolo de absurdul morții fizice; ea are puterea să-l împlinească pe om la nivelul și intensitatea simțurilor nelimitate ale sufletului acestuia.” (DRD. RĂZVAN DAVIDESCU)

Despre preoție în lăile alese

„Conștientizând unașă responsabilitate a misiunii preoțești, Sfântul Grigore Teologul se considera nepregătit pentru o așa înaltă slujire, declarând: «Știu că e mai bine să fii cu conducătorul nepriceput al altora. Știu că e mai bine să plec urechea ascultătoare decât să mișc limba necuvântătoare... Și am hotărât că, de vreme ce nu știu să iese și să fac decât să învăț de la alții ce trebuie să gălimbă cuvânt înțelept, ca să pot fi de folos».» (DRD. RĂZVAN DAVIDESCU)

„Preotul, prin autoritatea statului său, este între oameni reprezentantul și învățătorul moralei creștine, iar dacă el, care trebuie să rămână permanent un far călăuzitor pentru credincioși, rătăcește de la adevăr sau infirmă ceea ce învață pe alții prin faptele sale, atunci tocmai exemplul său se constituie în justificare și circumstanțe atenuante pentru cei care au o viață imorală, păcătoasă. Mai grav, exemplul preotului îi poate dezorienta sufletește și pe cei cu viață curată. Deci un preot nevrednic, prin exemplul vieții sale, îi încurajează pe păcătoși să păcătuiască și mai mult, iar pe cei neînținați îi smințește, îi tulbură profund și chiar îi face să-și piardă credința și să renunțe la principiile sănătoase ce le guvernau până atunci viața.” (DRD. RĂZVAN DAVIDESCU)

„Pentru a înțelege respectul și cuviința, încrederea și dragostea mulțimii într-un om, care la vedere și la trai nu se deosebea de ea, e nevoie să presupunem că poporul înțelegea totuși deosebirea lăuntrică, nevăzută, a preotului,

Despre preoție în lăile alese

„Credea în harul și puterea Sfintei Taine a Hirotoniei. Preotul era un om din sat ca și ceilalți săteni, dar după hirotonie era un om sfințit, un slujitor al Domnului și al Preoției. Când se întorcea cu darurile și puterea Preoției bisericii. Când se întorcea cu darurile și puterea Preoției plecă din sat. Se întorcea în ochii poporului nostru pe preot nu-l veacuri de-a rândul în ochii poporului nostru pe preot nu-l făcea carca, învățătura, haina, ci darul. Moșii și strămoșii noștri au știut și au crezut că acest dar e de la Dumnezeu. Cu credința lor au pătruns până în inima Sacramentului Preoției, au înțeles mai mult din Taină decât poate înțelege azi un intelectual, un om de știință, dar lipsit de credință.” (ION AGĂRBICANU)

„Cum s-ar putea să fie cineva rău tată și totuși păstor bun, ceea ce nu este decât o paternitate mai înînsă? Este o gravă eroare să se creadă că parohia trebuie să treacă înaintea familiei. Pentru preot, ca pentru oricare alt om, familia este cel dintâi interes. Dacă cineva nu vrea să admită așa ceva, e mai simplu să nu se căsătorească. Ceea ce dobandește familia prin grija noastră, vine în profitul parohiei însăși, mai întâi, pentru că familia, precum zice Quesnel, este o mică diaceză, unde se fac încercările zelului, ale pietății, ale prudenței sacerdotale și bisericesti; apoi, pentru că parohia câștigă din aceste griji domestice prin exemplul edificator, care rezultă de aici pentru ea, și spiritul pastoral, răspândit în toți membrii familiei.” (A. VINET)

„Pentru ca credința răspândită în popor să fie păstrată în deplina ei putere, la toate popoarele și în toate vremurile înăvurirea preoției asupra învățământului a fost de lipsă. În special însă, într-o noastră viață, această lipsă este în-

Despre preoție în texte alese

doiți: preoțimea română trebuie să înfruntese asupra creșterii și dintr-un alt punct de vedere. Îndobște, trebuința este numai regională; la noi este totodată și națională.” (IOAN SLAVICI)

✚ „Preotul vede din Biserică tot ce se petrece în casa făcându-l, pe uliță, la șezători, în crâșmă etc.” (ION AGĂR-BICEANU)

✚ „În toate vremurile și la toate popoarele, preoțimea a înfruntat asupra dezvoltării sufletesti mai mult decât oricare altă pătură a întregului social. Cu deosebire la noi, în Europa, la începutul purcederii spre o dezvoltare de cu- prins mai mare, preoțimea era singura purtătoare a lu- minilor intelectuale. Având ea a face tocmai cu formarea sufletelor, avea chiar misiunea ca să iete asupra sa creșterea generațiilor viitoare, nepunându-ne susține astfel decât făcând din oameni creștini. În întreaga Europă, în Evul Mediu, cultura era concentrată la cler. Numai prin aceea a revenit clerul la însemnătatea ce avea într-acele vremuri. Cultura, luată pentru sine, este o putere! A doua parte a puterii sale a câștigat-o clerul prin răspândirea cul- turii ce avea: prin creșterea oamenilor potrivit cu princi- pile profesate în Biserică, la a cărei cârmuire erau chemați.” (IOAN SLAVICI)

✚ „Sfântul Grigorie Teologul consideră Preoția «arta artelor și știință a științelor», și, făcând o analogie cu me- dicina, una din cele mai grele științe, ce se ocupă cu vin- decarea trupurilor, demonstrează superioritatea Preoției ca

Despre preoție în texte alese

artă a vindecării sufletelor. Argumentează afirmând că arta a vindecării și mai de preț alai prin natura materiei și preoția e mai grea și mai de preț alai prin natura materiei și prin puterea științei, cât și prin scopul lucrării ei. Medicina se ocupă cu trupurile, o materie stricăcioasă, perisabilă și efemeră, neavând alt scop decât alinarea unor suferințe sau chiar vindecarea celui bolnav prin aplicarea unor metode de tratare bine cunoscute din practica îndelungată și care de cele mai multe ori dau rezultatul așteptat de medici. Spre deosebire de medicină, Preoția este arta tămăduirii sufletului, care este nemuritor, fiind dat de Dumnezeu și «Preoția se ocupă cu sufletul, care-i din Dumnezeu și dumezeiesc, care-i pârtaș nobleței celei de sus și tinde spre noblețea aceea, deși-i unit cu cel inferior lui, cu trupul», zice Sfântul Grigorie Teologul. Superioritatea preoției în fața medicului rezidă și din scopul ultim pe care-l vizează. Astfel, dacă medicina caută să dea sănătate echilbru și vigoare în vederea ducerii unei vieți sănătoase și longevive, Preoția are ca scop suprem câștigarea veșniciei de către sufletul purificat de patimi.” (DRD. RĂZVAN DAVIDESCU)

✚ „Ca să fii împăcat cu împărăția cerească, fă treabă românească, părinte! Ieși din bunurile casei, dintre po- troace și pitii, ia-ți cojocul și nu mai pune șosoni: du-te în țară, du-te în popor, amestecă-te cu suferințele și cu sărăcia lui, ridică-l de unde cade, vindecă-l unde-l doare cu unso- rile sufletesti! Te așteaptă, părinte, după ce au trecut toți peste el, și boieri, și argații, și stăpâni, și slugile – și cio- rile au trecut. Strânge-te în sine-ți ca un arc, ia putere mai multă și dă-ți drumul înainte. Cere sfatul tăcerilor care împrejmuesc Dumnezeu și ai să primești ca Pavel, ca

Despre preoție în texte alese

Matei, ca Ioan și ca Luca, Evangheliști care scriau fără isus. Ei au avut de liniștit omenirea de aur cu care a biruit zâmbet, nădejde și voie bună unui singur neam, din care îți tragi rădăcina și ființa." (TUDOR ARGHEZI)

✧ "Un preot îmburchezit devine o povară grea pentru apostolul și o pricină de durere pentru inima lui Hristos, Arhiereul vesnic." (ESCRIVA DE BALAQUER)

✧ "Preotul trebuie să-i cunoască pe oameni, să aibă mâna delicată, plină de înțelepciune și de măsură când atinge pasiunile omenirii. El are în sarcina lui păcatele, căruia, inimă plină de mângâiere, de milostenie și de iertare. Ușa lui trebuie să fie deschisă în tot ceasul, candela lui aprinsă vesnic, iar toiagul punerea la îndemână. Să nu cunoască vișor, când e vorba să ducă undelelele rătăcirii, iertare vinovatului și pe Dumnezeu celui ce se sfârșesc. El nu trebuie să aibă înaintea lui nici bogat, nici sărac, nici mic, nici mare, ci oameni, adică frați într-o neam și nădejdi. Să nu refuze darul său, nici puterea lui minărilor, nici să le dea fără înțelepciune celor ce îl disprețuiesc sau necoresc." (Cih. MURCU)

✧ "De două mii de ani, dulce și umil cu inima, El (Hristos) stă la poarta fiecărei inimi umane și bate într-un bătănt: «Mă iubești tu pe Mine?». Preotul trebuie să răs-

Despre preoție în texte alese

pundă primul la apelul iubirii divine, zicând: «Da, Doamne, Te iubesc!». Si atunci Mai marele păstorilor (1 Petru 5, 4) îi va zice iarăși și iarăși: «Paște oile Mele!»" (In 21, 17) (FRATELE ROGER DE TAIZE)

✧ "Există preoți de mir care au urcat pe culmile sfințeniei. Să tacă toți huiitorii, să tacă toți cei care spun că viața în lume e predestinată să fie viață de păcat și că numai în mănăstire poate fi dusă o viață bineplăcută Domnului!" (DANION VASILE)

✧ "Ce cetate este mai armonioasă decât aceea pe care Orfeu a înălțat-o în acordurile sale? Se va clădi pe învățăturile lui Iisus Hristos în ziua în care preoții săi, nemăfînd vanași împăratului și regilor, se vor arăta ca adevărații priini ai poporului!" (ANATOLE FRANCE)

✧ "Numai Hristos este Preot, toți ceilalți sunt preoți prin participare, unii sunt episcopi și prezbiteri. Să reținem faptul că în limba greacă neotestamentară, mormântul iererv – preot – este rezervat preoției împărătești, iar preotul prin hirotonie este numit prezbiter sau episcop. Hristos este singurul Preot prin ungere (Biserica primară hirotonește pe slujitorii ei prin punerea mâinilor), de fapt singura hirotonisire sacerdotală prin ungere este cea a ungerii preoției împărătești." (PAUL EVDOCHIMOV)

✧ "Una este datorita diaconului, alta este datorita prezbiterului, dar cea mai grea este a episcopului." (Origen, Despre rugăciune)

✠
„Anahoreții din vechime aveau drept principiu să fugă de femei ca de foc, unii spuneau ca de vin sau ca de episcopii... De episcopi fugeau, pentru că aceștia puteau să-i smulgă pe monah din viața sa monastică și să-i confere preoția.” (LUCIEN REGNAULT)

✠
„După Sfinții Părinți, omul este în același timp împărat, proroc și preot, ca și Hristos: împărat, în virtutea stăpânirii inițiat în Tainele dumnezeiești.” (PAUL EVDOKIMOV)

✠
„Chemarea preoției noastre e încă cea veche. Preoția este și astăzi, la noi, unica tagmă de cărturari care păstrează legătura directă cu poporul. Această preoție trebuie să fie și astăzi (îndeosebi astăzi) pătrunsă de chemarea ei istorică.” (OCTAVIAN GOGA)

✠
„În cursul vremii îndelungate, poporul nostru de iobagi a fost lipsit de o clasă de cărturari care să-l povăluiască în toate nevoile lui. Singur preotul era în fiecare sat acel om care, știutor de carte, a trebuit să fie și îndrumătorul părinților în lipsurile lui zilnice. Astfel a ajuns neamul nostru să vadă în preotul său nu numai un tâlcuitor al Psaltirii, ci și singurul sfetnic bun în toate treburile lui de popor necăjit.” (OCTAVIAN GOGA)

✠
„Un mare duhovnic nu se mulțumește să dea sfaturi și canoane, ci se străduiește să le urmeze el însuși, punând

✠
„umărul alături de păcătos sau împlinindu-le în locul acestuia fără să i-o spună.” (CRISTIAN BADIȚĂ)

✠
„Doctorul samănă, iar preotul cultivă și împreună cu poporul culege roadele.” (DR. V. GOMOLU)

✠
„Un duhovnic care nu este hotărât să meargă chiar și în iad pentru dragostea fiilor lui duhovnicești, nu este duhovnic.” (RAINER MARIA RILKE)

✠
„Un preot, mai înainte de toate, trebuie să știe că e preot și să-și cunoască poziția pe care o are și să intervină cu, convingerile lui revărsate în cuvânt pentru oameni care nu au aceleași convingeri și să întărească convingerile celor care au convingeri religioase. Părintele Arsenie Boca, Dumnezeu să-l odihnească, zicea că cea mai lungă cale e calea care duce de la urechi la inimă, deci de la informație la convingere”. Sunt mai mulți oameni de informație și informații și mai puțini oameni formați. Preotul trebuie să-și informeze și trebuie să formeze, numai că preotul nu poate determina ceea ce trebuie să facă omul. Părintele Arsenie zicea: «Ajutați-mă să vă pot ajuta!». Sfântul Ioan Botezătorul a fost numit proorocul «care strigă în pustie!» (Matei 3,3). Foarte mulți preoți strigă în pustie. Și nici măcar nu mai strigă pentru că știu că nu pot realiza ceea ce intenționează să realizeze. Pentru că trebuie să recunoaștem că sunt și preoți care sunt simpli funcționari bisericеști, și aceia își fac într-un fel datoria atâta cât cred ei, nu pentru că sunt slujitori ai lui Dumnezeu, ci pentru că sunt slujitori ai Bisericii, pentru că au și ei o funcție.” (ARHIM. TEOFIL PĂRĂIANU)

✠
„Condiția preotului este astăzi caracterizată de risipire, de expunere fără protecție, căci fără voința de a duce o viață bună și frumousă în sensul cel mai înalt al cuvântului, se expune doar la risipire.” (ENZO BIANCHI)

✠
„Toți preoții trebuie să recunoască că în realitate ei folosesc pe foarte puțini, un cerc restrâns de oameni, pe cei care mai merg la biserică, pe cei care se interesează de viața Bisericii, și alții tot. Ceilalți sunt în afără acțiunii preotului și mai ales acolo unde preotul nu este nici el atât de convins de ceea ce face sau de ceea ce ar trebui să facă.” (ARHIM. TEOFIL PĂRĂIANU)

✠
„Preoții sporesc în credință și își adâncesc viața duhovnicească în exercițiul minciunii lor: pregătindu-se să vestească Cuvântul și proslăvindu-l, se hrănesc, de fapt, pe ei înșiși; liurghisind Euharistia întră mai adânc în misterul pascal; căutând să vestească Evanghelia, astăzi și altora, o înțeleg mai bine ei înșiși; ascultând frații și surorile și purtându-le rănilor, arată chipul «Bunului Păstor care își dă sufletul pentru oile Sale»” (Ioan, 10,11) (ENZO BIANCHI)

✠
„Am citit din Limonariu o pildă că un papă al Romei s-a rugat lui Dumnezeu la mormântul Sfântului Apostol Petru, 40 de zile pentru iertarea păcatelor lui și la urmă i s-a descoperit că toate păcatele personale i se iartă, dar nu i se iartă păcatele făcute prin hirotonirea celor nevednici, iar Sfântul Ioan Gură de Aur zice să nu învinuiești pe preot ori pe diacon de păcatele pe care le face, că toate, asupra epis-

copului care l-a hirotonit, se pun. Așa că trebuie să fii cu copul care l-a hirotonit, să porți de unde suntem, să mergem, cu luare aminte, să porți de unde suntem, să mergem înaintea și să așteptăm darul și mila lui Dumnezeu. Făcatori de minuni nu suntem, ca să putem să vorbim cu glas de foc, ca proorocul Ilie, nu avem capacitatea «să murim» păcatul, cum a făcut-o sfântul Ioan Botezătorul, care, pustnic fiind, s-a simțit îndemnat, pentru că erau plini de Duhul Sfânt, să-i spună lui Irod că nu face bine. Noi pacităm cu păcatul de multe ori. Zicem: lasă, să nu se supere, lasă că cine știe ce-o să zică etc., or, asta nu sunt atitudini preoțești și nu sunt nici atitudini creștinești, numai că asta ne e măsura...” (ARHIM. TEOFIL PĂRĂIANU)

✠
„Dacă tu, preotule ortodox, ești aureolat de Hristos într-o aură de sublim, eu mă întreb cum de îngădui ca în viața ta să pătrundă ceva necurat sau străin de misiunea sfântă a preoției, precum: politica, afacerile, adulterul, fumatul, beția, practicile oculte, jocurile de noroc, arghiro-filia, activitățile artistice sau sportive și alte distracții lumești.” (IGNATIE MONAHUL)

✠
„Cine face păcate opritoare de preoție, trebuie să termine și cu preoția! Pentru mirean, pentru oricare: de câte ori cazi, să te ridici! Înă pocăința preotului, pentru păcatele opritoare de preoție făcute după hirotonie, este renunțarea la preoție. Aceasta este pocăința lui!” (ARHIM. TEOFIL PĂRĂIANU)

✠
„Auzind sau asistând prin lume, la diverse și neprevăzute atacuri defăimătoare și critici pălimate la adresa clerului Bisericii noastre, nu găsec altă replică mai potri-

viață decât aceasta: «Așa cum sunt, cu bune și rele, sunt ai lui Dumnezeu, ai noștri și ai vecinilor noastre». (IGNATIE MONAHUL)

✠

„Cineva constata că nu există niciun canon care să se refere la soția preotului, dar asta pentru că tot ceea ce i se face parte integrantă din viața preotului. Soția preotului punctul de plecare și pe acesta trebuie să se întemeieze toată viața de familie a preotului”. (ARHIM. TEOFIL PĂRĂIANU)

✠

„E adevărat că preoții astăzi se roagă puțin, dar având adesea ocazia de a-i asculta, cred că pot să spun că se roagă înainte de toate, rău, fără a recunoaște și a trăi statutul rugă-a-L «gândi» pe Dumnezeu sau de a desfășura gânduri priroage trebuie să se străduiască să îl asculte pe Dumnezeu! Ascultarea este forma esențială și fundamentală a rugăciunii creștine iar acest lucru e valabil mai ales pentru preot, pentru că ceea ce el poate vesti și mărturisi, depinde de ceea ce ascultă”. (ENZO BIANCHI)

✠

„Ne-am înglodat în treburi pământești! Da, una ne-am asumat la hirotonire, altceva arătăm cu faptele! Abandonăm slujba Cuvântului și suntem numiți preoți, dar poate, mai degrabă, spre osândă noastră, căci după ce posedăm titlul, nu mai păstrăm calitatea”. (SFÂNTUL GRIGORIE CEL MARE)

✠

„De câte ori aud la oameni acea vorbă slută: «Să faci ce popă, dar să nu faci ce face el», mi-ar plăcea nespuns ce zice popa, dar să nu faci ce face el», mi-ar plăcea nespuns ce zice popa, dar să nu faci ce face el». (Să faci și ce face preotul)». So aud și în varianta: «Să faci și ce zice și ce face preotul». Mă gândesc însă și la acest aspect: lumea își închipuie că a descoperit până și în soare, pete obscure, cu atât mai mult în viața preotului nostru. (IGNATIE MONAHUL)

✠

„Pentru preot, cel mai intens și ușor de făcut este păcatul cu ochii. Preotul care nu este curat cu ochii și slujește tul cu ochii. Preotul care nu este curat cu ochii și slujește Sfânta Liturghie cu mintea răspândită, are păcat foarte mare. Poate pierde harul. A sluji cu mintea răspândită este un păcat colosal înaintea lui Dumnezeu”. (PĂRINTELE EV- GHENIE DAMASCHIN)

✠

„De mi-ar cere cineva un cuvânt pentru preoți, cred că m-aș rezuma la atât: «Rugați-vă pentru păstori Bisericii, ascultați-i și cinstiți-i, fără a-i nesocoti sau defăima»”. (IGNATIE MONAHUL)

✠

„Din păcate, se iau în vedere, când e vorba de preot, studiile teologice, inteligența, capacitățile lui intelectuale, dar nu se are în vedere raportarea la Hristos. Noi însuși să fim câștigați pentru Hristos, să avem mintea lui Hristos. Dacă avem mintea veacului acestuia, atunci nu putem să-i slujim lui Hristos. De aceea se spune: «Nu vă asemănați chipului acestui veac, ci vă schimbați prin înnoirea minții!». Vezi, latura aceasta nu se are în vedere”. (ARHIM. TEOFIL PĂRĂIAN)

✠

Lista autorilor citați

Cuv. Siluan Athonitul	Sf. Isidor Pelusionul
Clement Alexandrinul	Sf. Nil Simaitul
Cuv. Paisie Aghioritul	Sf. Simeon Evlaviosul
Fer. Augustin	Sf. Nicodim Aghioritul
Fer. Ieronim	Sf. Ambrozie
Sf. Bernardin de Siena	Sf. Ciprian
Sf. Ioan din Kronstadt	Sf. Macarie Egipteanul
Sf. Filaret al Moscovei	Sf. Nil Ascetul
Sf. Ioan Gură de Aur	Teofan de Niceea
Sf. Ambrozie al Milanului	Arhim. Nicodim Sachelarie
Sf. Irineu de Lyon	Arhim. Teofil Parăian
Sf. Grigorie Teologul	Arhim. Mina Dobzeu
Sf. Simeon al Tesalonicului	Arhim. Benedict Ghius
Sf. Efrem Sirul	Arhim. Gheronite Chenoiu
Sf. Vasile cel Mare	Arhim. Dosoftei Morariu
Sf. Antim Ivreanu	Arhim. Cleopa Ilie
Sf. Nectarie de Eghina	Arhim. Serafim Alexiev
Sf. Grigorie cel Mare	+ Antonie, Mitropolit de Kiev și Galifița
Sf. Fotie	Avva Paisie
Sf. Grigorie de Nyssa	Batrâmul Amfilohie
Sf. Teodor Studitul	Batrâmul Filotei
Sf. Simeon Noul Teolog	

256

Despre preoție în țările alese

Batrâmul Epifanie	Pr. Teofil Bădoi
Batrâmul Daniel	Pr. Petroniu Tănase
Batrâmul Siluan Athonitul	Pr. Nicolas Afanasieff
Cuv. drd. Gheorghe Sava	Pr. prof. Ion Buga
Diac. drd. Ica Jr.	Pr. prof. dr. Nicolae Neaga
Dionisie al Alexandriei	Pr. Petre Deheleanu
Drd. Petru Gh. Rădășan	Protos. Hivian Bindiu
Ep. Stephanos de Nazianz	Pr. prof. dr. Nicolae D. Necula
+ Ep. Stephanos Chardambidis	Pr. lect. Ioan Mihalțean
+ Ep. Nazians	Pr. Ioan Mircea
+ Episcop-vicar Irineu Pop	Pr. prof. dr. Nicolae D. Necula
Bistrițeanul	Pr. prof. dr. Ene Braniste
+ Ep. Barolomeu Anania	Pr. prof. dr. Dumitru
+ Ep. Casian Crăciun	Stănișoae
+ Ep. Calinic Argatu	Pr. prof. Dumitru Fecioru
Gala Galaction	Pr. prof. Petre Vintilescu
Iacob, arhiep. de Nejezor	Pr. M. Mihalleanu
+ Mitrop. Nicolae Corneanu	Pr. Victor N. Popescu
+ Mitrop. Hierotheos Vlachs	Pr. prof. Ioan G. Coman
+ Mitrop. Andrei al Albei	Pr. prof. dr. Vasile Mihoc
Iulia	Pr. dr. Sofron Vlad
+ Mitropolitul Emilianos	Pr. dr. Teofil Tia
Timiadis	Pr. Iosif Trifa
+ Mitrop. Hierotheos Vlachs	Pr. Nicolae Tănase
Pr. Dimitrie Balaur	Pr. dr. Ioan Mircea
Pr. prof. dr. Ion Bria	Pr. dr. Ștefan Slevoadă
Prof. Teodor M. Popescu	Pr. prof. dr. Gheorghios D. Metallinos
Pr. prof. acad. Nicolae M. Popescu	
Pr. Gheorghe Calciu	

257

Despre preoții în lume alese

Prof. Laurențiu Dumitru	Dr. V. Gomoiu
† Patriarhul Justinian	Escrivă de Balaquer
Marina	Elena Teodoreanu
Pr. Paisie Olaru	Frank Schaffer
Pr. Porfirie	Fructele Roger de Taite
Pr. Constantin Necula	Gn. Murgu
Pr. Ioan Putea	Hristu Andreișos
Pr. George Marica	Ion Agârbiceanu
Pr. prof. dr. Ene Braniște	Ioan Sîrinci
Pr. prof. dr. Dumitru Rada	Lucien Regault
Pr. Arsenie Boca	L. Bracheteanu
Pr. Cleopa Ilie	Lelong
Pr. Marc-Antoine Costa de Beauregard	Michael Harper
Pr. prof. Teodor Badoș	Nicolae Teodoreanu
Pr. Paul Grosu	Origen
Ignace Marchal	Ottavian Goga
Abbé F. Mugnier	Paul Esdrichimov
Alexandre France	P. Boulay
A. Viner	Rainer Maria Rilke
Cristian Ecăliș	Pătrian Davidescu
Drd Corneliu Zăvoianu	Pătrian Codrescu
D.A. De Molina	Tudor Argezi
Danion Vasile	
Dante Alighieri	

- Arhim. Dr. Chesarie Gheorghescu, În dar ai luat, în dar să dai, Ed. Almaron, Râmnicu Vâlcea, 2000.
- Sf. Ioan din Kronstadt, Liturghia - cerul pe pământ. Cugetări mistice despre Biserica și cultul divin ortodox, Ed. Deisis, Sibiu, 2002.
- Pr. Prof. Acad. Nicolae M. Popescu, Preoți de mir adormiți în Domnul, Ed. Christiana, buc., 2002.
- † Ep. Stephanos de Nazianz, Slujiri sacerdotale și harisme în Biserica Ortodoxă, Ed. Institutul European, Iași, 1998.
- Elena Teodoreanu, Părintele Dimitrie cel necunoscut, Ed. Bizantină, Buc., 2001.
- Arhim. Dosoftei Morariu, Despre dumnezeiescul Har, Ed. Episcopiei Romanului, 1999.
- Pr. Prof. Dr. Ion Bria, Liturghia după Liturghie. Misiune apostolică și mărturie creștină - azi, Ed. Athena, Buc., 1996.
- Filocalia rom., vol. 1, 4, 9, 10.
- Ignatie Monahul, Filocalia în texte alese, Ed. Lucman, Buc., 2006.
- Protos. Nicodim Mandiță, Despre păcatul înjurăturilor, Ed. Agapis, Buc., 2003.

Despre preoție în texte alese

- *Parintele Gheorghe Calciu, Marturisitorul preotului (predeli, eseuri și meditații religioase)*, Ed. Chișinău, 2007.
- *Ion Agabieanu, Preotul și familia preotască*, Rostul lor etic în satul românesc, Sibiu, 1942.
- *Pr. lector George Roete, Dogmatica Ortodoxă (manual pentru Seminarile teologice)*, Ed. Episcopiei Ortodoxe Alba Iulia, 1997.
- *† Mitropolitul Emilianos Timiadis, Preot, parohie, pastorație: noțiuni și orientări pentru teologia și practica pastorală*, Ed. Sophia, Buc., 2001.
- *Răzvan Davidescu, Preoția, călăuză spre vesnicie*, Ed. Biblioteca, Târgoviște, 2008.
- *Pr. Prof. Dr. Ene Braniște, Despre preoție*, Ed. Renașterea, Cluj-Napoca, 2004.
- *Sf. Ioan Gură-de-Aur, Sf. Grigore Teologul și Sf. Efrem Sirul, Despre preoție*, EIBMBOR, Buc., 1987.
- *Pr. Prof. Ion Buga, Pastorală, Călea preotului*, Ed. Sfântul Gheorghe-Vechi, Buc., 1999.
- *Chipul luminos al preotului în literatura română (în texte propuse de Pr. Prof. Stelian Spănu)*, Ed. Episcopiei Dunării de Jos, Galați, 2007.
- *† Mitropolitul Antonie Plămădeală, Preotul în biserică, în lume, acasă*, Sibiu, 1996.
- *Sf. Nectarie de Eghina, Despre preoție*, Ed. Sophia, Buc., 2008.
- *Laurențiu Dumitru, Tinerii pe calea întrebărilor*, Ed. Egumenița, Galați, 2004.

Despre preoție în texte alese

- *† Episcop-vicar Iuliu Pop Bistrițeanul, Preoția și arta pastorală*, Ed. Arhidiecezana, Cluj-Napoca, 1997.
- *† Episcop-vicar Iuliu Pop Bistrițeanul, Preoția și arta pastorală*, Ed. Arhidiecezana, Cluj-Napoca, 1997.
- *Danion Vasile, Noi sfinți preoți de mir. Cum să ne alegem duhovnicul*, Ed. Lucman, Buc., 2006.
- *Psiholog Dr. Maria Pasca / Preot Dr. Teofil Tia, Psihologie Pastorală (I) - Reperele psihologice ale conștientului pastoral* - Ed. Reînțregirea, Alba Iulia, 2007.
- *Gheorghe D. Metallinos, Parohia - Hristos în mijlocul nostru*, Ed. Deisis, Sibiu, 2004.
- *Preot Iosif Trifa, Cuvinte de aur (cugătări și îndemnuri duhovnicești)*, Ed. Oastea Domnului, Sibiu, 2001.
- *Pr. Prof. Ion Bria, Comentariu la Catehismul Ortodox*, Ed. "Oastea Domnului", Sibiu, 2000.
- *† Mitropolit Nicolae Corneanu, Credință și viață (Culegere de Studii Teologice)*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
- *Parintele Dionysios Taisis, Cuvintele Bătrânilor*, Ed. Reînțregirea, Alba Iulia, 2004.
- *† Mitropolitul Hierotheos Vlachos, Cugătul Bisericii Ortodoxe*, Ed. Sophia, Buc., 2000.
- *Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă (vol. 2)*, EIB, Buc., 1997.
- *Dr. Mircea Gelu Buia, Medicii și Biserica*, vol. I (Relația medic-preot-pacient), Ed. Renașterea, Cluj-Napoca, 2003.
- *Paul Evdochimov, Ortodoxia*, EIBMBOR, Buc., 1996.
- *† Ep. Calinic Argatu, Frumusețea lumii văzute*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2005.

- † Ep. Casian Craciun, *Pomru cerului*, Ed. Epos, copiei Dunării de Jos, Galați, 1999.
- † Arhiep. Basile Krivocheine, *În lumina lui Hristos* (Sfântul Simeon Noul Teolog, Viața, spiritualitatea, învățătura), EIMBOR, Buc., 1997.
- ... *Îndrumări misionare*, EIB, Buc., 1986.
- Dr. Antonie Plamadeala, *Vocale și misiune creștină în vremea noastră*, Sibiu, 1984.
- Mle puterile ortodox, Antologie de Leon Magdan, Ed. Sfântul Alexandru, Buc., 2004.
- Arhim. Serafim Alexiev, *Preotul, mijlocilor între pământ și cer*, Ed. Sophia, Buc., 2009.
- Ioan Găsea, *Părintele Arsenie Boca, mare gânditor Părintele Arsenie în 800 de capete*, Ed. Teognost, Cluj-Napoca, 2002.
- Arhim. Ioanichie Irdan, *Convorbiri duhovnicești* (ediția a doua), vol. I (1993), vol. II (1990), Ed. Ep. Romanului și Hușilor.
- Arhim. Nifon Criveanu, *Cugetări și maxime pentru viață*, R. Vâlcea, 1929.
- Filocalia rom., vol. IV, Ed. Humanitas, Buc., 2008.
- Arhim. Teofil Pădăru, *Venii de lași bucurie! (o sinteză a gândirii Părintelui Teofil în 1270 de capete)*, ediția a II-a, Ediție realizată de Pr. Ioan Găsea, Ed. Teognost, Cluj-Napoca, 2007.
- Enzo Bianchi, *Către preoți*, Ed. Galaxia Gutenberg, Târgu Lăpuș, 2009.

Cuvânt introductiv (Pr. Prof. univ. Ilie Moldoveanu) / 5

Preoția, în lumina Sfintei Scripturi / 12

Taina preoției la Sfântii Părinți și scriitori bisericești / 87

Preoția la Părinții filocalici și Părinții pustiei / 115

Preoția la teologi și oameni de cultură / 127

Lista autorilor citați / 256

Bibliografia selectivă / 259

BIBLIOTECA M.M.B.	
PROVENIENȚĂ	PREȚ
664	20,00 Lei
RMF 879	